

少女 飄 拳

SWEET
TAI
GHI

改編自 閱文集團作家天衣有風同名小說

導演 羅安得 領銜主演 畢雯珏 孫千

聯合
呈現

M 貓

閱文影業

達達影業

YOUKU 优酷

Thục Nữ Phiêu Phiêu Quyền

Tác giả: Thiên Y Hữu Phong

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, HE, tình cảm, võ hiệp, hào môn thế gia, duyên trời tác hợp, 1v1, nữ chủ

Số chương: 43 chương + 2 phiên ngoại

Văn án:

Tham khảo phim Thiếu nữ cực quyền

Nói cô thục nữ? Ừm, thật ra những tranh cãi kia đều là do ông nội cô viết.

Nói cô có nội hàm? Nhưng mà cô lại chưa từng tham khảo hay xem qua những sách có nội dung chuyên nghiệp hay thâm ảo.

Cho rằng cô biết Thái Cực quyền? Chính cô cũng không rõ trình độ của mình tới đâu.

Thế mà bỗng nhiên, danh tiếng cô lại vang dội đến mức được xưng tụng là cao thủ trong giới.

Thế là truyền nhân của Thái Cực đuổi tới tận nơi.

Cái gì? Kêu ta thi đấu?

Trầm mặc...Bây giờ cao thủ võ lâm đều dựa theo diện mạo để xếp thứ hạng sao?

Lời của editor: mình xem phim này thấy thích ghê ấy nên xin convert về edit để đọc, vì không biết tiếng trung nên có thể sai sót một số chỗ, mấy bạn thông cảm nhé.

Truyện được đăng tải với mục đích phi thương mại, nghiêm cấm sao chép và chuyển ver dưới mọi hình thức. Cảm ơn mọi người:)

Mục lục:

Chương 1: -1: Tóm tắt CMFU Học Viện

Chương 1: -2: Thực nữ? Thật xui xẻo mà

Chương 2: Vệ Sở, nghiệt duyên a!

Chương 3: Soái ca? Thêu hoa đi

Chương 4: Kém cỏi, thực kém cỏi

Chương 5: Ông kém, cả người ông mới kém

Chương 6: Tự sát, xem tự sát

Chương 7: Tai tiếng, tin đồn nhảm

Chương 8: Thái Cực, Taekwondo

Chương 9: Nguyên nhân, mặt trẻ con

Chương 10: Bất ngờ, tổ hợp hai người

Chương 11: Trần Băng, Dương Ngưng Tuyết

Chương 12: Cao thủ, lời nói sau màn

Chương 13: Đàn Lâm, trang web ngầm

Chương 14: Sai lầm, sự kiện lớn

Chương 15: Tai nạn, bá vương hoa

Chương 16: Tiểu tiết, phòng đọc

Chương 17: Chất vấn, Vệ sư huynh

Chương 18: Hậu quả, thực nghiêm trọng

Chương 19: Váy dài, ôm kiểu công chúa

Chương 20: Chuộc lỗi, không biết xấu hổ

Chương 21: Một buổi sáng ngày hè

Chương 22: Chi tiết, canh xương sườn

Chương 23: Ngã bài, ra cổng trường

Chương 24: Đường vòng, mời vào

Chương 25: Bại lộ, bát cực quyền

Chương 25: -2: PN: Chào buổi sáng! CMFU! -- Phóng viên Kha Khả của Liệt Viêm học viện

Chương 25: -3: Tuần san nhân vật thời đại trong vườn trường
CMFU - Thực nữ ở Thượng Hương

[Chương 26: Buồn cười, ai lừa ai](#)
[Chương 27: Thất bại, thật ác độc](#)
[Chương 28: Thực hoảng, thực bạo lực](#)
[Chương 29: Cuối cùng, gặp gia trưởng](#)
[Chương 30: Phiêu Phiêu, giao cho cậu](#)
[Chương 31: Sóng lớn, nhìn ra biển cả](#)
[Chương 32: Biến thái, cuồng ngược đãi](#)
[Chương 33: Sư tẩu, mấy tháng](#)
[Chương 34: Năm nay, đặc biệt nhiều](#)
[Chương 35: Tham quan đạo quán võ thuật Trung Quốc truyền thống](#)
[Chương 36: Sư huynh, Vệ sư huynh](#)
[Chương 37: Xung đột, bài chỉ đạo](#)
[Chương 38: Nóng, vô cùng nóng](#)
[Chương 39: Dừng bước, ngàn bốt sóng](#)
[Chương 40: Con bướm, tường ngăn đôi](#)
[Chương 41: Tin tưởng ta, đừng sợ hãi](#)
[Chương 42: Nắm lấy tay người](#)
[Chương 43: Đại kết cục](#)
[Chương 44: PN : Sinh hoạt sau "hôn nhân": Chuyện về đu đủ](#)
[Chương 45: PN: Sinh hoạt "sau hôn nhân": một vài chuyện ngắn giữa mùa thu](#)

-----oOo-----

Chương 1: -1: Tóm tắt CMFU Học Viện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Học Viện CMFU, là nơi tennis vương tử Lâm Đình Phong sau khi thành danh cảm thấy thiên hướng của giáo dục thể dục trong nước liền hợp tác với một vài vận động viên kiệt xuất quen biết cùng đầu tư xây nên một khu nhà chuyên môn tuyển nhận học sinh đại học có năng khiếu văn thể, hiện tại đã phát triển thành học phủ cao cấp của quý tộc, ở trên trường quốc tế đều rất nổi tiếng.

Ở đại học này, mỗi học sinh đều là từ cả nước tới, tuyển chọn qua nhân phẩm và năng khiếu, rất nhiều tinh anh giới thể dục đều đi học ở đây, đương nhiên cũng có rất nhiều nhân tài giới mỹ thuật cùng âm nhạc. Mỗi học sinh đi ra từ Học Viện CMFU không phải thanh danh hiển hách thì sẽ chính là có chút danh tiếng, thậm chí còn bồi dưỡng ra không biết bao nhiêu quán quân thế giới, trong đó còn có cả những học sinh còn đang ngồi trên ghế nhà trường.

Vì đảm bảo sự an toàn của đại học, sinh hoạt của nhóm quán quân minh tinh trong này đều không chịu sự quấy nhiễu của truyền thông, Học Viện CMFU xây gần biển, toàn bộ nhân viên ra vào đều phải chịu sự kiểm tra nghiêm khắc.

Tính riêng tư rất hoàn hảo, cũng trực tiếp làm cho con cháu nhiều nhà quan lớn, nhà giàu tới tuổi học đại học liền tới đây, đến nỗi quy định không có sở trường đặc biệt không thể tiến vào không thể làm bọn họ rối trí, những thiên chi kiêu tử này không có tế bào vận động cũng sẽ có một ít tế bào nghệ thuật, đây cũng là nguyên nhân Học Viện CMFU có hỗn hợp những thiên tài giới âm nhạc, giới mỹ thuật thậm chí giới tiểu thuyết cùng giới thể dục. Đến nỗi giới thể dục, hệ

tennis, bóng bàn, cưỡi ngựa cũng đều là con nhà giàu vì có tiền mới biết chơi a!

Cho nên Học Viện CMFU là thiên đường nơi chim sẻ biến thành phượng hoàng và những người yêu thích sự giả tưởng, chính là không có tài không có kỹ năng hoặc gia thế không lớn, căn bản không có biện pháp tiến vào nửa bước. Mà những người nỗ lực hướng về danh tiếng thường thường được như ý nguyện thông qua bởi thực lực của chính mình, sau khi tiến vào Học Viện phát hiện chính mình cũng là một ngôi sao sáng có thể đảm đương một phía.

Đây là tôn chỉ sáng lập của Học Viện CMFU, hy vọng có thể xây dựng được lực lượng những viên ngọc sáng, làm càng nhiều thanh thiếu niên có thể khai quật tiềm lực của chính mình, cuối cùng bước lên đỉnh cao.

Trong Học Viện còn có rất nhiều học sinh nước ngoài, vì để tăng tính cạnh tranh giao lưu giữa trong nước và quốc tế. Học sinh tới năm ba, ở khu dạy trung ương sẽ tổng hợp phân ban phân hệ, mở chuyên ngành văn thể, học sinh có thể dựa vào hứng thú mà lựa chọn nghề nghiệp chuyên nghiệp.

Như là trường dạy thể dục Trung Quốc - đội tỉnh - đội quốc gia, vẫn là con đường đi của rất nhiều vận động viên. Nhưng mà, Học Viện CMFU còn cho họ thêm lựa chọn. Cũng có rất nhiều tuyển thủ chuyên nghiệp không cho là đúng, cho rằng vận động viên hẳn là nên chú tâm vào vận động, cho rằng CMFU đơn thuần là lãng phí thời gian. Nhưng những học sinh CMFU học thể dục cho rằng phát triển toàn diện có lợi cho sự nghiệp vận động sau này của mình.

Cho nên mâu thuẫn giữa Học Viện CMFU cùng vận động viên chức nghiệp tồn tại đã lâu, bất phân thắng bại.

Khu Học Viện CMFU là một hình tròn, phân ra năm khu dạy và một khu trung tâm. Thể viện dựa theo hình sao ngũ giác chia ra làm năm học viện lớn, thuận theo kim đồng hồ phân biệt là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, trung gian chính là Thượng Hương Văn Viện, nhà tổng

hợp, thư viện cùng nhà hành chính. Mỗi học viện đều có khu dạy học, ký túc xá, nhà thể dục cùng nhà ăn, đương nhiên học sinh ở ký túc xá có thể tự tổ chức ăn tập thể, chỉ là rất ít người làm vậy.

Học Viện Thanh Mộc (Mộc): Tennis, bóng chày, cầu lông, bóng bàn, khúc côn cầu, bóng bàn (Viện trưởng: Hồ Thạc, thích nói tới ai khác liền "nói bậy", cho nên mọi người kêu hấn như vậy).

Học Viện Liệt Viêm (hỏa): Bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền (Viện trưởng: Tiểu Phân, nguyên đội trưởng đội bóng đá, thích mọi người gọi hấn là Tiểu Phân đội trưởng).

Học Viện Giấu Mối (kim): Thái Cực, nhu đạo, Karate, Taekwondo, đấu vật, cử tạ, xạ kích, bắn tên, đấu kiếm (Viện trưởng: Hoàng Tuyền, tên thật không biết. Năm đó khi hấn chưa lên làm viện trưởng, đã từng một hơi làm toàn bộ học sinh học môn khóa của hấn trượt hết, cho nên bọn học sinh nhìn thấy hấn giống như thấy được cùng trời cuối đất. Tên gọi tắt Hoàng Tuyền).

Học Viện Định Trần (thổ): Điền kinh, thể thao, thuật cưỡi ngựa (viện trưởng: Dương Thần, gọi là Thiết Diện 314. Còn vì sao lại là 314, theo truyền thuyết có nói, cũng không phải là vì người này sinh ngày mười bốn tháng ba mà do ngày ngày ngâm nga số Pi).

Học Viện Lưu Ba (thủy): bơi lội, bơi lội nghệ thuật, lặn, bóng nước, thể thao trên biển, trượt băng tốc độ, trượt băng nghệ thuật (viện trưởng: Tzg, tên thật không biết. Ký tên luôn viết chính chữ cái đầu tên mình, về lâu về dài, mọi người đều quên mất tên của hấn. Tôn xưng T viện trưởng).

Thượng Hương Văn Viện (khu vực trung ương): Các loại âm nhạc, các loại mỹ thuật (viện trưởng: Quân Cam Vũ, theo truyền thuyết là một mỹ nữ khí chất, sắp tới sẽ xin nghỉ thai kỳ).

Đương nhiệm hiệu trưởng là Long Tử hiệu trưởng, luôn thích ngồi dưới cây anh đào, với cánh hoa rơi trên khuôn mặt và mỹ nữ hiệu trưởng chậm rãi pha trà trái cây cJ. Thích dùng thước đo người,

thích mang theo đầu phụng trong người, thích đeo trang sức đầy người.

Đương nhiệm giáo đồng -- quá mức thần bí, không biết (cũng là một người quản lý trường nhe các bạn).

Vì hỗ trợ sáu học viện, tân sinh năm nhất là ở ký túc xá của học viện mình, từ năm hai bắt đầu ở ký túc xá do nhà trường an bài. Truyền thuyết là có một năm đại hội thể thao cạnh tranh vô cùng kịch liệt khiến giữa các học viện mùi thuốc súng nồng nặc, hiệu trưởng xuất phát từ suy xét hài hòa xã hội, mới đánh tan quy định ở chung này.

Mà ký túc xá tốt nhất trong Học Viện CMFU là Học Viện Lưu Ba, vì nơi đó có một bờ cát vàng óng mênh người duy nhất toàn bộ Học Viện, ký túc xá đối mặt với biển lớn. Trên bãi biển, còn có sáu tòa biệt thự xa hoa.

Mà sáu tòa biệt thự này, là cảnh sắc đẹp nhất, điều kiện tốt nhất trong khu ký túc xá. Chuyên để người đứng đầu giỏi nhất của mỗi học viện ở.

Câu chuyện của chúng ta, cũng là từ nơi này bắt đầu.

-----oOo-----

Chương 1: -2: Thục nữ? Thật xui xẻo mà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Trong phòng triển lãm nghệ thuật của Học Viện CMFU, người đến người đi nối liền không dứt, tại vị trí dễ thấy nhất trong sảnh bày một bức quốc họa cao hai thước, dài sáu thước, tên của bức họa ấy là "hàn giang câu tuyết", hình ảnh thanh lãnh tịch mịch, ý cảnh miên man nhưng lại không hiện ra rõ ràng, chỉ lưu lại trong mắt người xem một màu trắng trên bức họa.

Là tác phẩm đạt giải nhất trong cuộc thi vẽ tranh truyền thống, bức họa này danh xứng với thực.

Cuộn tranh được dựng thẳng trên mặt đất, mà bên trái nó là một bảng tên ghi thân phận của người vẽ:

Thượng Hương Văn Viện - Phong Phiêu Phiêu

Mà lúc này, Phong Phiêu Phiêu đang ở cùng người tổ chức cuộc thi, đồng thời cũng là lão sư của cô sóng vai đi tới từ hành lang của phòng triển lãm.

Bảy giờ là đầu mùa hạ, thời tiết cũng dần nóng hơn, dáng người của cô cao, thon gọn, mặc một bộ váy dài trễ vai trắng muốt, tà váy xòe dài qua đầu gối, chỉ để lộ cẳng chân trắng thẳng tắp.

Bởi vì người vẽ bức họa kia đã tới, trong phòng không ít ánh mắt đều đang đặt trên người cô, chỉ cần nhìn lướt qua cũng cảm thấy một vẻ đẹp an tĩnh tới cực điểm.

Khuôn mặt cô mỹ mạo, ôn hòa giống như một hồ nước vạn năm trong vắt, phẳng lặng, hơn nữa vĩnh viễn đều sẽ như vậy, bình tĩnh mà bước tới.

"Đó chính là Phong Phiêu Phiêu sao?"

"Đúng đấy, một ngày trước nàng tới báo cáo, các sư huynh phụ trách tiếp đãi ở Thượng Hương Văn Viện đều choáng váng, những cuốn sách cô ấy mang tới, một cuốn họ cũng chưa từng thấy qua, vừa thấy như vậy chắc chắn là một người rất có nội hàm".

"Cô ấy tuy không phải là người đẹp nhất Văn Viện nhưng lại là người có khí chất nhất, cậu biết mọi người đều nói cô ấy như nào không? Trăm phần trăm thực nữ đó".

"Lần này người đạt được danh hiệu đệ nhất danh họa chính là cô ấy, dù rằng mới là năm nhất nhưng đều đem các sư huynh sư tỷ đều đánh bại rồi".

"Thật lợi hại".

Xung quanh những lời nghị luận xôn xao, phức tạp truyền vào tai Phong Phiêu Phiêu nhưng cô một chút dao động cũng không có, thậm chí còn không thể hiện bất kỳ sự vui sướng nào, chỉ đổi tay xách lại chiếc túi màu tím, tiếp tục chậm rãi đi theo sau lão sư.

Một bên khác, vị lão sư gần năm mươi tuổi này cũng nghe thấy những lời này, ông nghiêng đầu nhìn qua Phong Phiêu Phiêu, phát hiện ra cô cũng không có một sự đắc ý nào trên khuôn mặt, vẫn thông dong bình tĩnh như lẽ thường, trong lòng ông không khỏi thầm tán thưởng: Đạt được thắng lợi nhưng không kiêu căng hay nóng nảy, người trẻ tuổi có thể đạt được như vậy xác thực rất khó, hiện tại loại khí độ này trên người hậu bối thật hiếm thấy.

Hai người tiến thẳng tới giữ sảnh, rồi dừng lại trước bức tranh của Phong Phiêu Phiêu, đột nhiên, bên cạnh truyền tới một đạo tiếng nói cực kỳ bình tĩnh: "Xin được quấy rầy một chút, nếu họa gia cũng ở

đây, ta có một cái nghi vấn nho nhỏ"

**họa gia: họa sĩ (vì để nghe có phong phạm Trung Quốc hơn nên mình để là họa gia:))*

Phong Phiêu Phiêu khẽ quay đầu lại, phát hiện người nói chính là một học tử trông có vẻ lớn hơn cô hai tuổi, rất xinh đẹp, ánh mắt lại thập phần sắc bén: "Xin thứ cho chị mạo muội, chị cũng là người học vẽ, tuy rằng học phần lớn là kỹ thuật của phương tây nhưng chị tin rằng nghệ thuật lại là tương thông, cho nên hẳn là có tư cách hỏi một chút, Phong Phiêu Phiêu học muội, tuy rằng bức họa này có kỹ thuật cùng ý cảnh đều không có sai sót nhưng so với tuổi của em, ý cảnh trong bức tranh không khỏi quá mức tang thương..."

Lời nói của học tử kia bỗng dừng im bặt bởi chị ta nhìn thấy trong đôi mắt tựa như hồ nước tĩnh lặng kia của Phong Phiêu Phiêu nhanh chóng nổi lên gợn sóng ưu thương.

Phong Phiêu Phiêu che lại đôi mắt đã sớm phủ lên một tầng hơi nước, lại nỗ lực mỉm cười: "Học tử nói rất đúng, kỳ thực ta cũng không nghĩ như vậy...". Nói một nửa, cô lại giống như nhớ tới cái gì, vội vã hơi khom người nói:: "Thất lễ rồi, thực xin lỗi mọi người, tôi nghĩ cần phải rời đi trước một bước, chư vị cáo từ, lão sư, tạm biệt".

Vội vã từ biệt, cô liền bước nhanh ra khỏi phòng triển lãm, tầm lưng kia in ở trong mắt mọi người, lại hết sức ưu thương cùng đơn độc.

"Thật là đáng thương, cô ấy chắc là thương tâm chuyện cũ".

"Đúng vậy, nhìn như sắp khóc tới nơi rồi"

Học tử kia ngây ngẩn trong phút chốc, lại cảm nhận được ánh mắt của mọi người, nhưng nàng lại không nghĩ như vậy, nhún nhún vai: "Nhìn tôi làm cái gì, tôi cũng chỉ là nói ra lời nói thật thôi, chẳng thú vị gì, đi mất rồi".

Ngay lúc vừa bước ra ngoài phòng triển lãm, Phong Phiêu Phiêu thở

dài nhẹ nhõm: "Nguy hiểm thật, vị học tử kia ánh mắt thật tinh tường, chút nữa thì lộ tẩy rồi".

Đúng vậy, lộ tẩy, xem tí nữa thì bị phát hiện rồi.

Bởi vì bức họa kia, căn bản không phải của cô.

Chuyện này nói ra cũng thật dài, phải nói tới chính là từ gần một năm trước, tại thời điểm cô tới ghi danh ở Học Viện CMFU, sau khi thông qua khảo nghiệm vào ngành học, cô còn phải nộp lên bức họa của mình, khi đó cô vốn dĩ không đặt quá nhiều hy vọng nhưng là sau đó lại nhận được thư thông báo trúng tuyển, hơn nữa bức tranh kia cũng được đánh giá rất cao mà vì thế cô mới kinh ngạc phát hiện ra rằng mình thế nhưng lại lấy nhầm bức họa của ông nội đem lên nộp.

Nói cách khác, bức mà CMFU coi trọng, không phải tác phẩm của cô.

Nếu Phong Phiêu Phiêu là một người chính trực, cô nên lập tức thừa nhận lỗi sai, thẳng thắn xin được tha thứ, nhưng đây lại là một trường học tốt tới mức nào cơ chứ, phong cách học tập thì tự do, hoàn cảnh thì thoải mái, điều kiện thì phải nói là xuất sắc, càng đừng nói tới cơ hội việc làm tốt biết bao, vì thế Phong Phiêu Phiêu lập tức quyết định, tiếp tục lừa như vậy.

Cô tuy rằng cũng học qua họa, nhưng ở nơi cao thủ như mây tại CMFU mà nói, càng không thể nhìn vào trong mắt.

Cũng may, Học Viện cũng không yêu cầu học sinh phải giáp mặt vẽ tranh, cứ như vậy giúp cô thuận lợi qua hết năm nhất, trước mắt là tháng sáu, sắp nghỉ, chờ qua kỳ nghỉ này, cô chính thức trở thành sinh viên năm hai rồi.

Phong Phiêu Phiêu từ túi xách lấy ra một quyển sách, phía trên là rất nhiều những văn tự kỳ lạ, khó hiểu nhưng cô vừa đi vừa cúi đầu mỉm cười, đọc đến sung sướng.

Cứ như vậy một đường trở lại ký túc xá của chính mình, ký túc xá của Học Viện đều là mỗi người một gian, đầy đủ trang bị toilet cùng phòng tắm, đủ không gian để học sinh bày biện đồ vật.

Đóng cửa phòng lại, Phong Phiêu Phiêu buông sách xuống, mặt không biểu tình đem bìa sách lật ra, chỉ thấy bên trong sách trống không, bất ngờ lộ ra một quyển 《Tuyển tập truyện tranh ngắn hài hước》.

Mà cái ở trong mắt người khác là khí chất thực nữ, kỳ thật lại là hiểu lầm vô cùng to lớn.

Hiểu lầm! Tất cả đều là hiểu lầm!

Đôi lời yêu thương: mỗi ngày mình sẽ update một chương nha, vì vừa đọc vừa edit hơn nữa tui cũng sắp vào học rồi nên sẽ là mỗi ngày một chương, hôm nào rảnh rảnh có thể tăng từ 2 tới 3 chương.

-----oOo-----

Chương 2: Vệ Sở, nghiệt duyên a!

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Phải nói tới lúc bắt đầu, khi cô vừa mới nhận được thư báo trúng tuyển liền tới trường để tiến hành thủ tục nhập học thì không cẩn thận va phải một nam sinh, tuy cô kịp thời nghiêng người tránh nhưng vẫn chạm phải cánh tay người nọ.

Lúc sau, khi nam sinh kia đã đi xa, Phong Phiêu Phiêu phát hiện trên mặt đất có một tờ giấy được gấp gọn, ngay khi nhặt lên, liền thấy trên trang giấy hiện lên một loạt tên của những quyển sách mà trước giờ Phong Phiêu Phiêu chưa từng nghe qua. Mặc dù mỗi chữ khi tách ra thì cô nhận ra được nhưng khi ghép lại thành một cái tên dài khiến cho nó trở nên càng khó hiểu.

Phía dưới có in logo của Thượng Hương Học Viện.

Học Viện CMFU, nói đơn giản, là một khu Học Viện năng khiếu đặc biệt, phàm là người tiến vào Học Viện, đều có thiên phú ở lĩnh vực thể dục, lúc ban đầu thì đúng là như vậy, nhưng sau này, ngoài năm cái viện thể dục, còn mở thêm Thượng Hương Văn Viện để điều hòa cân bằng giữa văn và thể, hoặc nói cách khác, tiến vào Thượng Hương Văn Viện, yêu cầu ở phương diện nghệ thuật nào đó, phải là sở trường của bản thân.

Phong Phiêu Phiêu là dựa vào bức họa của ông nội mình mà vào được, trong lòng tự nhiên cảm thấy chột dạ, đối với người trong Văn Viện cũng là ngưỡng mộ cao như núi, nhặt được tờ giấy kia, chắc hẳn là bộ sách của học sinh Văn Viện, liền tìm cách phớt lờ người nhà đi tìm, tuy vậy quá trình vất vả lại khó có thể tưởng tượng ra:

những cuốn sách đó cơ hồ đều đã đình chỉ xuất bản, hơn nữa trên thị trường cũng hiếm người bán.

Nhưng là ở ngày nhập học đầu tiên, một vị sư huynh giúp cô nâng hành lý ngẫu nhiên nhìn đến tờ giấy kia, liền kinh ngạc không ngờ rằng cô lại xem những quyển sách hiếm như vậy, Phong Phiêu Phiêu lúc này mới từ trong lời của vị sư huynh kia hiểu ra rằng, những cuốn sách này căn bản không phải là bộ sách mà học sinh Thượng Hương Văn Viện cần thiết phải đọc.

Tuy rằng những cuốn sách ghi trên tờ giấy một nửa cô cũng chưa từng thấy qua, nhưng nhờ có chính miệng của vị sư huynh kia, chuyện Văn Viện có một học muội vô cùng có nội hàm là ván đã đóng thuyền truyền ra ngoài.

Sợ xuất như vậy một lần, hơn nữa chính mình không phải dựa vào bản lĩnh thật mà vào Học Viện, Phong Phiêu Phiêu vừa bắt đầu liền liền cảnh giác tới 200%, e sợ sẽ bị bại lộ, nói chuyện đều rất cẩn thận, làm việc không hề sai sót, mọi việc đều nghĩ thật kỹ trước khi làm, chưa từng có nửa điểm lỗ mãng.

Cô cẩn thận từ trên xuống dưới, cộng thêm ngoại hình không tồi lại càng có thêm dáng vẻ khí chất bất phàm, một học kỳ trôi qua, Văn Viện có một thực nữ trăm phần trăm mới mẻ ra lò, chỉ có mình Phong Phiêu Phiêu Phiêu biết, đây là hiểu lầm trời xui đất khiến cỡ nào.

Mà bởi vì thanh danh của Phong Phiêu Phiêu càng ngày càng vang dội, rồi tới cuối cùng, chính cô cũng biết mình cưỡi lên lưng cọp khó leo được xuống, chỉ có thể ở dưới những con mắt đang quan sát chăm chú kia, tiếp tục ngụy trang như vậy, nhưng là bản thân Phong Phiêu Phiêu minh bạch, mặc kệ người khác có đánh giá cô tốt bao nhiêu, tất cả những thứ đó đều là giả bao gồm cả cái bề ngoài hoàn toàn là thực nữ này, cô hiểu rõ bản thân vô dụng tới mức nào.

Đơn giản ăn hết một nửa bạch bánh quy cùng một lon soda làm bữa chiều, Phong Phiêu Phiêu ngồi ở sau án thư, tiếp tục xem nốt

《Tuyển tập truyện tranh ngắn hài hước》, ngẫu nhiên phát ra tiếng cười nhỏ, ở trên ghế nằm thành một đoàn, nơi này là ký túc xá của cô, cách âm rất tốt, rốt cuộc cũng không sợ bị ai rình coi.

**án thư: kiểu bàn cổ dùng để viết, xếp sách vở, bút nghiên. Có thể trang trí bằng các đường chạm trổ.*

Thật vất vả mới xem xong, Phong Phiêu Phiêu liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức nằm ở góc bên trái án thư, đã là 9 rưỡi tối, nghĩ nghĩ tắm rửa một cái rồi đắp thêm mặt nạ, vừa đúng 11 giờ thì lên giường đi ngủ.

Bỗng nhiên di động trên bàn rung lên, Phong Phiêu Phiêu vươn tay lấy tới kẹp giữa đầu vai cùng gương mặt, trên tay xách theo khăn lông cùng quần áo hướng phòng tắm đi tới: "Alo, tôi là Phong Phiêu Phiêu".

Trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ, cũng không biết đối phương là ai.

"... Hóa ra là Lộ lão sư ạ, xin hỏi có chuyện gì vậy ạ?". Đang gọi điện thoại, chính là Lộ lão sư dạy môn quốc họa, cũng là người đã chủ trì buổi triển lãm tranh, nhưng là Phong Phiêu Phiêu cũng không trực tiếp được ông chỉ dạy, nên không có số điện thoại của ông.

Phong Phiêu Phiêu khẽ nhú mày, trong lòng bỗng dâng lên một loại dự cảm bất lành.

Cô đem khăn cùng quần áo tạm thời vắt lên giá, đặt điện thoại nghiêm chỉnh đưa lên tai, nghe Lộ lão sư nói, cô thật không ngoài dự kiến, hóa ra hôm nay khi kết thúc buổi triển lãm, một người phụ trách quét dọn phòng thấy một học sinh làm rách bức họa của cô, mà buổi triển lãm còn cần cử hành thêm ba ngày nữa nhưng nay bức đệ nhất danh họa này lại hỏng mất.

Nói được tầm năm sáu phút, cuối cùng kết luận lại, Lộ lão sư hy vọng cô có thể đem bức họa kia vẽ lại một lần, để tới đối với bức vẽ

đã hỏng kia.

Biết rõ đối phương ở đầu kia điện thoại sẽ nhìn không thấy mình, Phong Phiêu Phiêu không khỏi cười khổ: "Lão sư, đôi khi vẽ tranh yêu cầu tâm cảnh, có khả năng hiện tại em không thể tìm lại được tâm cảnh khi vẽ bức tranh kia, nên rất khó để có thể vẽ tới tiêu chuẩn như bức ban đầu".

Trong điện thoại nhanh chóng lộ ra thanh âm nôn nóng: "Cái này ta cũng biết, ta cũng thật là hồ đồ, không bằng như vậy, em có thể đưa ra một tác phẩm khác để thay thế có được không, tiêu chuẩn cứ như bức cũ, coi như em giúp lão sư một lần đi, nếu là để triển lãm bị trống, ta cũng thật không biết ăn nói như nào với viện trưởng".

Thượng Hương Văn Viện ở một Học Viện lấy sở trường là thể dục, kỳ thật địa vị nói ra có chút xấu hổ, từ xưa tới nay văn võ lưỡng đạo tương khinh, học viên năm viện đều chú ý mắt Văn Viện mong manh yếu đuối, Văn Viện tuy rằng cũng chú ý mắt các viện chỉ phát triển tứ chi nhưng rốt cuộc nói tới về cả nhân lực và vật lực đều không mạnh bằng đối phương, như thế nào cũng không thể đứng thẳng eo được.

Phong Phiêu Phiêu do dự trong chốc lát: "Cái kia, được thôi, buổi sáng ngày mai em sẽ mang tới cho lão sư". Buông di động xuống, động tác cô nhanh chóng chuyển đổi, nhanh tay kéo ra ngăn kéo dưới cùng của tủ quần áo rồi lấy ra một bộ y phục màu đen, Phong Phiêu Phiêu mặc ở trên người, vận động tay chân một chút, cảm giác cũng không có trở ngại quá lớn, cô liền khóa trái cửa phòng, mở cửa sổ ra, thân thể nhanh nhẹn hết như linh miêu, nhẹ nhàng từ cửa sổ tầng hai nhảy xuống.

Trong đêm tối, thiếu nữ thân mình mảnh khảnh ở trên tường mượn chút lực, cơ hồ là không tiếng động đáp xuống đất, mà một thân y phục màu đen lúc này thật phát huy tác dụng, cả người cô hoàn toàn hòa vào bóng tối.

Học viện CMFU quản lý vô cùng nghiêm khắc, mỗi ngày tới 8 giờ tối

sẽ phong tỏa học viện, muốn đi ra ngoài, cần thiết phải hướng lão sư hoặc lãnh đạo cấp trên phê chuẩn thì mới được ra ngoài, nhưng là chuyến đi này của Phong Phiêu Phiêu lại không thể nói cùng ai khác, chỉ có thể giống như tên trộm bí mật hành sự.

Cô nhất thời mềm lòng, đáp ứng giúp Lộ lão sư giải quyết vấn đề, nhưng lại tạo cho chính cô rắc rối, bên người cô không hề có bức họa nào cũ, biện pháp duy nhất bây giờ đó chính là quay về nhà của ông nội, lấy ra một bức họa cũ của lão nhân gia bù tời cho đủ số.

Dựa vào thân thủ linh hoạt, nhảy ra từ trong góc chết của Học Viện, nơi không có camera chiếu tới, một đường an toàn không hề bị phát hiện, sở dĩ cô dễ dàng gánh vác chuyện này, cũng là nguyên nhân duy nhất, vì cô cũng từng như vậy bí mật xuất quỹ nhập thần, tính ra cũng không có gánh nặng gì quá lớn.

Nhẹ bước ra khỏi Học Viện CMFU tựa vào núi và biển mà xây nên, vì cẩn thận bị bắt gặp, tránh cho trên đường bị người quen nhìn đến, Phong Phiêu Phiêu yên lặng đi vào một ngõ nhỏ, lại bước vào một hẻm tối bỗng nghe thấy tiếng người, cô căn bản không nghĩ tới can thiệp, chính là sau khi nghe được một cái tên, lại không khống chế được mà bước qua.

"Vệ Sở".

Đây là cái tên cô nghe được.

Cái tên này, ngay khi cô vừa vào học liền nghe nói, một năm trước cô cũng không ngừng ở trong lòng nguyên rủa cái tên này, chỉ là vẫn chưa từng gặp mặt qua.

Bởi vì trang giấy không rõ lai lịch kia, ngoại trừ tên sách cùng với logo của Thượng Hương Văn Viện, còn có một cái tên: Vệ Sở.

Nghiệt duyên a.

Có chút nghiêng răng lạng lẽ đi qua, Phong Phiêu Phiêu nhìn thấy Vệ

Sở.

Tuy rằng cô đồng thời nhìn thấy rất nhiều người, chính là liếc mắt một cái trực giác liền nhận định, người kia, chính là Vệ Sở.

-----oOo-----

Chương 3: Soái ca? Thêu hoa đi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Học Viện CMFU chính là xây ở trên núi, một mặt đối diện với biển, xây dựng sáu biệt thự hoa lệ, khung cảnh tuyệt đẹp, phương tiện hoàn mỹ, mỗi học viện đều sẽ có một tòa, chuyên để dùng cho đệ tử ở năm trước giành được biểu hiện xuất sắc nhất trong chúng đệ tử cư trú. Đương nhiên, Thượng Hương Văn Viện cũng có người ở tại trong đó.

Ngày đầu tiên Phong Phiêu Phiêu tiến vào học viện, liền nghe nói tên của người ở trong biệt thự của Thượng Hương Văn Viện: Vệ Sở.

Nhưng là cùng học sinh đứng đầu năm viện không xuất hiện nhiều giống như vậy, Vệ Sở tựa hồ là người suốt ngày ru rú trong nhà, năm nay anh năm ba, trừ bỏ học những chương trình bắt buộc trên lớp, căn bản cũng không hề bước ra khỏi biệt thự, mà bởi vì cũng mang một thân lãnh đạm nên rất ít người có thể thân cận, trong khi tư liệu của những nhân vật phong vân khác trong trường thì được ghi lại một cách đầy đủ, duy chỉ có Vệ Sở là trống rất nhiều.

Lần trước nhất được tờ giấy kia, Phong Phiêu Phiêu cũng không thấy rõ được bộ dáng của Vệ Sở, tính ra thì, đây vẫn là lần đầu tiên cô chính thức nhìn thấy Vệ Sở, cũng là ánh mắt đầu tiên ấy cô liền nhận định: Người kia chính là Vệ Sở.

Có một loại người, trời sinh đã tồn tại xung quanh mình một loại khí chất, cho dù ở nơi đâu hay đứng cạnh bất kì ai, chỉ cần có người đó thì chính là sự tồn tại đặc thù độc nhất vô nhị, không gì có thể thay

thế, cũng không cách nào che đậy được.

Vệ Sở chính là người như vậy. .

Phong Phiêu Phiêu nghiêng thân mình đang dán ở đầu ngoặt của hẻm tối, nghiêng đầu đánh giá tình hình bên trong ngõ nhỏ kia, ước chừng có bảy tám con người đang vây xung quanh một người ở giữa.

Ánh trăng tiêu sái lướt qua đỉnh đầu người nọ, Phong Phiêu Phiêu liền cảm thấy, bộ dạng ấy, khiến cho không khí xung quanh đều an tĩnh hẳn lại, giống như đang ở trong chân không, cũng chẳng có thanh âm nào, chung quanh hết thảy đều như biến thành cảnh vật, duy nhất có Vệ Sở là tồn tại.

Anh cứ như vậy, đứng ở nơi đó.

Dáng người anh cao, mặc một chiếc áo sơ mi màu đen cùng chiếc quần dài màu đen, ở trong bóng đêm lại trông có vẻ hơi gầy, gương mặt tuấn mỹ cứ như vậy chỉ duy trì một sự bình tĩnh tới cực điểm, anh đeo một cái kính không có gọng, đằng sau thấu kính là đôi mắt phượng hẹp dài hơi hơi lãnh đạm.

Tuy rằng vây quanh anh là bảy tám người có vẻ đều không có ý đồ gì tốt, nhưng là tới nửa điểm hoảng loạn cũng không có, chỉ từ từ mà tháo mắt kính xuống, từ trong áo sơ mi lấy ra một hộp mắt kính nhỏ rồi lắp thấu kính vào, đeo lên.

Chuẩn bị bắt đầu rồi sao?

Phong Phiêu Phiêu nhin không được ngừng thở: cô có nghe ông nội nói qua, cao thủ võ lâm chân chính, đều là thâm tàng bất lộ, trên thế giới này chắc chắn đều là ngọa hổ tàng long, Vệ Sở có lẽ cũng là một cao thủ ẩn mình như vậy, cho nên thời điểm đối mặt với hiểm nguy đều rất bình tĩnh.

**thâm tàng bất lộ (sâu không lường được): có tài nhưng che đậy,*

không cho người khác thấy.

**ngọa hổ tàng long: nơi tiềm tàng rất nhiều nhân vật, yếu tố không đoán được trước, ví như cao thủ ẩn mình, tới khi xuất hiện là kinh hồn bạt vía xoay chuyển càn khôn.*

Cô hôm nay có cơ hội quan sát cao thủ ra chiêu, thực là một sự kiện vô cùng may mắn!

Văn Viện kỳ thực lại là võ lâm cao thủ, đây là tin tức bất quáí lớn tới cỡ nào a!

Nghĩ như vậy, Phong Phiêu Phiêu lại càng không muốn rời đi ngay lập tức, mắt cô nửa khấp không rời chăm chú nhìn vào thân ảnh kia, sợ rằng sẽ bỏ qua những khoảnh khắc xuất sắc, chỉ thấy Vệ Sở đem hộp kính bỏ lại vào túi áo, sau đó nâng tay lên....

Muốn động thủ?

Chỉ thấy Vệ Sở nâng tay lên, hai tay đều nâng lên như vậy...

Phong Phiêu Phiêu có chút sửng sốt, bắt đầu suy tư loại công phu nào nâng cả hai tay lên...

Chỉ thấy Vệ Sở hai tay lên qua vai, duỗi ra sau đầu, mười ngón tay giao nhau, anh ta kẹp chặt đầu để bảo vệ diện mạo, sau đó, ngồi xổm xuống.

Đây là thủ đoạn gì?!

Đại não của Phong Phiêu Phiêu trống rỗng vài giây, rốt cuộc mới ý thức được cái này nào phải kịch bản võ công nào, mà là tư thế đầu hàng tiêu chuẩn!

Lúc này, thanh âm dè dặt mà lãnh đạm của Vệ Sở vang lên, nương theo cơn gió nhẹ mà truyền vào tai cô: "Mấy người tùy tiện đi, đừng đánh hư mắt kính của tôi là được".

Trời ạ!

Ảo tưởng của thiếu nữ hồn nhiên hoàn toàn bị tàn nhẫn đánh vỡ, Phong Phiêu Phiêu trong lòng bỗng nổi lên một tràng tức giận: Chết tiệt! Người không đánh thì giả vờ tới như vậy tính làm cái gì?

Để cho cô khó chịu nhất chính là, Vệ Sở đến thử đánh trả cùng chạy trốn đều không có làm, liền cứ như vậy ngồi xuống bày ra tư thái tùy ý chà đạp!

Là nam nhân cũng đừng ngồi xổm xuống!

Soái ca! Vô dụng như vậy, không bằng ở nhà thêu hoa đi thôi, ít nhất tỷ tỷ phương đông người ta so với người cũng đánh người mạnh hơn nhiều! *(mình nghĩ ở đây là nói Phiêu Phiêu đó các bạn)*.

Vây quanh Vệ Sở bảy người giống như là học sinh trong trường, vừa thấy Vệ Sở ngồi xổm xuống, nhìn nhìn nhau, trên mặt lộ rõ vẻ trào phúng, cười cười chuẩn bị đi qua để cho Vệ Sở ăn no đòn, mới nâng chân lên, bỗng nhiên có người nghe loáng thoáng tiếng còi hú từ xa tới gần, càng ngày càng rõ, bọn họ khẩn trương nhìn nhau một thoáng, trong đó, một người phát phát tay, không cam lòng nói: "Chúng ta đi".

Tuy rằng tiếc hận bỏ lỡ một cơ hội giáo huấn Vệ Sở, nhưng là quy tắc của Học Viên CMFU cũng thực nghiêm khắc, nếu bị bắt được là có hành vi ác liệt, nghiêm trọng thậm chí sẽ bị đuổi học.

Đội những người đó vội vã rời đi, Phong Phiêu Phiêu mới nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi tới gần con ngõ nhỏ, cũng tắt đi âm thanh còi cảnh sát báo động trong điện thoại, mà Vệ Sở lúc này cũng đã buông tay ra chậm rãi đứng dậy, thần tình lạnh lùng mà nhìn về phía cô.

Phong Phiêu Phiêu không vui bĩu môi: "Đừng nhìn như vậy, mau đi đi, không có cảnh sát...". Tuy rằng hình tượng của Vệ Sở trong lòng

cô cũng vì chuyện này mà tan biến, khiến cô hết sức buồn bực, nhưng vẫn là không thể thấy chết không cứu, trơ mắt nhìn người ta bị đánh "Anh không cần phải cảm tạ tôi, tôi cũng chỉ là tiện tay làm việc tốt thôi".

Vệ Sở không nhanh không chậm mở miệng: "Vì cái gì bắt tôi phải tạ cô? Tôi cũng không cầu cô cứu tôi". Anh ta mở miệng ra liền không nói được câu nào tốt, thậm chí còn chọc tức chết người ta rồi, Phong Phiêu Phiêu vốn dĩ còn không hiểu rõ, anh ta một học sinh của Văn Viện làm sao trong trường sẽ bị nhiều phần tử bất lương căm thù như vậy, hiện tại cuối cùng cũng là hiểu được, anh ta vừa mở miệng, chết trên mười lần còn chê ít!

Tức giận một chút, Phong Phiêu Phiêu rốt cục không cách nào theo hướng ban đầu suy nghĩ, thấy Vệ Sở còn đứng tại chỗ, cô không nhìn được kéo anh ta đi: "Anh còn sững sờ ở chỗ này làm gì? Còn không mau đi đi. Cái đám bất lương kia sắp quay lại rồi".

"Cái đám bất lương kia? Là nói chúng ta sao?". Phía sau truyền tới thanh âm nghiền răng nghiền lợi, thân thể Phong Phiêu Phiêu cứng đờ: chết chắc.

Tiếng bước chân rầm rập truyền tới, nghe thanh âm ước chừng có bảy tám người, nói cách khác bảy gia hỏa kia vừa đi đã trở lại rồi.

Mà Phong Phiêu Phiêu lúc này mới phát hiện, ngõ nhỏ này là hẻm chết, phía sau chỉ có một cái cửa ra.

Yên lặng một lát, Phong Phiêu Phiêu bỗng nhiên có phản ứng, cô duỗi tay xé ra một vạt áo trên người Vệ Sở, chính là từ trên chỗ áo đã rách được một chút, mà từ lúc bắt đầu còn bình tĩnh tới hiện tại phản ứng của Vệ Sở liền không giống nhau: "Cô đang làm cái gì vậy?".

Phong Phiêu Phiêu cũng không để ý tới anh ta, chỉ giữ giữ mảnh vải, ngay sau đó lấy che mặt, vòng ra sau đầu rồi thắt nút nó lại, làm tốt rồi, cô mới xoay người, nhẹ nhàng thở hắt ra: "Tới đây đi".

Thanh âm trong trẻo tựa như ngọc thạch, vang lên giòn giã trong đêm.

Nếu không chạy được, vậy cũng chỉ có đánh.

Cô nhẹ nhàng đứng lại, tay phải chậm rãi nâng cổ tay lên, động tác mềm mại như mây, uyển chuyển như nước chảy.

Mà Vệ Sở đứng ở sau cô, ngay khi thấy động tác của cô, trên mặt liền thoáng qua một tia ngạc nhiên.

-----oOo-----

Chương 4: Kém cỏi, thực kém cỏi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Nhìn thấy miếng vải đen trên mặt Phong Phiêu Phiêu, bảy nam sinh kia đều cười ha hả, trong đó một người vừa chỉ vừa cười không ra hơi nói: "Cười chết mất, cô cho rằng cô là nữ hiệp che mặt sao?".

Trên mặt Phong Phiêu Phiêu nóng lên một trận, chính cô cũng biết dễ như vậy có bao nhiêu kỳ quái, chính là trước mắt không có biện pháp nào tốt hơn, cô vi phạm quy định tự ý ra khỏi trường học, người nhìn thấy mặt nàng càng ít càng tốt, mà còn một nguyên nhân khác chính là....

Dao động trong chốc lát, Phong Phiêu Phiêu liền bình tĩnh, nhưng vẫn không tự chủ được mà lùi về sau một bước.

Nhìn Phong Phiêu Phiêu như là sợ hãi, nam sinh cười nhạo Phong Phiêu Phiêu kia liền đã đi tới, muốn kéo mảnh vải kia xuống nhìn xem nữ sinh này có bộ dáng gì.

Hắn mới vươn tay một nửa, tại lúc cách Phong Phiêu Phiêu chỉ còn nửa thước, Phong Phiêu Phiêu nhìn như vô lực kháng cự nhưng mu bàn tay lại hướng cổ tay hắn đẩy tới.

Sau đó, hắn chỉ cảm thấy tay hắn giống như không chịu hoạt động, ngoặt sang một bên, hai chân như bước trên mây, hướng bên cạnh lao đảo vài bước.

Đây là đã xảy ra chuyện gì?

Trên mặt hần lập tức tối sầm lại, tuy rằng hoài nghi là Phong Phiêu Phiêu giở trò quỷ, nhưng nhìn thấy Phong Phiêu Phiêu cũng là đầy kinh ngạc, liền thấy yên tâm, cho rằng vừa rồi chỉ là nhất thời lỡ tay, lại dùng lực bắt lấy tay của Phong Phiêu Phiêu.

Phong Phiêu Phiêu lần thứ hai nâng tay lên, thoát nhìn như nhu nhược, hết như cành liễu mỏng manh trước gió.

Ba phút sau.

Phong Phiêu Phiêu nhìn trước mắt năm la liệt bảy người, sửng sờ một hồi lâu, cô mới phục hồi tinh thần, quay đầu hỏi Vệ Sở: "Những người này, đều là tôi đánh bại?".

Vệ Sở không kiên nhẫn nhíu nhíu mày: "Cô đây là có ý định khoe khoang sao? Việc mình vừa mới làm, không có đạo lý chính mình lại lập tức quên đi? Một người đối phó với bảy nam sinh của Taekwondo hệ, cô chắc là ở Thái Cực hệ của Giấu Mối Học Viện đi, nếu nói ra thành tích này, đi ra cũng có thể làm Giấu Mối Học Viện kiêu ngạo".

Phong Phiêu Phiêu có chút giật mình: "Anh vừa mới nói bảy người kia là có luyện tập qua? Không phải là tố chất thân thể tốt một chút?".

Từ trong túi lấy mắt kính ra, chậm rãi đeo lên trên mắt, Vệ Sở kỳ quái liếc nhìn Phong Phiêu Phiêu: "Giả ngu cũng có mức độ thôi chứ? Quan hệ giữa mấy võ hệ trong Giấu Mối Học Viện xưa nay đều là không hợp nhau, bình thường giữa mọi người cũng xảy ra một ít cọ xát, cô thân là học viên của Thái Cực hệ, hần là cái này cũng phải biết rõ hơn người ở Văn Viện như tôi mới đúng chứ. Đúng rồi, tôi hình như chưa có nghe nói qua Thái Cực hệ có một cao thủ như vậy".

Phong Phiêu Phiêu cứng đờ người kéo kéo khóe môi: "Bởi vì tôi không phải ở Thái Cực hệ a...Tôi cũng là học sinh của Thượng Hương Văn Viện, học trưởng". Hai chữ cuối cùng cô nói có chút

nghiến răng nghiền lợi.

Cúi đầu nhìn đôi bàn tay của chính mình, Phong Phiêu Phiêu thì thào nói: "Tôi trước đây cũng không biết, hóa ra tôi lại lợi hại tới mức như vậy...". Trước đó, cô chưa từng cùng người ngoài giao thủ qua, càng không biết trình độ võ nghệ của mình đang ở mức nào.

Mới vừa rồi cô chỉ nghĩ hạ được hai người sau đó lôi kéo Vệ Sở chạy trốn, lại không đoán được đối phương lại không cầm đánh, không phí quá nhiều công phu liền hạ gục hết một đoàn.

Bỗng nhiên ý thức được chính mình còn lưu lại hiện trường, Phong Phiêu Phiêu vội vàng duỗi tay túm lấy Vệ Sở đi ra khỏi ngõ, lúc này mới gỡ mảnh vải đen trên mặt xuống, thấy Vệ Sở đứng bên cạnh, lại nhin không được nói ra điểm nghi vấn: "Kỳ thực, tôi vẫn nghĩ công phu tôi rất tệ...".

Vệ Sở liếc nhìn cô một cái: cô mà tệ thì cái đồng người ngã la liệt trong cái ngõ kia gọi là gì? Cạn bã sao?

Lại phát gốc trong chốc lát, Phong Phiêu Phiêu thở dài: "Sự việc của buổi tối ngày hôm nay, tôi biết anh biết, trời biết đất biết... Anh không cần đem việc tôi biết Thái Cực nói ra ngoài, coi như là thù lao cho việc tôi cứu anh đi". Cô hiện tại đang rất hoang mang, cần tìm một chỗ để bình tĩnh lại.

Nói xong, Phong Phiêu Phiêu thế nhưng xuất thần đi về phía trước, đi rồi cô mới phát hiện Vệ Sở thế nhưng đi theo sau cô, lại lập tức cảnh giác: "Anh đi theo tôi làm gì?"

Vệ Sở mặt không biểu tình chỉ chỉ trên người mình, ánh mắt Phong Phiêu Phiêu dời xuống, mới phát hiện vừa rồi dưới tình huống cấp bách, vì không muốn để lộ khuôn mặt, cô đã xé rách vạt áo sơ mi của Vệ Sở nên hiện tại trên áo của Vệ Sở thiếu mất một mảng vải to, lộ ra vòng eo thon săn chắc, hữu lực trái ngược hoàn toàn so với vẻ ngoài văn nhược của con người này.

"A... thực xin lỗi" Phong Phiêu Phiêu lúc này mới ý thức được mình đã làm chuyện gì, vội vàng xin lỗi, cô trộm liếc Vệ Sở thấy mặt anh không có biểu tình gì: "Vây, học trưởng, hiện tại anh tính làm thế nào?". Khó chịu việc Vệ Sở đầu hàng là một chuyện nhưng chính mình xé hư quần áo của người ta lại là một chuyện hoàn toàn khác, đối với lỗi sai của bản thân, Phong Phiêu Phiêu không tính sẽ trốn tránh trách nhiệm.

Vệ Sở lạnh nhạt nói: "Trước tiên rời khỏi đây đi đã, tôi hiện tại không tiện quay về".

Phong Phiêu Phiêu trầm tư nghĩ nghĩ: "Không thì như vậy, học trưởng, tôi đền cho anh một kiện áo khác, nhà của ông nội tôi ở ngay gần đây, chắc hẳn là sẽ có một bộ quần áo anh có thể mặc, nếu anh không phiền thì đi cùng tôi một chuyến đi".

Mắt của Vệ Sở không dấu vết giật giật, ngay sau đó cũng yên lặng gật đầu.

Mang theo Vệ Sở đi hơn ba mươi phút, Phong Phiêu Phiêu dẫn anh tới một khu nhà lầu hai tầng, để Vệ Sở ở cửa chờ, Phong Phiêu Phiêu mở cửa rồi chạy vào trong, nửa phút sau cô quay lại cầm theo một kiện áo sơ mi trắng ra tới cửa: "Đây là áo của bố tôi, học trưởng mặc hẳn là thích hợp".

Vệ Sở tiếp nhận áo sơ mi, không nói nửa lời liền quay người rời đi, dừng lại chốc lát, anh lại quay đầu nhìn Phong Phiêu Phiêu, ánh mắt có chút khó lường.

Phong Phiêu Phiêu lúc này cũng chạy nhanh vào nhà rồi đóng cửa, lúc này trong nhà truyền tới một thanh âm già nua: "Không mời nam hài kia vào nhà để ông nội nhìn một cái sao?".

Phong Phiêu Phiêu nghe vậy liền lập tức nhào tới: "Ông nội, ông vì cái gì mà luôn nói công phu cháu thực kém, làm cho cháu cũng không dám nhìn người khác học võ, cũng không dám cùng họ giao thủ, vẫn luôn nghe lời ông không hề hiển lộ võ công trước mặt

người khác. Suy cho cùng, công phu của cháu rốt cuộc là kém hay không kém a?".

Từ lúc còn rất nhỏ, cô liền theo ông nội học Thái Cực quyền, từ ông nội nhận được lời đánh giá nhiều nhất chính là kém.

Từ nhỏ đến lớn kém vẫn hoàn kém, cái đánh giá ấy cũng luôn không hề thay đổi, thế nên khi Phong Phiêu Phiêu nghĩ tới công phu của bản thân, bên tai liền không tự chủ được mà xuất hiện các từ: kém cỏi, thực kém cỏi.

-----oOo-----

Chương 5: Ông kém, cả người ông mới kém

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Trong phòng, đèn bỗng sáng lên.

Trong tức khắc căn phòng chuyển từ tối thành sáng một cách bất ngờ làm Phong Phiêu Phiêu không tự chủ được mà nheo nheo con mắt, tới khi thích ứng được mới chậm rãi mở to mắt ra, liền thấy góc trong của phòng khách, trước cửa phòng ngủ có một ông lão mặc một chiếc áo ngủ to vuông vắn, đầu ông lão đã phủ một màu trắng bạc nhưng tinh thần lại rất phấn chấn, khỏe mạnh tới lạ thường.

Ông lão liếc Phong Phiêu Phiêu một cái, mở khóe miệng phun ra một từ: "Kém".

Cơ hồ là theo bản năng, cô cúi đầu, đây đã là phản xạ có điều kiện trong mười mấy năm qua, qua một hồi lâu cô mới phục hồi tinh thần lại, chẳng qua đã thu liễm bớt khí thế vừa rồi: "Hôm nay cháu có cùng người khác giao đấu qua".

"Khi nào? Ở đâu? Cùng với ai? Bị bao nhiêu người nhìn thấy được?". Vừa nghe thấy Phong Phiêu Phiêu cùng người khác đánh qua, biểu tình của ông lão lập tức trở nên ngưng trọng, liên tiếp đặt ra những câu hỏi.

Phong Phiêu Phiêu dựa theo sự thật mà kể lại, không quên bổ sung rằng cô vẫn nhớ lời ông nội dạy, không cho người khác biết cô đã học qua Thái Cực, nên có che mặt lại.

Sau khi nghe Phong Phiêu Phiêu nói cô có che mặt lại, biểu tình của

ông nội cô mới chậm rãi thả lỏng, lại nghe nói Vệ Sở là học sinh tiêu biểu của Văn Viện, phẩm chất hào hoa, phong nhã, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra: "May mắn".

Ông thật may mắn nhưng Phong Phiêu Phiêu lại cảm thấy không thỏa mãn, liền vươn tay tóm lấy ông tay áo của ông nội, người ông hơi run lên, trở tay một cái liền chiếm thế thượng phong, chính là vừa mới chạm đến người Phong Phiêu Phiêu một cái, cô nhìn giống như bị phá chiêu nhưng vẫn như vậy quấn chặt lấy ống tay áo của ông nội, nâng một cánh tay lên liền đánh qua.

Ông cháu hai người không nói lời nào, liền ở cửa phòng ngủ đang mở giao đấu, bước chân đan xen, vừa tiến vừa lui, bốn tay nhanh như chớp linh hoạt chuyển đổi chiêu thức cùng kỹ xảo, trong hai mươi giây qua đi cũng đã đánh đi đánh lại bảy tám vòng, biến đổi gần bốn năm chục chiêu thức, lại cứ như vậy không rời cửa phòng lấy nửa bước.

Cuối cùng tay hai người dùng sức đánh vào nhau, Phong Phiêu Phiêu cùng ông nội mình đều lui một bước, ông nhẹ nhàng thở hắt ra: "Kém".

Phong Phiêu Phiêu buồn bực lắc lắc tay: "Cháu cũng không tới quá kém đi? Hôm nay cháu đánh bại bảy người thuộc Taekwondo hệ. Cháu nói nè ông nội, ông nói thật cho cháu nghe đi, vì cái gì ông vẫn luôn gạt cháu rằng công phu của cháu rất kém a? Chưa bao giờ cho phép cháu hiển lộ võ công trước mặt mọi người? Lại càng không thể nói với người ngoài rằng cháu có học qua Thái Cực?"

Nếu căn cứ vào phán đoán của Vệ Sở, công phu của cô kỳ thực rất lợi hại, nếu sớm biết điểm này, có lẽ cô sẽ trực tiếp dựa vào Thái Cực để tiến vào Giấu Mối Học Viện, chứ không phải là lừa gạt mọi người ở Thượng Hương Văn Viện.

Thái Cực của Phong Phiêu Phiêu là học của ông nội cô, từ lúc còn nhỏ, cô liền theo ông nội luyện võ, mà nhà bọn họ cũng là quốc học thế gia, ở nhà cô đã được hun đúc tư tưởng rõ ràng, cô có học quốc

họa nhưng vì không có thiên phú nên từ trước tới nay học quốc họa không quá tốt, mà từ khi cô bắt đầu tập Thái Cực, ông nội cũng không có lời đánh giá nào tốt dành cho cô, thế nên cô liền nghĩ rằng công phu của cô như vậy thực kém, thẳng đến hôm nay khi cùng ông nội và người ngoài giao thủ cô mới biết, sự thật có lẽ không đơn giản như vậy.

Từ nhỏ đến lớn đều kém, cô nhận nhưng ít nhất, cô muốn cho mình một cái chết minh bạch.

Trầm mặc hồi lâu, ông nội mới thở dài một tiếng, ông đi tới bên cạnh bàn trong phòng khách, lôi ghế dựa ra liền ngồi xuống, để Phong Phiêu Phiêu ngồi đối diện, ông vẫn trầm mặc như vậy, giống như thể không biết nói như nào, lại giống như chìm vào trong một đoạn hồi ức xưa cũ, qua một lúc lâu, ông mới chậm rãi mở miệng: "Kỳ thật, ông vẫn luôn chê bai võ công của cháu, là vì sợ cháu học võ xong liền cảm giác bản thân vô cùng lợi hại, cả ngày đi tìm người đánh nhau,. Tư chất của cháu, kỳ thực ra rất tốt, nếu không thì ông cũng không nhịn được mà truyền dạy Thái Cực cho cháu, nhưng là một khi bị người trong giới võ thuật phát hiện, có lẽ sẽ tạo ra tai họa". Ông đem đầu đuôi câu chuyện kể lại cho Phong Phiêu Phiêu nghe.

Ông tên là Phong Song Hành, trong nhà nhiều thế hệ truyền thừa quốc học, cũng coi như là dòng dõi thư hương, nhưng ông khi còn niên thiếu lại say mê võ học, đặc biệt si mê Thái Cực quyền, liền thay đổi thân phận, theo thầy học nghệ, ngay lúc đó bên trong môn phái võ lâm, phạm vi truyền thừa đều rất hẹp, không cho phép người từng ở môn phái khác qua học võ công của phái mình, Phong Song Hành liền giấu giếm thân phận cùng lai lịch, lừa gạt nhiều thế gia để học tuyệt nghệ, đó đã phạm vào tối kỵ của võ lâm, cuối cùng Phong Song Hành gia nhập vào một môn phái Thái Cực ẩn mình, không cẩn thận được con gái môn chủ ái mộ, nhưng là Phong Song Hành trong nhà đã định hôn nhân, ông cũng không thích mình phụ lòng mê muội, vì thế nên ông chỉ đành trốn khỏi môn phái kia.

Sau này, khi về nhà, Phong Song Hành liền thu liễm hành vi, cực ít ra ngoài, sinh hoạt như một người dân bình thường, trừ bỏ người ở

trong nhà đều biết Phong Song Hành là một cao thủ Thái Cực, thắng đến thời điểm Phong Phiêu Phiêu 4 tuổi.

Khi đó, Phong Phiêu Phiêu nhìn thấy ông nội mình khoa chân múa tay những động tác kỳ quái, cảm thấy thật thú vị, liền theo học, không mất quá lâu để học được thành thục, làm Phong Song Hành nổi lên ý nghĩ sẽ truyền thụ cho Phong Phiêu Phiêu một thân công pháp của mình, liền bắt đầu dạy Phong Phiêu Phiêu luyện võ, nhưng ông cũng lo lắng những môn phái trước mình học trộm sẽ động thủ với Phong Phiêu Phiêu để truy ra lai lịch của công phu này, liền lập đi lập lại rằng công phu của Phong Phiêu Phiêu thực rất kém và không cho cô ở trước mặt người khác thi triển võ công.

Nói xong ngọn nguồn của sự việc, Phong Song Hành lại thở dài, ánh mắt cũng trở nên ôn nhu hơn: "Cháu thực là một đứa trẻ ngoan ngoãn, tuy rằng ông lừa cháu, nhưng từ trước tới nay cháu cũng không có nghi ngờ gì, vẫn luôn rất nghe lời... Ông rất vui mừng, nhưng cũng xin lỗi cháu".

Phong Song Hành nhẹ nhàng xoa đầu Phong Phiêu Phiêu, cô cũng không nghĩ tới một thân công phu này hóa ra phía sau còn ẩn giấu một câu chuyện phức tạp như vậy, từ sau khi nghe xong vẫn luôn ngăn người cho tới khi bị sờ đầu, mới lập tức phục hồi tinh thần, chậm rì rì mở miệng: "Đây cũng không phải chuyện gì lớn, dù sao cháu cũng rất thích tập Thái Cực, không được thi triển ở trước mặt người khác thì không làm là được, cháu cũng không phải loại người thích tranh cường háo thắng, cơ mà cháu có một thắc mắc, năm đó, con gái của môn chủ ẩn phái coi trọng ông, thị lực của nàng, có phải rất kém không?".

Phong Song Hành vốn dĩ đang vuốt ve đầu của Phong Phiêu Phiêu, nghe vậy lập tức dùng lực đánh xuống, mà ngay lúc đó chân Phong Phiêu Phiêu cũng vừa động, tay đem tay ông nội đánh trở lại.

Phong Song Hành lập tức đứng lên, tới trước mặt Phong Phiêu Phiêu giáo huấn: "Cái gì gọi là thị lực có vẻ tệ? Ông nội người ngày xưa cũng là một bạch mã vương tử ngọc thụ lâm phong".

"Tệ hại, chính là tệ. Ông nói cháu kém từ bé tới lớn, hiện tại liên không thể để cháu nói ông kém một lần a?".

Đánh qua lại hơn nửa tiếng, hai người mới ngồi xuống nghỉ ngơi, Phong Phiêu Phiêu đi vào thư phòng của Phong Song Hành lấy ra hai bức họa ông vẽ khi còn trẻ, bọc lại ôm vào lòng, tính toán nửa đêm sẽ quay lại trường học, lúc ra khỏi nhà, cô nghĩ tới Vệ Sở, tuy rằng cô đã nói với Vệ Sở đừng nói cho ai biết nhưng khi đó cô vốn không ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, vì để bảo đảm rằng không có việc gì xảy ra, Phong Phiêu Phiêu quyết định, sau khi quay trở lại trường học sẽ tìm cơ hội dẫn dò Vệ Sở.

-----oOo-----

Chương 6: Tụ sát, xem tụ sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Một đường thuận lợi quay lại ký túc xá, không có đi qua ngõ rẽ nào, Phong Phiêu Phiêu an toàn đến được ký túc xá, cũng ở ngày hôm sau, thuận lợi mang bức họa tới giao vào tay lão sư, xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Kế tiếp liền suy xét tới vấn đề về Vệ Sở.

Bởi vì sắp tới cuối kỳ, mỗi người đều phải giải quyết rất nhiều những việc vặt vãnh, vẫn luôn rất bận cho tới 4-5 giờ chiều, Phong Phiêu Phiêu mới thở hắt ra một hơi, đi tìm Vệ Sở nói cho rõ ràng.

Vệ Sở ở chỗ rất dễ tìm, mọi người đều biết là ở biệt thự gần bờ biển, sáu tòa biệt thự, mỗi tòa phong cách khác nhau, trong đó có một tòa nhà hai tầng lầu dựa đầu hồi, cùng một màu sơn như nhau, chiếc mái cong cong được khắc theo phong cách cổ, đây chính là chỗ Vệ Sở ở.

Khi Phong Phiêu Phiêu tìm được tòa tiểu lâu dựa theo tin tức mình tìm được, cảm giác y như xuyên không rồi, tuy rằng sớm đã biết nó hoàn toàn khác biệt so với sáu tiểu lâu còn lại, mà nơi Vệ Sở cư trú xây theo thiên hướng cổ phong nhưng không ngờ tới là nó cổ tới cảnh giới này.

Đôi mắt trừng lớn tìm thật lâu, Phong Phiêu Phiêu mới thật vất vả tìm thấy được đại môn (cửa), rồi như thực như không mà nhô ra một cái chuông cửa.

Duỗi tay ấn xuống, thế mà lại vang lên một khúc đàn cổ phảng phất như cao sơn lưu thủy, mặt Phong Phiêu Phiêu tối sầm lại, tưởng

tượng ra Vệ Sở ở trong ngôi nhà này ngày ngày mặc y phục cổ trang.

Một khúc cầm vang lên xong, Phong Phiêu Phiêu lại ấn chuông thêm một lần nữa, bỗng nhiên cô cảm thấy có cái gì ở bên cạnh sáng lóe lên, quay đầu lại liền nhìn thấy một nam sinh dùng một tư thế vô cùng khó coi nấp ở lùm cây gần đó, cười ngượng ngùng chào cô: "Bạn học Phong Phiêu Phiêu, bạn tìm Vệ Sở sao? Anh ấy hình như vừa đi theo hướng tới đỉnh núi".

Tuy rằng cảm thấy nụ cười của thanh niên kia có điểm cổ quái, nhưng Phong Phiêu Phiêu một lòng gấp gấp đi tìm Vệ Sở, liền không quá để trong lòng, gạt đầu cảm tạ rồi đi lên núi.

Đường núi có chút gập ghềnh, chưa được tu bổ khiến cho cây cối mọc không theo trật tự, chắn ngang lối đi nhưng Phong Phiêu Phiêu lại cảm thấy không quá khó, thực thông dong bước đi, giống như đang đi trên đất bằng mà những nhánh cây mọc tràn lan cũng như không có sức sống, thời điểm Phong Phiêu Phiêu đi tới cứ như vậy bị gạt ra.

Khi gần tới đỉnh núi, cũng là gần bờ biển, thực vật chung quanh đều đã ít hơn nhưng khi lên tới đỉnh núi, lại là những mỏm đá lởm chởm, Phong Phiêu Phiêu là từ khi đưa lưng về phía biển mà leo lên núi tới giờ là một vách đá cheo leo, phía dưới gió thổi không ngừng, sóng biển cuộn cuộn, cơ hồ là không nhìn thấy bờ.

Phong Phiêu Phiêu vừa lên tới liền nhìn thấy một thân ảnh thon dài đang đứng ở vách núi, liền đoán được là Vệ Sở, anh đã thay một kiện áo sơ mi đen mới, toàn thân sạch sẽ, cúi đầu nhìn xuống mặt biển, giống như tùy thời đều có thể nhảy xuống.

Phong Phiêu Phiêu do dự một chút, vẫn là đi qua, cẩn thận đứng cách anh khoảng một mét: "Bạn học, bạn tới nơi này không phải sẽ đi tự sát chứ?".

Vệ Sở đỡ mắt kính, nghiêng đầu liếc cô một cái, đôi mắt phượng

hẹp dài hiện lên một tia kỳ dị sáng rọi: "Bạn học, bạn tới đây không phải là sẽ cùng tôi nhảy xuống chứ?".

Được thôi, coi như cô lo chuyện bao đồng.

Phong Phiêu Phiêu cẩn thận túm lại tà váy, không để cho cơn gió lạnh thấu xương trên vách núi thổi bay: "Vệ Sở học trưởng, tôi tới tìm anh hôm nay có chuyện muốn nói". Cô cảm thấy nếu là cùng con người này đi xuống, nhất định sẽ không nhịn được mà đánh tên thư sinh văn nhược này giống như bảy cái người Taekwondo đêm hôm qua, vì để tránh khỏi thảm kịch phát sinh, Phong Phiêu Phiêu quyết định sẽ tốc chiến tốc thắng đánh thẳng vào chủ đề: "Là như vậy, không có ai biết tôi học qua Thái Cực, ngày hôm qua cũng là lần đầu tiên tôi ra tay trước mặt người khác...".

"Được, tôi đồng ý với cô". Ngoài dự đoán của Phong Phiêu Phiêu, cô còn chưa có nói xong yêu cầu của chính mình, Vệ Sở liền nhanh chóng đáp ứng: "Tôi sẽ vì cô mà giữ kín bí mật này, cô có thể yên tâm".

Anh ta nói xong liền từ con đường Phong Phiêu Phiêu đi lên đi thẳng xuống, giống như không muốn ở chung quá lâu với cô, Phong Phiêu Phiêu sửng sốt một chút, có hơi kinh ngạc với cách giải quyết này.

Tuy rằng Vệ Sở rất nhanh liền đáp ứng yêu cầu, hết thảy đều thực hoàn hảo, nhưng không biết vì cái gì đáy lòng Phong Phiêu Phiêu lại sinh ra cảm giác mất mát.

Lại đứng ở trên đỉnh núi trong chốc lát, Phong Phiêu Phiêu cảm thấy gió trên núi càng lúc càng lớn, lúc này trời cũng đã tối, liền xoay người đi xuống, khóe mắt lại vô tình nhìn ra xa thấy một cái thuyền nhỏ cô độc giữa biển, chính cô cũng cảm thấy kỳ quái sao lúc này mà trên biển vẫn có người, tập trung nhìn, liền phát hiện cái thuyền kia đang từ từ chìm xuống, sau chốc lát liền không thấy bóng dáng.

Ngồi trên thuyền hình như là một cô gái trẻ tuổi.

CMFU này nổi tiếng có rất nhiều thiên chi kiêu tử nổi danh, hoặc nói cách khác, họ được rất nhiều người ngưỡng mộ nhưng số lượng ấy lại quá ít, vì thế tạo nên một số lượng lớn người bị thất tình, mỗi năm đều có không ít người tới đây để tự sát.

Đó đều là Phong Phiêu Phiêu nghe đồn mà nay lại được tận mắt chứng kiến một cái.

Đang chuẩn bị xuống núi cứu người, Phong Phiêu Phiêu lại nhìn thấy một thân ảnh mạnh mẽ hướng chỗ thuyền chìm bơi qua, chỉ chốc lát sau liền ôm được người thiếu nữ kia nổi lên, Phong Phiêu Phiêu nhẹ nhàng thở hắt ra, không còn lo lắng, chính mình đi xuống núi.

Cô vẫn là nên lo lắng một ít cho chính mình.

Ngày hôm sau Phong Phiêu Phiêu từ khu ký túc xá đi tới giảng đường, võ công nhạy bén làm cô biết được có rất nhiều ánh mắt thâm ý đặt trên người cô, y như thể dọc đường mọi người đều đang liếc cô, trong lòng Phong Phiêu Phiêu liền cảm thấy kỳ quái, lập tức nghĩ tới có phải việc cô biết Thái Cực bị bại lộ rồi không, trong lòng bỗng dưng trở nên cảnh giác.

Chẳng lẽ là Vệ Sở lật lọng, đem việc cô biết võ nói ra ngoài?

Phong Phiêu Phiêu vừa đi, một bên âm thầm cắn răng, nếu thật là như vậy, trước khi kẻ thù ông nội tìm tới cửa, cô sẽ đánh cho Vệ Sở một trận!

Nhưng khi tới phòng học, rốt cuộc cũng có người cho cô biết được đáp án chính xác, nữ sinh ngồi bên cạnh đưa qua một chồng báo chí, trang bìa ở bên ngoài thực bình thường, ghi lại đều là những tin tức về việc tái thi đấu trong Học Viện, nhưng là Phong Phiêu Phiêu cũng đã ngây người trong trường được một năm, biết được thứ tốt chân chính sẽ không bao giờ hiển lộ bên ngoài, liền mở trang báo thứ nhất ra.

Đây là nhật báo phát hành nội bộ bên trong CMFU, tổng cộng có tám trang, bao ở bên ngoài trang thứ nhất chỉ là tin tức bình thường, chính là bên trong trang hai và ba, tất cả đều là những tin đồn tai tiếng, bát quái bên trong nội bộ, nếu người muốn biết tất cả những tin đồn trong Học Viện, mỗi ngày mua một tờ báo liền có thể.

Vị trí ở đầu trang thứ hai, rõ ràng là một bức ảnh được phóng to lên, là thiếu nữ với mái tóc dài, mặc một chiếc váy trắng thuần, an tĩnh đứng trước một tòa nhà mang đậm phong cách cổ xưa, ánh mắt trong như nước mùa thu mang theo một tia hy vọng, giống như đang đợi một người.

Phân tiêu đề thập phần bắt mắt, chính là dùng thêm dòng tít tự chế: Văn Viện thực nữ hành tung ẩn hiện, Thượng Hương công tử hoa lạc nhà ai.

Phong Phiêu Phiêu đã từng xem qua mấy bài bát quái, nhưng cô ngàn lần vạn lần không nghĩ tới, chính mình có một ngày sẽ trở thành vai chính trong tin đồn, hơn nữa lại còn là tin đồn yêu đương với Vệ Sở.

-----oOo-----

Chương 7: Tai tiếng, tin đồn nhảm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tay Phong Phiêu Phiêu phát run.

Cô phải hết sức kiềm chế bản thân, mới không lập tức đi tìm ban biên tập nói lý.

"Xúc động là ma quỷ". Phong Phiêu Phiêu lập đi lập lại trong lòng mấy lần, cuối cùng vẫn là tìm cách nhẫn nại.

Đả đảo ma quỷ.

Hơn nữa, hiện tại cô cũng không thể tới cửa chất vấn,, tuy rằng cô luyện Thái Cực có chút lợi hại, nhưng lại không thể tới đánh người ta như vậy, náo lên cũng là vô ích, chẳng những không thể cảnh cáo đối phương mà lại chọc tới rất nhiều phiền phức.

Hít sâu vài cái, Phong Phiêu Phiêu bình tĩnh buông báo xuống: "Đây không thể nào, thực sự chỉ là hiểu lầm".

Phong Phiêu Phiêu cho rằng, chỉ cần cô chịu nhịn xuống, không qua mấy ngày nữa tin đồn này sẽ tự tan đi, nhưng chính là khi trên đường cô quay trở về kí túc xá, liền cảm giác được bên cạnh có ánh sáng chợt lóe lên.

Ánh sáng ấy làm Phong Phiêu Phiêu nghĩ tới một chuyện, cô xoay người sang chỗ khác, liền thấy một nam sinh núp trong góc phải bên cạnh bồn hoa, đúng là người ngày hôm đó chỉ cho cô chỗ của Vệ Sở, trên tay hắn cầm một cái camera, xem ra ảnh chụp ngày hôm qua cũng là do hắn chụp.

Phong Phiêu Phiêu trầm mặc không nói, lẳng lặng đánh giá lại nam sinh mà ngày hôm qua chưa nhìn kỹ, hấn ước chừng là năm hai hoặc năm ba, cao khoảng từ 180cm đến 185cm, mang một cái kính đen, hạ chiếc kính kia xuống cũng coi như có một bộ mặt đoan chính, chẳng qua trên mặt lại có chút ngượng ngùng, lúc này thấy Phong Phiêu Phiêu đang đánh giá hấn, ánh mắt lại dừng trên camera của hấn, vì thế lại càng xấu hổ cười cười.

Tuy rằng, thoát nhìn hấn đang xấu hổ nhưng trên thực tế một chút cũng không có, không những không chạy đi ngược lại còn chạy tới.

Phong Phiêu Phiêu không dấu vết nhường đôi lông mày, muốn nhìn một chút xem hấn định làm cái gì.

Khi tới trước mặt Phong Phiêu Phiêu, liền từ trong túi lôi ra một cái bút ghi âm, đưa tới trước mặt Phong Phiêu Phiêu: "Bạn học Phong Phiêu Phiêu, hôm qua chúng tôi phát hiện cô có tới biệt thự của Thượng Hương công tử Vệ Sở, xin hỏi cô có phải thích Vệ Sở hay không?".

Thượng Hương công tử, cái tên này làm Phong Phiêu Phiêu hận không thể đánh mấy quyền Thái Cực vào để giảm bớt sự tức giận đang dâng lên, là biệt danh của Vệ Sở, Vệ Sở dùng sở trường là cờ vây mà tiến vào Thượng Hương Văn Viện, cả người cùng cờ nghệ của anh ta đều rất có khí chất cổ xưa, vô cùng có hương vị của đại tài tử văn nhân xưa, cho nên trước đó những người yêu thích tám nhảm liền cho anh cái biệt danh Thượng Hương công tử.

Xúc động là ma quỷ.

Phong Phiêu Phiêu ở trong lòng mặc niệm thần chú ba lần, trên mặt lộ ra biểu tình khó hiểu: "Xin hỏi anh là?".

Nam sinh "A" một tiếng, thực mau giới thiệu: "Anh tên Lê Hoa, Lê trong Lê Minh, Hoa trong Lưu Đức Hoa*, ý tứ chính là anh có điểm giống với Lê Minh và Lưu Đức Hoa trong Tứ Đại Thiên Vương, cũng là biên tập viên của nhật báo của nhật báo Học Viện CMFU, là học

sinh năm hai của Thái Cực hệ của Giấu Mối Học Viện".

**Lê Minh, Lưu Đức Hoa: hai trong Tứ Đại Thiên Vương của Hongkong*

Thái Cực sao?

Phong Phiêu Phiêu nhìn kỹ một chút khuôn mặt kia, trong lòng thầm mắng người này thật không có tiền đồ, vị ở trước mặt này không chỉ không giống với hai vị kia mà thậm chí liền vặn vẹo tới đáng sợ.

Lê Hoa đương nhiên không biết Phong Phiêu Phiêu nghĩ gì, hắn chỉ thấy khi hắn nói ra hai chữ Thái Cực, ánh mắt thiếu nữ xẹt qua một tia sáng, có lẽ chỉ là ảo giác.

Giới thiệu chính mình xong, câu chuyện của Lê Hoa lại chuyển, quay về câu hỏi lúc ban đầu, vẫn là dò hỏi tời cùng Phong Phiêu Phiêu có liên quan gì tới Vệ Sở, như có như không hỏi tới hai người khi nào biết nhau, khi nào nói chuyện, khi nào hẹn hò, khi nào tiếp xúc thân mật...Không nói tới sức mạnh, Phong Phiêu Phiêu cảm thấy nếu hắn có thể nhiệt huyết như vậy với Thái Cực, chỉ sợ sẽ lấy được ngôi minh chủ võ lâm.

Nhưng là lại tới để chèn ép cô như vậy, hắn bắt nhân thì đừng trách cô bất nghĩa.

Phong Phiêu Phiêu lui về sau một bước: "Tôi, tôi cùng Vệ Sở thật không có gì".

Ánh mắt thực kinh hoàng, đắn đo.

Lê Hoa thấy Phong Phiêu Phiêu có chút bối rối, ánh mắt sáng lên sán lại gần: "Cô là vì cái gì mà hôm qua tới tìm Vệ Sở? Không cần phải kiếm cớ là đi ngang qua nha, ta thấy rõ cô đã bấm chuông cửa".

Phong Phiêu Phiêu lại lui một bước: "Cái đó, tôi đi tìm Vệ Sở chỉ là

muốn tìm đồ". Ngữ điệu mỏng manh, chính là như vậy.

Lê Hoa lập tức cao hứng lần thứ hai: "Còn chuyện gì nữa?".

Phong Phiêu Phiêu tiếp tục lui bước: "Cho nên tôi cùng Vệ Sở học trưởng thật không có gì cả, anh nhất định đừng hiểu lầm, cũng không cần ở trên báo viết mấy tin tức kia, như vậy đều sẽ mang tới cho tôi và Vệ Sở học trưởng rắc rối". Ý trong câu như gần như xa.

Lê Hoa hồn nhiên chưa cảnh giác được nguy hiểm, chỉ cảm thấy chắc chắn Phong Phiêu Phiêu sẽ nói ra những lời làm người khác hứng thú, hẳn cảm thấy thực vui vẻ, vội vàng tiếp tục tiến lên: "Bạn học Phong Phiêu Phiêu...".

Lặp lại như vậy vài lần, Lê Hoa cũng không hề phát hiện, chính là trong mắt người ngoài, Lê Hoa một nam sinh thân thể cường tráng lại như lang như hổ ép buộc đối với một nữ tử nhu nhược yếu đuối, khiến cho thiếu nữ liên tiếp lui về sau mà Lê Hoa lại còn làm trầm trọng thêm, trên mặt còn lộ ra nụ cười thực biến thái.

Liên tiếp lùi bảy tám bước, Phong Phiêu Phiêu liền nâng cao âm lượng, thống khổ kêu lên: "Cầu xin anh không cần bức tôi như vậy, tôi cùng Vệ Sở học trưởng thật sự không có gì, vì cái gì mà anh ép tôi phải nói là có? Tôi ngày hôm qua chỉ là nhặt được quyển vở của Vệ Sở học trưởng, đi tìm anh ấy để trả lại mà thôi, tôi cùng Vệ Sở học trưởng cũng là lần đầu gặp mặt, căn bản đến nhận thức nhau cũng không có a. Vì cái gì mà các người ép ta nói ta cùng Vệ học trưởng là người yêu? Chẳng lẽ các người không cảm thấy như vậy rất quá đáng sao? Trong trường học có rất nhiều nữ sinh thích học trưởng, tin đồn vô căn cứ như vậy sẽ khiến các cô ấy rất đau lòng. Tôi thực chưa từng có yêu đương với ai, anh nói như thể là tôi đã đi qua rất nhiều cuộc tình rồi ấy, tôi, tôi...". Cô cúi đầu, giơ tay lau qua mắt một chút, lại ngẩng đầu lên, khi hai giọt nước mắt lăn dài trên gò má trắng bóng, lại càng khiến khuôn mặt xinh đẹp ấy thêm yếu đuối tới động lòng người.

Tiếng nói của cô tuy dồn dập nhưng mỗi chữ phát ra đều vô cùng rõ

ràng, lại thêm biểu đạt trọn vẹn cảm xúc giống như đang lên án một cách đầy thống khổ, khiến cho người xem cũng nhin không được mà đau lòng, người xung quanh nhanh chóng vây quanh đây, Lê Hoa không nghĩ tới sự tình bỗng nhiên chuyển biến lớn tới như vậy, hoảng loạn không ngừng xua tay: "Không, không thể nào, ta cũng đâu có làm gì cô ấy".

Phong Phiêu Phiêu đứng lúc khóc nức nở lên án: "Anh rõ ràng luôn ép tôi nói tôi cùng Vệ Sở học trưởng có quan hệ mờ ám, anh còn nói với tôi anh là học sinh của Giấu Mối Học Viện".

Tuy rằng đều là câu nói của Lê Hoa, nhưng hai câu lại đứng cùng một chỗ như vậy, liền khiến cho người ta nghĩ rằng, Lê Hoa là y vào sở trường của học sinh Giấu Mối, tứ phía làm khó Văn Viện thực nữ, cưỡng ép cô nói rằng có sự việc như thế.

Lê Hoa liền cảm thấy trên người dù mọc thêm mấy cái miệng cũng chẳng thể giải thích được hiểu lầm lúc này, bởi vì xung quanh cả trai lẫn gái đều đang vây lại đây...

Nửa phút sau, Lê Hoa ôm camera chạy trời chết, Phong Phiêu Phiêu từ hai mắt nhắm lệ thoáng liếc qua quan sát tình hình, trong lòng cảm thấy thực kì quái, công phu của người Thái Cực hệ thế nào lại kém vậy, trình độ thân thủ như vậy, cứ tới mười người một tay cô cũng đánh bại được.

Thừa dịp hỗn loạn, Phong Phiêu Phiêu tranh thủ rời đi, tùy ý đi tìm cái vòi nước ở vườn trường để rửa mặt, Phong Phiêu Phiêu tiếp tục một bên vừa rơi lệ vừa đi về ký túc xá.

Trước khi đi qua một đóng nhà lầu tương đối hẻo lánh, liền truyền tới một âm thanh châm chọc: "Đều đã đi xa như vậy rồi, cô còn khóc cái gì". Ở ngã rẽ có một thân ảnh thon dài đang dựa vào tường, nghe thế nhưng lại là Vệ Sở, cùng cô đang là trung tâm của tin đồn.

Vì cái gì mà cô gặp phải phiền toái lớn như vậy còn anh ta thì thanh thoi như thế?

Trong lòng đổ ky không thôi, Phong Phiêu Phiêu vừa khóc vừa thống khổ nói: "Ớt cay dùng hơi nhiều". Giết địch một vạn tự tổn hại 8000, thật là mệt, lần tới nhất định sẽ chuẩn bị thuốc nhỏ mắt.

-----oOo-----

Chương 8: Thái Cực, Taekwondo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Tuy nói là giết địch một vạn tự tổn 8000 nhưng là Phong Phiêu Phiêu cũng thu được kết quả hết sức đáng mừng, không đơn thuần chỉ là ngày ấy đuổi được Lê Hoa đi, ngày tiếp theo, trên diễn đàn trường học chật ních những lời tố cáo công khai những tin đồn nhảm, cả những người nổi tiếng cũng sôi nổi đăng nhập để tỏ bày "quả đắng" mình nhận được bởi điều không đúng sự thật đã được đăng lên, chỉ trích ban biên tập vì muốn thu thập tin tức mà tùy ý bẻ cong sự thật thậm chí ép bức bạn học, liền nhận được nhiều sự đồng tình.

Từ xưa tới nay, mọi người đều luôn thiên về hướng yếu hơn, dù cho thực tế đều không phải như vậy nhưng là ai biết được?

Thế tiến công cường đại của dư luận khiến cho ban biên tập bất quá dũng mãnh cường ngạnh nhất cũng không thể không nhượng bộ, vì bởi thường Phong Phiêu Phiêu chịu đựng "tâm hồn bị tổn thương", trước tiên đăng lên nói rằng lời đồn về việc bức bách đều không phải là sự thật, mà Lê Hoa tự tiện đưa tin sai sự thật phải rời khỏi ban biên tập.

Thời điểm Phong Phiêu Phiêu biết được phán xét cuối cùng, kinh ngạc một lúc lâu, mới hiểu được dụng ý của ban biên tập, để Lê Hoa rời khỏi ban biên tập, đây là tráng sĩ tự cắt cổ tay, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Lê Hoa, hy sinh một cái Lê Hoa, bảo vệ ban biên tập an ổn, tránh cho ban biên tập gặp công kích khiến cho công việc sau này cũng không cách nào thực hiện được.

Ở dưới tình huống như vậy, nếu cô còn tiếp tục bắt bẻ, như vậy ngược lại là cô không đúng.

Cũng không biết là ai ở trong ban biên tập làm ra một quyết định quyết đoán như vậy.

Nếu sự tình đã qua đi, Phong Phiêu Phiêu cũng không định sẽ tiếp tục truy cứu, kỳ nghỉ thực nhanh liền tới, trước khi nghỉ một ngày, Phong Phiêu Phiêu lại nghe được một tin đồn lớn:

Taekwondo hệ trong lúc nghỉ hè sẽ chính thức khiêu chiến với Thái Cực hệ.

Ngày ấy nghe Vệ Sở nói qua việc quan hệ giữa các hệ của Giấu Mối Học Viện mặt bất hòa tâm cũng bất hòa, bình thường đều có cạnh tranh qua lại, Phong Phiêu Phiêu sau cũng nắm bắt tình huống từ trên diễn đàn trường, mới biết được hóa ra Thái Cực hệ Học Viện là kém như vậy.

Đã từng rất lâu về trước, khi Học Viện CMFU mới bắt đầu thành lập, Thái Cực cũng võ thuật truyền thống Trung Quốc là hai hệ nổi tiếng ngay từ lúc ban đầu, mà khi đó, bởi vì đạo sư ở hai hệ võ nghệ tinh vi, ở võ thuật giới rất có địa vị, khiến cho rất nhiều người vì nghe danh mà tới, cũng đã từng có một thời kỳ thực cường thịnh.

Chính là từ sau khi hai vị lão nhân được xưng là võ học song bích kia qua đời, võ thuật truyền thống Trung Quốc hệ cùng Thái Cực hệ liền ngày càng lụi bại, học sinh ngày càng ít, thành tích ngày càng kém, mãi cho đến năm ngoái, võ thuật truyền thống Trung Quốc hệ bởi vì thiếu hai mươi người, chính thức tuyên bố giải tán, thành viên nhân tạm thời nhập vào Thái Cực hệ, mà mặc dù là vậy, năm nay căn bản Thái Cực hệ không tuyển được cả một tân sinh, trừ bỏ những người năm nay tốt nghiệp, còn lại gần 23 học sinh.

Lần này Thái Cực hệ cùng Taekwondo hệ chiến đấu, đó là quyết định sinh tử của Thái Cực hệ, nếu người Thái Cực hệ thua, liền phải

có năm người xin trường chuyển hệ, chuyển tới một hệ viện bất kỳ trừ Thái Cực hệ, mà nếu người Taekwondo hệ thua, liền sẽ có mười học sinh ưu tú hệ Taekwondo xin chuyển vào Thái Cực hệ.

Hoặc nói cách khác, nếu Thái Cực hệ thua, thực hiện ước định xong, sau khi năm học sinh chuyển ra, bọn họ chỉ còn lại mười tám người, không đủ để duy trì mức nhân số tối thiểu, sẽ phải giải tán.

Đây là cuộc chiến liên quan đến sinh tử của Thái Cực hệ.

Bởi vì hiện tại đối với tình huống nội bộ học viện cũng coi như là có hiểu biết, ngay khi Phong Phiêu Phiêu nghe nói Thái Cực hệ đáp ứng khiêu chiến, cảm thấy đám người kia quả thực điên rồi, tuy rằng chưa giao đấu qua nhưng là cô từ mặt tin tức cũng có thể phân tích được, tới hiện tại Thái Cực hệ đã là không thể so ngang với Taekwondo hệ, Taekwondo hệ tổng cộng có gần một trăm thành viên ưu tú, chỉ là nhìn từ quy mô, liền so với Thái Cực hệ có khả quan hơn rất nhiều, mà năm trước lúc bọn họ lấy được giải thưởng, cũng đã giỏi hơn Thái Cực hệ, thử hỏi, Thái Cực hệ có bao nhiêu phần trăm thắng được?

Thời gian luận võ ở ngày nghỉ đầu tiên, rất nhiều học viên đều không có rời đi, thuận tiện tới xem trận đấu này, trong trường liền có một cuộc đánh cược ngầm, cơ hồ không có ai tin tưởng Thái Cực hệ sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng, tỉ lệ cược là 1 với 150, cao tuyệt đối 100%.

9 giờ buổi sáng sẽ bắt đầu luận võ, địa điểm là sân vận động bên trong học viện võ học, bên trong sân vận động thể nhưng chứa được mấy nghìn người, giữa sân là hai sàn đấu.

Mà trước khi bắt đầu thi đấu hai mươi phút, tiến hành chuyển khoản của học sinh trong viện, người quản lý trang đánh cược vừa xem kỹ số liệu áp đảo của Taekwondo hệ trên máy tính, vừa mỉm cười: "Không có người đặt Thái Cực đâu? Nếu lúc này cho ra một kết quả bất ngờ, nhà cái có thể thông sát hay không?".

Hắn liếc nhìn thời gian, phát hiện góc dưới máy tính đã hiện 8 giờ 39, đang chuẩn bị đóng cửa hệ thống giao dịch, bỗng nhiên đúng lúc ấy, lại có một số tiền bay vào tài khoản, nhưng là cược Thái Cực hệ thắng.

Đặt cược tới mười vạn, xem như trước mắt sẽ thu được khoản tiền lớn nhất.

Trận đánh cược này kỳ thật cũng không quá kịch liệt, tất cả mọi người đều biết cuối cùng hẳn là Taekwondo hệ sẽ thắng, đều chỉ tùy tiện đặt một chút, Học Viện tuy rằng không thiếu kẻ có tiền, nhưng là nếu không có kích thích thì tiền cược hẳn là sẽ ít người có tâm tư chú ý đến.

Chính là lúc này thế mà có người lựa chọn Thái Cực.

Nhà cái nhện không được xem lại lịch sử giao dịch, xác định bản thân không có nhìn lầm, mới chần chừ đóng giao dịch hệ thống.

Khi nhà cái đang trong trạng thái nghỉ ngơi, Phong Phiêu Phiêu lúc này đã đi tới trường đấu, cô tìm một hàng phía trước ngồi, hy vọng có thể nhìn được rõ một ít, ngay khi cô vừa ngồi xuống, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh vang lên thanh âm chế giễu: "Đây không phải Văn Viện thực nữ sao? Khi nào thì bắt đầu có hứng thú với loại vận động thô bạo này rồi?".

Phong Phiêu Phiêu quay đầu nhìn lại, phát hiện người châm chọc mỉa mai mình lại chính là Lê Hoa, người mà mấy hôm trước bị cô trở tay hại hẳn một phen, cô làm bộ không nghe thấy sự trào phúng trong câu nói của hắn, nghiêm túc hỏi: "Các người vì cái gì mà không cược tuyệt thư khiêu chiến?".

Nếu biết rõ đánh không lại, vì cái gì mà muốn luận võ, nhảy vào hố lửa mà đối phương thiết kế sẵn?

Lê Hoa cho rằng cô tới cười nhạo bọn họ, tức khắc liền giận dữ, lại nhìn thấy chút lo lắng cùng quan tâm trong mắt Phong Phiêu Phiêu, ngữ khí liền trở nên bất đắc dĩ: "Chúng ta cũng không còn cách khác, nếu chúng ta không đáp ứng, mỗi ngày bọn họ đều sẽ tới quấy rầy bọn tôi luyện tập, còn lấy danh nghĩa là tới cùng chúng tôi luận bàn, chúng tôi là bị quấy tới thực phiền phức mới chỉ có cách đáp ứng".

Dù sao cũng đã định trước là sẽ lui tàn, như vậy sao không oanh oanh liệt liệt mà đánh một trận cho thỏa chí?

Luận võ sắp bắt đầu, thân là thành viên chi thứ nhất của Thái Cực hệ, Lê Hoa đang muốn bước tới phía trước bỗng nhiên dừng chân, quay đầu nhìn về phía Phong Phiêu Phiêu: "Ách, kỳ thật, lần trước là tôi không đúng, tôi không có để ý tới suy nghĩ của cô mà lại đi loan truyền lung tung, dù sao cũng đây là mấy ngày cuối tôi còn ở tại học viện, liền nói với cô một tiếng xin lỗi".

Phong Phiêu Phiêu ngạc nhiên: "Tại sao chứ? Không phải nói là chuyển tới hệ khác sao? Anh mới năm hai, còn hai năm nữa mới tốt nghiệp cơ mà".

Lê Hoa cười cười, đã từng rất chán ghét Phong Phiêu Phiêu, lúc này lại cảm thấy nhẹ nhàng thanh thản: "Bởi vì tôi rất thích Thái Cực, trừ bỏ Thái Cực, tôi sẽ không chuyển tới bất cứ một hệ nào khác, nếu Thái Cực hệ giải tán, tôi thà rằng chuyển tới trường khác học".

Nói xong, hắn bước về phía trước.

Mà nơi ấy chính là đài luận võ.

-----oOo-----

Chương 9: Nguyên nhân, mặt trẻ con

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Phong Phiêu Phiêu nhìn bóng dáng Lê Hoa liền sửng sốt một chút, tiếp theo đã bị một nam sinh đi ngang qua hấp dẫn lực chú ý, nam sinh kia đại khái cao 175cm, nếu là bình thường thì có thể tính là khá cao, nhưng là ở sân vận động của Học Viện, chiều cao như vậy lại có hơi thấp.

Nam sinh này thực có một cái mặt giống trẻ con, đôi mắt thanh triệt hồn nhiên như phân rõ được thị phi phải trái, khuôn mặt phấn nộn như thể véo cái liền chảy thành nước, hẳn chắc là vội vã chạy tới, tới chỗ ngồi trước mặt Phong Phiêu Phiêu thì dừng lại hơi khom lưng thở hổn hển, sau liền đứng dậy, nhìn đảo dác xung quanh giống như đang tìm ai đó.

Mà hẳn lại đứng đúng vị trí ngăn trở Phong Phiêu Phiêu xem đài luận võ bên Thái Cực hệ, Phong Phiêu Phiêu hơi nghiêng thân mình một chút nhưng người nọ cũng chuyển động một bước chân, lập tức chắn tới kín kẽ, ngay lúc Phong Phiêu Phiêu quay sang bên khác, nam sinh kia cũng lại chuyển động theo hướng khác tìm xung quanh.

Như thế lặp lại vài lần, nếu không phải nam sinh kia không hề đặt ánh mắt tại chỗ cô, biểu tình cũng thật ngây ngô, Phong Phiêu Phiêu căn bản sẽ cho rằng là hắn cố ý, không thể tiếp tục chịu đựng như vậy, Phong Phiêu Phiêu nhỏ giọng nói: "Bạn học, làm phiền một chút, có thể hay không đừng đứng ở chỗ này?".

Nam sinh kia lúc này mới chú ý tới Phong Phiêu Phiêu, hẳn vội vàng

né sang một bên: "Hắn là tôi làm phiền mới đúng, vừa rồi không có chú ý tới cô, thật xin lỗi". Khi nói chuyện, gương mặt phần nộn thế nhưng lại hơi phiểm hồng, mắt to hơi chớp chớp, trông thực đáng yêu.

Phong Phiêu Phiêu cười cười tỏ vẻ không ngại, liền nhìn tới Thái Cực hệ bên này, lúc này Lê Hoa đã thay một thân công phục màu trắng rộng thùng thình, vạt áo dài tới trên đùi, mà những người khác ở Thái Cực hệ cũng tụ lại ở dưới võ đài, không biết đang thương lượng cái gì.

Phong Phiêu Phiêu cũng đang vì Thái Cực hệ mà sầu lo, tuy rằng cô hiện tại không phải ở Thái Cực hệ, thậm chí, cô không thể ở trước mặt người khác thi triển võ công, nhưng là cũng học Thái Cực, hơn nữa những lời Lê Hoa nói lúc trước cũng làm Phong Phiêu Phiêu nảy sinh chút cảm tình với đoàn thể này, cô không hề muốn nhìn thấy Thái Cực hệ thất bại mà giải tán.

Nhưng là cô không cách nào ngăn cản được.

Trước mắt cô bỗng tối sầm lại, ngay sau đó một khuôn mặt xuất hiện trước mặt Phong Phiêu Phiêu, chính là nam sinh có khuôn mặt baby vừa rồi, hắn mở to đôi mắt tò mò nhìn Phong Phiêu Phiêu, hỏi: "Vị bạn học này, cô giống như rất quan tâm Thái Cực hệ a, cô cảm thấy họ có bao nhiêu phần trăm thắng cuộc?".

Phong Phiêu Phiêu chớp chớp mắt, tuy rằng nội tâm đang hoảng sợ, trên mặt lại không thể nhìn ra biểu tình, vẻ mặt vô tội mờ mờ: "Tôi không biết.. Tôi không hiểu lắm...".

Nam sinh kia mắt sáng lên, giống như phát hiện ra cái gì truy hỏi: "Nếu không có hứng thú, vậy vì cái gì muốn tới đây?".

Phong Phiêu Phiêu cúi thấp đầu một chút, nhỏ giọng nói là vì lần trước nghe được một ít tin đồn mới chú ý tới Thái Cực hệ, ngẫu nhiên nghe thấy tin tức bọn học muốn luận võ, liền thuận tiện tới xem.

"A". Nam sinh kia cũng nhớ tới tin đồn lần trước nháo rất to, biết Phong Phiêu Phiêu không phải tới vì nguyên nhân mà hắn suy nghĩ, liền lập tức mất đi hứng thú, quay đầu lại nhìn xung quanh một chút, lại chạy đi nơi khác. .

Nhưng là ngay lúc hắn vừa quay đi, Phong Phiêu Phiêu nghe thấy được hắn nhỏ giọng nói thầm: "Mười vạn, rốt cuộc là ai đặt?". Âm thanh kia thực nhỏ, nhưng Phong Phiêu Phiêu đã từng luyện võ, thính giác so với người thường tinh nhạy hơn rất nhiều, nên nghe được rõ ràng những gì hắn nói.

Mười vạn? Cái gì mười vạn?

Phong Phiêu Phiêu vẫn chưa thể hiểu được thì bên sân đấu nổi lên một trận ồn ào, người Taekwondo hệ rút cuộc cũng tới rồi, tổng cộng có hơn bốn mươi người, còn không đến một nửa hệ, bọn họ mặc đạo phục luyện tập, đều là đai đen. So sánh với Thái Cực hệ một mảnh trầm thấp, các thành viên Taekwondo hệ nhìn qua đều rất có tinh thần, thậm chí bảy người bị Phong Phiêu Phiêu đánh bại cũng đều hào hứng như vậy.

Quy tắc thi đấu là đấu bảy trận, chọn thi đấu theo vòng tròn, người thi đấu có thể chọn đội viên của chính mình, trong đó nếu có một bên thắng lợi thì bên còn lại phải rời sân, bên thắng lợi vẫn là người thắng lúc ấy thi đấu, thắng đến khi người này bị đánh bại mới thôi.

9 giờ đúng, thi đấu bắt đầu.

Một nam sinh Taekwondo hệ nhảy lên sàn đấu, bộ dáng tùy tiện, xem ra bọn họ căn bản không hề thương lượng ai lên trước, ai thích lên trước thì lên, mà Thái Cực hệ bên này đắn đo một lúc lâu, đương nhiên là Lê Hoa ra trận trước.

Phong Phiêu Phiêu trong lòng có chút thất vọng, nghĩ có lẽ ngày ấy lúc Lê Hoa bị vây đánh chưa thể hiện bản lĩnh thật của mình, lúc này hắn là sẽ đánh hết sức không chừa, nhưng hai bên vừa lên võ đài,

người Taekwondo hệ nhanh chóng tiếp cận, đột nhiên đá chân, một chiêu tuyệt đẹp quét tới phần đầu Lê Hoa, lúc đá mang theo tiếng gió, có thể thấy được một cú đá này lực đạo rất mạnh.

Taekwondo là một loại công phu chủ yếu thiên về chân, kỹ xảo của nó, 70% công pháp là về chân pháp, quyền pháp cùng thân trên chỉ thiên về phòng thủ cùng chống đỡ, bởi vậy người Taekwondo hệ vừa lên liền đá chân để công kích.

Lê Hoa lui về phía sau không kịp, chỉ có thể đưa tay ra đỡ để giảm bớt lực đạo, hấn mới ra một động tác, Phong Phiêu Phiêu liền buồn bực nhú mày.

Động tác không đúng, phản ứng không đủ nhanh, linh hoạt, cương nhu không đủ.

Không ngoài dự đoán của Phong Phiêu Phiêu, hai người giao đấu trong chốc lát, Lê Hoa liền tiếp lui về sau vài bước, đứng yên lắc lắc tay, hiển nhiên là vì không so được với lực chân của đối phương, cánh tay phải chịu một lực lớn.

Phong Phiêu Phiêu trong lòng thở dài, biết không thể xem được tiếp, đang muốn rời đi thì có người ở bên cạnh cô ngồi xuống, cô nghiêng đầu nhìn, ngoài ý muốn lại là Vệ Sở.

Vệ Sở vẫn là một thân áo đen, thần tình lạnh lùng, ánh mắt anh chăm chú nhìn vào đài luận võ, bỗng nhiên nói chuyện với Phong Phiêu Phiêu: "Cô có biết vì sao Taekwondo hệ phải khiêu chiến Thái Cực hệ không?".

Phong Phiêu Phiêu vẫn tưởng nguyên nhân không phải là vì bọn họ vẫn luôn bất hòa sao? Chính là lời chưa nói ra tới miệng liền đột nhiên nghĩ tới cái gì, phát ra một tiếng kinh hãi.

Chẳng lẽ?

Vệ Sở lạnh lùng cười: "Nghe nói mấy ngày trước bảy người

Taekwondo hệ bị một nữ sinh Thái Cực đánh bại, Taekwondo hệ muốn Thái Cực hệ giao ra nữ sinh kia, nhưng sinh viên Thái Cực hệ đều là nam, tiêu chuẩn còn không ra gì, căn bản không tồn tại một nữ cao thủ như vậy, càng đừng nói là nữ".

Vì thế, cứ như vậy, người Thái Cực hệ cho rằng Taekwondo hệ cố ý biến không thành có, mà Taekwondo hệ lại không chịu từ bỏ tìm kiếm cao thủ Thái Cực kia, nên mới có trận luận võ ngày hôm nay, thứ nhất là vì trả thù, còn lại là tính ép nữ sinh Thái Cực kia ra mặt.

Hóa ra trận luận võ này thế nhưng là vì cô mà ra, Phong Phiêu Phiêu liếc nhìn qua, lại thấy Lê Hoa liên tiếp bị đánh lui về sau, trong mắt liền thấy áy náy.

Nhưng là lo lắng suông như vậy không có tác dụng, cô thật sự không thể cho người khác biết sự thật về võ công của cô, chẳng lẽ trước mặt bao người như vậy lại bắt cô sắm vai nữ hiệp che mặt một lần nữa?

Tưởng tượng đến tình hình như vậy, Phong Phiêu Phiêu liền cảm thấy quá mất mặt.

-----oOo-----

Chương 10: Bất ngờ, tổ hợp hai người

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Vốn dĩ chỉ tính đánh giá xong liền rời đi, nhưng khi biết được nguyên nhân phía sau, Phong Phiêu Phiêu không thể nói đi là đi, liền an ổn ngồi xuống.

Lúc Lê Hoa bị đánh bại, sắc mặt hần tái nhợt được nâng xuống võ đài, tiếp theo là một học sinh khác của Thái Cực hệ tới thay thế.

Phong Phiêu Phiêu nhú nhú mày, Vệ Sở phảng phất nhìn thấu tâm tư của cô, nói cho cô biết thương thế của Lê Hoa: "Đối đầu với hần là một học sinh năm hai mang đai đen, bị đá trúng eo, hần là không đến mức gãy xương nhưng trật một chút là điều không tránh được".

Học sinh Thái Cực thứ hai ra sân cô không quen biết, nhưng cũng giống với Lê Hoa, bị đánh thương rất nặng.

Phong Phiêu Phiêu nhìn không được càng ngày càng gấp: "Vì cái gì công phu của Thái Cực hệ kém như vậy a?". Cô tuy rằng là lần đầu quan sát người khác giao đấu, nhưng bằng mắt thường cũng có thể thấy, chiêu thức của Taekwondo quá mức hoa lệ, động cái liền đá chân, phía dưới rất nhiều nhược điểm, chỉ cần ứng đối phù hợp, thực có thể dễ dàng đánh bại, vì cái gì mà người của Thái Cực hệ liên tiếp bị bức lui?

Liếc mắt liền thấy biểu tình của Phong Phiêu Phiêu, Vệ Sở lại đảm nhiệm làm nhân vật giải đáp thắc mắc: "Là bởi vì truyền thừa. Võ thuật Trung Quốc có truyền thống chỉ truyền cho trong gia tộc, kỳ thực là có ý tứ riêng, thậm chí truyền nam không truyền nữ, truyền

nội bất truyền ngoại, để tránh tiết lộ tuyệt kỹ nhà mình với người ngoài, truyền thừa hẹp hòi như vậy liền rất nhanh xuống dốc, mà loại công phu Thái Cực này, cái chính phải học được chính là học cái gốc, cái tính túy, lại cần phải được cao thủ chỉ điểm, tay cầm tay dốc sức tương trợ, hiện tại Thái Cực hệ học được đều chỉ là cái da lông bên ngoài, ngược lại không lợi hại bằng Taekwondo để luyện".

Phong Phiêu Phiêu từ nhỏ theo ông nội học Thái Cực, đối với sự tình của giới võ thuật hoàn toàn không hiểu biết, nghe Vệ Sở nói, không khỏi nghe tới thất thần, thẳng tới một lúc sau mới nhớ tới một điểm đáng ngờ: "Vì sao anh lại hiểu biết nhiều như vậy?".

Vệ Sở giơ tay đỡ mắt kính, trên kính xẹt qua một tia sáng, che đậy ánh mắt sâu xa của anh: "Loại chuyện này, hơi quan tâm một chút liền biết, cũng giống như cô đối với thực lực cao thủ Thái cực của mình nửa điểm cũng không biết thì cũng sẽ không biết thôi".

Bị Vệ Sở đả kích một hồi, Phong Phiêu Phiêu có chút buồn bực: "Anh mở miệng có thể nói lời hay ý tốt được hay không? Khó trách ngày đó bị nhiều người Taekwondo hệ vây đánh như vậy".

Vệ Sở nhàn nhạt nói: "Thói quen, cô nếu nghe không thích liền xoa ít nước ớt cay đi".

Xúc động là ma quỷ.

Cô... Nhẫn.

Cưỡng chế suy nghĩ muốn đánh Vệ Sở mấy cái, Phong Phiêu Phiêu hít sâu vài hơi, thấy học sinh thứ hai của Thái Cực hệ cũng bị đánh hạ, lập tức sốt sắng: "Hiện tại... Thái Cực hệ phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ tiếp tục thua như vậy?". Bọn họ thực sự sẽ giải tán!

Phong Phiêu Phiêu đối với Thái Cực hệ không có quá nhiều tình cảm, chính bởi lời nói của Lê Hoa, làm cho cô có một ít thiện cảm, mắt thấy Thái Cực hệ sắp gặp phải tai ương, cô càng thấy càng nôn nóng.

Chẳng lẽ thật sự muốn cô ra tay?

Che mặt lên võ đài là không thể, trước không nói tới những người Taekwondo hệ sau khi thấy cô có thể vây công đem khăn che mặt của cô kéo xuống hay không, chỉ riêng vấn đề thân phận thực khó giải quyết, đây là cuộc luận võ giữa Thái Cực hệ cùng Taekwondo hệ, nếu cô tùy tiện che mặt rồi nhảy lên đài, không phải là học sinh Thái Cực hệ, căn bản không thể cùng đối phương giao thủ, mà nếu bây giờ chuyển hệ, liền nảy ra thêm một vấn đề về việc bại lộ thân phận.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô không thể nghĩ ra biện pháp nào vừa không bại lộ thân phận vừa có thể giúp Thái Cực hệ vượt qua cửa ải khó khăn này.

Thoáng liếc qua Vệ Sở đang an an ổn ổn mà ngồi bên cạnh, Phong Phiêu Phiêu lại cảm thấy tức giận, anh ta nói mấy câu liền khiến cô nghĩ tới phát sầu, mà chính mình lại nhàn nhã như vậy, thật quá xấu quá ác độc.

Mắt thấy học sinh ra sân thứ ba của Thái Cực hệ sắp thua trận, Phong Phiêu Phiêu hít sâu một hơi liền đứng lên định rời đi: Không thể xem tiếp được nếu không cô thật sự sẽ không kiềm chế được mà ra tay, như vậy việc cô biết Thái Cực sẽ truyền ra ngoài, tuy rằng trong trường học có khả năng sẽ không có kẻ thù của ông nội, nhưng khó đảm bảo được sẽ không lan ra bên ngoài, tóm lại vẫn sẽ bị người khác chú ý tới.

"Phong học muội, rời đi sớm vậy sao?". Phong Phiêu Phiêu còn chưa có đứng thẳng hoàn toàn, liền có một người nhảy ra, nhanh nhẹn ngồi phía bên phải cô, là nam sinh mặt baby vừa rồi, hần hần là vừa chạy một vòng, trên mặt hơi hơi đỏ lên, trông rất đáng yêu.

Bị một thiếu niên trông như trẻ con gọi là học muội, Phong Phiêu Phiêu có chút không phục: "Cậu kêu tôi là học muội, cậu năm mấy vậy?".

Ngó thấy Vệ Sở ngồi bên cạnh, nam sinh kia có chút kinh ngạc, sau đó cười tủm tỉm gật đầu với anh, cũng giải đáp nghi ngờ của Phong Phiêu Phiêu: "Khai giảng năm nay anh là năm tư". Thấy Phong Phiêu Phiêu không tin, hấn cũng không tức giận, chỉ cười cười như cũ. "Rất nhiều người đều không tin, nhưng mà sự thật chính là như vậy, không tin thì cô có thể đi hỏi một chút, anh là Đàn Lâm, học viên của nhu đạo hệ, em có thể gọi anh là tiểu Đàn hoặc là Đàn Đàn đều được... Đúng rồi, Phong học muội, luận võ còn chưa kết thúc, em vì cái gì mà đi nhanh như vậy?".

Phong Phiêu Phiêu bình đạm đáp: "Tôi không hiểu cái này lắm, nhìn trận đấu có vẻ Thái Cực hệ sắp thua, không có gì tốt".

"Không nhất định nha". Đàn Lâm vẻ mặt thân bí hướng Phong Phiêu Phiêu chớp mắt, "Hiện tại mới là trận thứ ba, chưa tới giây phút cuối, tuyệt không thể từ bỏ dễ dàng vậy, học sinh CMFU chúng ta hẳn là có tinh thần cạnh tranh a".

Nhưng cô là Văn Viện.

Phong Phiêu Phiêu ở trong lòng trợn trắng mắt, trên mặt vẫn như cũ duy trì một vẻ ôn hòa, lịch sử nho nhã mở miệng: "Như vậy học trưởng cho rằng sẽ có cái gì để chuyển bại thành thắng?"

Trận thứ ba kết thúc, cùng hai trận trước giống y hệt, vẫn là Thái Cực hệ thua, chỉ cần thua thêm một trận, Thái Cực hệ liền không có ngày xoay người.

Học sinh Thái Cực hệ tựa như đã nhận mệnh, trận thứ tư cũng không có thương lượng chọn ai, tùy tiện đem một người đẩy tới gần đài đấu, có chút bất chấp tất cả, nhưng liền ở một khắc khi chuẩn bị đẩy người lên võ đài, từ lối vào của sân đấu truyền tới một đạo thanh âm trong trẻo: "Chậm đã".

Cùng với tiếng nói này, hai người kẻ trước người sau đi đến chỗ Thái Cực hệ đang đứng, hai người này là một nam một nữ, thoát

nhìn xấp xỉ hai mươi tuổi, dung mạo của cô gái kia thực diễm lệ nhưng vẻ mặt lạnh băng, nam sinh kia bên ngoài trông có hơi bình phàm một chút, nhưng thập phần đoan chính, trầm ổn, ổn tới mức không giống thanh niên hai mươi tuổi.

Hai người họ đều mặc một thân trang phục luyện công của Thái Cực, tuy vậy vạt áo của họ so với Thái Cực hệ lại dài hơn hai tấc, cơ hồ là tới đầu gối.

Trong mắt Vệ Sở hiện lên một tia sáng kỳ dị.

Đàn Lâm nhẹ nhàng huýt sáo.

-----oOo-----

Chương 11: Trần Băng, Dương Ngưng Tuyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

"Tôi tên Trần Băng". Nam sinh trầm ổn trên tay cầm theo một chiếc túi gấm dài hơn một thước, cậu lấy ra một chiếc túi được thêu bằng chỉ vàng óng, từ trong đó lấy ra một tập văn kiện, đưa cho trọng tài phụ trách chủ trì luận võ: "Bạn của ta tên Dương Ngưng Tuyết, chúng ta sáng hôm nay mới chuyển tới Thái Cực hệ của Học Viện CMFU, tôi cho rằng, chúng tôi cũng có tư cách tham gia luận võ đi?".

Trọng tài nửa tin nửa ngờ mở túi văn kiện ra, bên trong chính là giấy tờ chuyển trường của hai người, nói cách khác, từ hôm nay trở đi, hai người đó đã là học sinh năm hai của Thái Cực hệ, bọn họ hoàn toàn đủ tư cách lên đài luận võ.

Thời gian hai người này chuyển tới có chút kỳ quái, người Taekwondo hệ đều có chút thấp thỏm, đoán rằng người tới cũng không có ý tốt, nhưng là thủ đoạn của đối phương quang minh chính đại, hơn nữa đang lúc Thái Cực hệ sắp thua, bọn họ cũng không thể lấy lý do bọn họ mới chuyển tới để ngăn cản bọn họ lên đài luận võ được.

Như vậy bọn họ không khỏi quá nhát gan.

"Đúng vậy, các người có tư cách tham gia luận võ". Trọng tài đem văn kiện đưa cho Trần Băng, hắn mỉm cười đón lấy, thả vào trong túi, lại đưa túi gấm giao qua tay học sinh vừa rồi bị đẩy tới gần đài đấu, ôn hòa nói: "Có thể hay không phiền người thay ta bảo quản đồ vật của ta một chút".

Học sinh kia đương nhiên là vội vàng đón lấy, thấy Trần Băng có ý đi tới trên đài đấu, vội nhắc nhở cậu: "Cậu phải cẩn thận, lực đá chân của bọn họ rất mạnh".

Bởi vì hai người bỗng nhiên xuất hiện, các thành viên của Taekwondo hệ cũng bắt đầu nghiêm túc hơn, người đầu tiên thắng liên tiếp ba trận bị gọi tên, nghe một vị học sinh trông có vẻ là người dẫn đầu nói vài câu, sau đó liền phấn chấn tinh thần trở lại, một lần nữa trở lại đài.

Đài luận võ cao tầm 1m20, hai sườn đài đều có bậc thang, hai tuyến thủ bên dưới nhưng nam sinh Taekwondo hệ kia lại không đi thang, khẽ quát một tiếng, cả người trực tiếp nhảy lên võ đài, động tác đẹp mắt dẫn tới trên khán đài một phen trầm trồ.

Trần Băng không nóng không lạnh cười cười, lại không khoa trương như đối thủ, cậu chậm rãi đi từ cầu thang lên đài luận võ, động tác không có nửa điểm hấp dẫn, học sinh lớn tuổi nhất của Thái Cực hệ không nhịn được hỏi: "Hắn có được không?".

Tuy rằng hai người ở thời khắc mấu chốt tới cứu vãn trận đấu, cũng không thể có kết quả nào tệ hơn, nhưng hắn vẫn là lo lắng, thoát nhìn đối với cao thủ không có khí chất là Trần Băng có chút không yên tâm.

Dương Ngưng Tuyết lạnh lùng liếc hắn một cái, khinh thường nhếch nhếch khóe môi hồng nhuận: "Các người ngày thường luyện Thái Cực đều là chuyên môn nhảy võ đài chơi như vậy sao?". Cô biểu tình thập phần kiêu ngạo, giống như là một đóa hoa hồng, bên ngoài thập phần diễm lệ nhưng cảm giác không quá dễ thân cận.

Sau khi hai người Trần, Dương tới, vì ngồi cách đài luận võ khá gần nên Phong Phiêu Phiêu nhìn được hết cả quá trình, thấy Trần Băng lên đài, cô quay đầu lại hỏi Vệ Sở: "Anh cảm thấy hai người kia có khả năng đánh bại Taekwondo hệ không?". Tuy rằng cô cảm nhận được Trần Băng có gì đó không đúng, nhưng Phong Phiêu Phiêu đối

với phán đoán của chính mình không có tự tin, theo thói quen hỏi Vệ Sở để giải thích nghi hoặc.

Lần này Vệ Sở không có trả lời, ngược lại là Đàm Lâm bên kia cười hì hì nói: "Phong học muội, em vừa rồi cũng nghe rồi đó, hai người này tới, một người họ Dương, một người họ Trần".

Họ Dương, họ Trần thì sao vậy? Hai họ đó đều là họ lớn, toàn Trung Quốc không biết đếm được xuể bao nhiêu người, Phong Phiêu Phiêu không biết hấn nhắc tới lúc này có ý gì.

Thấy Phong Phiêu Phiêu đầy đầu mờ mịt, Đàm Lâm liền tin tưởng cô đối với sự tinh giới võ thuật hoàn toàn không biết gì cả: "Nói như thế này, các phái của Thái Cực quyền, phát triển cho tới ngày hôm nay có rất nhiều nhánh, trong đó chiếm số đông có Thái Cực Dương thị cùng Thái Cực Trần thị". Dương thị cùng Trần thị xác thật không có gì ghê gớm, nhưng cố tình là hai họ đều luyện Thái Cực, còn cùng nhau xuất hiện, ý nghĩa liền không giống nhau.

Tuy hiện tại không thể so với trước kia, Thái Cực cũng bắt đầu từ thu đồ đệ không cùng huyết thống, nhưng chân chính có thể học được cốt tủy, chung quy chỉ có người nhà, Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết, đó chính là truyền nhân dòng chính của Dương thị cùng Trần thị.

Thấy Đàm Lâm bên này có nhiều tin tức nội tình hơn, Phong Phiêu Phiêu lập tức quăng Vệ Sở qua một bên, thân mình hơi nghiêng về bên phải: "Vậy học trưởng, vậy nghĩa là hai người kia vô cùng lợi hại?".

Đàm Lâm chớp chớp mắt: "Học muội cứ xem thì biết".

Thật nhỏ mọn.

Lúc này hai người trên đài liền có động tác, Phong Phiêu Phiêu cũng không nói chuyện, chuyên chú nhìn lên.

Chính là người thạo nghề vừa ra tay, liền biết có được hay không, Trần Băng ôm quyền với đối thủ của chính mình là lễ tiết trong võ lâm, lễ độ nói: "Thỉnh".

Đối phương đối với hắn có chút cổ kị, cũng không đáp lễ, hét lớn một tiếng liền đột nhiên hướng bụng Trần Băng đá tới, một chân này so với khi đánh ba người trước liền mãnh liệt hơn rất nhiều, ngay cả Phong Phiêu Phiêu cũng nghe thấy tiếng xé gió sắc bén, nếu bị hắn đá trúng, chỉ sợ cũng không đơn giản là xương cốt vỡ ra.

Nhưng, tiền đề là phải đá trúng.

Thời điểm Trần Băng ở dưới đài, thoát nhìn vô cùng trầm ổn thật thà, cũng không thấy điểm gì khác biệt, nhưng khi lên đài, ngay lúc anh động thủ, cả người liền sinh ra biến hóa kỳ dị.

Cả người Trần Băng, bỗng nhiên lộ ra một loại cảm giác cổ xưa, giống như đồ vật được cất giấu rất nhiều năm, mà gương mặt của anh, cũng lập tức có vẻ sâu xa hẳn lên, tay anh nâng lên vô cùng nhu hòa, động tác so với Phong Phiêu Phiêu càng nhẹ nhàng hơn, giống như đang trôi nổi bồng bềnh, ngay khi đối phương đá tới, ngón tay anh ấn lên mắt cá chân của đối thủ.

Động tác của ngón tay kia cực kỳ nhẹ, giống như đang mềm mại xoa một đóa hoa, đầu tiên là ngón cái và ngón trỏ, sau đó cổ tay hơi động, Trần Băng hơi lui về phía sau, đánh tan mất kinh lực ban đầu của đối phương, dùng hai ngón tay dẫn lực, ngay sau đó mặt khác ngón tay cũng leo lên, phảng phất quán lên người, lấy tay chặn khuỷu tay, lấy khuỷu tay đè vai, eo chuyển động theo vai, mỗi một ngón tay ấn tới, đều có một trận biến hóa rất nhỏ, nhưng lại chỉ là chuyện trong chớp mắt, lúc Trần Băng ấn năm ngón tay, đối phương đã tan mất hơn nửa lực đạo. (Hic, edit đoạn này bay não luôn:())

"Thật là xinh đẹp". Đàn Lâm mở to hai mắt, không chút nào che dấu sự tán thưởng trong ánh mắt.

Phong Phiêu Phiêu có ý định do thám thông tin từ miệng hắn nhiều

một chút, liền giả vờ hoàn toàn không hiểu, khiêm tốn thỉnh giáo: "Đàn học trưởng, em thấy cái đá chân của Taekwondo hệ kia thật mạnh, vì gì mà Trần Băng có thể nhẹ nhàng tiếp được vậy?".

Ánh mắt Đàn Lâm vẫn chưa rời đài đấu, ngoài miệng thất thần trả lời: "Đây là tinh túy của Thái Cực quyền lấy nhu thắng cương, Trần Băng hẳn là được kế thừa tuyệt kỹ của Thái Cực Trần thị, chiêu vừa rồi rất nổi tiếng, tên là triền ti kính, mà Trần thị Thái Cực có một đặc điểm, đó là ngoại như xử nữ..."

Lời còn chưa nói xong, tay Trần Băng hơi buông lỏng, nương theo lực của đối phương, nhẹ nhàng quán lấy căng chân đối thủ, ngón tay ấn vào bên trong căng chân, bỗng nhiên phát lực, trong nháy mắt từ rất nhu hòa liền trở nên vô cùng mạnh mẽ, đem đối thủ hất văng ra ngoài.

Người nọ thân thể bay trên không, bay thẳng ra ngoài lôi đài, ngã sấp mặt lên tấm đệm mềm ngoài võ đài

Mà lúc này, Đàn Lâm nói tiếp lời vừa rồi: "Nội tựa kim cương".

Một chiêu định thắng bại, kinh hách tất cả mọi người.

-----oOo-----

Chương 12: Cao thủ, lời nói sau màn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Cao thủ! Tuyệt đối là cao thủ.

Chỉ là nhìn động tác của Trần Băng, trong lòng Phong Phiêu Phiêu lại là một mảnh nghiêm nghị.

Lúc trước, cô một lúc đánh bại bảy người của Taekwondo hệ, tuy rằng cũng không cố tình khoa trương, nhưng là không thể phủ nhận, nội tâm cô có chút âm thầm vui mừng, liền nhin không được cũng cảm thấy, chính mình là một cao thủ, trước đó nhìn thấy ba trận đấu kia, cũng không có nghĩ là không đúng.

Thẳng đến Trần Băng ra tay, cô mới đột nhiên từ tiểu nhân đắc chí mà bừng tỉnh dậy.

Chính là cao thủ chân chính ra tay liền biết có được hay không, người ngoài chỉ biết xem náo nhiệt, trong nghề xem tư chất, Phong Phiêu Phiêu tốt xấu gì cũng có thể xem như trong nghề, bởi vậy, so với những người khác, cô càng có thể nhìn ra chỗ tinh diệu trong chiêu vừa rồi của Trần Băng.

Đó là động tác không biết đã rèn luyện bao nhiêu lần, ung dung, uyển chuyển, cương nhu giao hòa, cơ hồ không thể bắt bẻ, mà thoát nhin, Trần Băng còn không có dùng toàn lực.

Từ trận đầu luận võ, Taekwondo hệ rút cuộc lần đầu tiên bị bắt rời đi lòi đài - còn không phải chính mình tự đi xuống.

Taekwondo hệ hoàn toàn ngẫu nhiên, bọn họ không dự đoán được Thái Cực hệ bỗng nhiên nhảy ra một người cường đại như vậy, càng không dự đoán được sẽ mạnh tới như vậy, liền một chiêu định thắng thua.

Bọn học sinh Taekwondo hệ cơ hồ đều nhìn tới góc trong cùng, có một thanh niên đang ngồi, tầm 22, 23 tuổi, tóc cắt có hơi ngắn, nhưng lại làm khuôn mặt thêm nét kiên định, thoạt nhìn thấy thật oai hùng, hắn ngồi ở ghế duy nhất giữa sân, tay vòng lại trước ngực, liền không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn Trần Băng.

Người này, Phong Phiêu Phiêu từng thấy qua trên diễn đàn trường học, chính là thời điểm tận mắt thấy người thật, mới có cảm giác trên ảnh không biểu hiện được uy thế của hắn, tuy rằng cùng là một bộ đạo phục, khi hắn mặc trên người lại có thêm một cỗ duệ khí hơn so với người khác.

Mặc kệ là ba trận phía trước hay khi Trần Băng xuất hiện ở trận thứ tư, hắn đều không có mở miệng nói một chữ, càng không có động tác gì.

"Lão đại". Học sinh bị đánh ngã xuống kia khập khiễng tới trước mặt thanh niên này, xấu hổ cúi đầu: "Thực xin lỗi, em thua".

Thanh niên nhàn nhạt mở miệng: "Người nọ là cao thủ, thực lực của người không bằng hắn, thua trận là bình thường, không cần bởi vậy mà nhụt chí, cũng không cần đánh mất niềm tin, sau này cần luyện tập thêm".

Nói xong, hắn đứng lên, đi nhanh về phía trước, đi tới biên đài, hắn gật đầu với trọng tài, liền tùy ý nhảy lên võ đài, so với người Taekwondo hệ vừa rồi cố tình khoe khoang như vậy, con người này thực một trời một vực.

Lúc lên đài, hắn cũng không trực tiếp ra tay, mà là đứng ở mép đài, hỏi: "Bạn học của cậu buổi tối hôm trước có đi vào Học Viện hay không?".

Trần Băng lắc lắc đầu.

"Đa tạ". Thanh niên chậm rãi thở ra một hơi, hành lễ với Trần Băng: "Một vòng này, tôi sẽ đấu với cậu, nếu tôi bại, Taekwondo trực tiếp nhận thua".

Đàn Lâm thấy Phong Phiêu Phiêu chuyên chú nhìn thanh niên vừa mới lên đài, lại cười nói: "Người họ tên Lục Minh, cùng năm với anh, cũng là khai giảng xong liền là học sinh năm tư, bắt quá anh cùng hấn bất đồng, hấn là tinh thần lãnh tụ của Taekwondo hệ, danh xứng với thực, bởi vì công phu tối cao của hấn, mọi người đều coi hấn như Thiên Lô chỉ đâu đánh đó giống với đại sư huynh sư tỷ gì đó trong võ thuật truyền thống Trung Quốc".

Lục Minh ngày thường không thể nào quản lý nhưng gặp phải chuyện như vậy, đã đến lúc hấn ra trận.

Nếu Lục Minh có thể thắng, tự nhiên là không thể tốt hơn, Taekwondo hệ bảy trận thắng bốn, nhưng nếu hấn bại, Taekwondo hệ không thể có ai đối phó với Trần Băng, chi bằng sẵn khoái nhận thua.

Phong Phiêu Phiêu phân tâm liếc anh một cái, sau đó lại quay đầu: "Thế, hấn cùng Trần Băng, ai sẽ thắng?".

"Không biết". Đàn Lâm nhún vai, "Tuy rằng anh thực xem trọng Trần Băng, nhưng Lục Minh cũng không phải ăn chay, nếu nhớ không lầm, đẳng cấp của hấn là tứ đẳng, nhưng nghe nói hấn đã có thực lực lục lục đẳng". Cùng người nhị đẳng phía trước hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Trần Băng tự nhiên cũng biết đối phương suy nghĩ cái gì, nhưng là đối với hấn cũng không có phân biệt, cậu chỉ cần hướng tới thắng lợi là được. Tâm không có chút nào loạn, Trần Băng vững vàng hướng Lục Minh ôm quyền: "Được, thỉnh".

Lời còn chưa dứt, hai người liền động thủ.

Lục Minh cùng học sinh kia giống nhau, cùng là dùng chân đá, rất cuộc Taekwondo coi trọng chính là chân pháp, chỉ là cùng một động tác, khi hắn thi triển lại mạnh hơn gấp mấy lần, tốc độ phảng phất mang theo gió sét, dù là Trần Băng, cũng không dám đón đỡ trực tiếp, thấp eo nghiêng người lui nửa bước.

Trần Băng tuy là lui nhưng lại lui ổn định theo quy luật, chân như đang lướt qua trên mặt đất, giống như cá gặp nước vô cùng linh hoạt nhẹ nhàng, sau khi Lục Minh bức lui Trần Băng, không hề ngừng lại, cả người nhảy lên, đá liên hoàn trên không.

Phong Phiêu Phiêu xem tới chăm chú, bỗng nhiên cảm nhận được sự rung rung từ trong túi xách, biết là có điện thoại, liền hướng Vệ Sở gật gật đầu, từ bên anh đi ra ngoài, bước nhanh rời khỏi trường đấu, lúc này mới nghe được điện thoại.

Là ông nội gọi tới, chỉ là muốn hỏi Phong Phiêu Phiêu nghỉ hè có về nhà ở không, Phong Phiêu Phiêu đang muốn trả lời, bỗng nhiên nhớ tới Trần, Dương hai người, trong lòng rung mình, ngó trái ngó phải, đi tới sau mấy tấm hoa mộc cao hai mét bày ở sau đấu trường, mới dè dặt âm lượng, đem chuyện này nói cho Phong Song Hành: "Ông nội, người xem... Hai người kia có phải từ sư môn mà người từng học trộm trước không?".

Trầm mặc một lát, trong điện thoại mới truyền tới âm thanh của Phong Song Hành: "Phiêu Phiêu, ngàn vạn lần không được ở trước mặt bọn họ thi triển võ công".

Phong Phiêu Phiêu nghiêm trọng gật đầu: "Được, cháu nghỉ hè cũng không định ở trong trường, ít nhất tránh đi tới trường ở kỳ nghỉ". Dù vậy, sau khai giảng cô là Văn Viện, hai người kia là võ hệ, hẳn là sẽ không tiếp xúc gì.

Nói chuyện xong, Phong Phiêu Phiêu đứng lặng một hồi, suy tư xuất thần một chút, ngay khi đang chuẩn bị rời đi, liền nghe thấy cách cô

hai tấm mộc bài, truyền tới một tiếng nói nhẹ nhàng: "Đa tạ hai vị tới cứu, sau này Thái Cực hệ phải dựa vào hai người tới chống đỡ rồi". Thanh âm vừa rồi mang theo chút ý cười, là Đan Lâm mà cô vừa mới quen.

Thanh âm trầm ổn kế tiếp càng làm cho Phong Phiêu Phiêu thêm cẩn thận: "Không cần cảm ơn, võ thuật truyền thống Trung Quốc suy bại tới mức này, cũng là vì do cái truyền thống chỉ truyền trong nhà của chúng tôi, nếu chúng tôi đã tới rồi, đây cũng là một khởi đầu mới".

Trần Băng!

Hóa ra lúc cô nghe điện thoại, luận võ đã kết thúc.

Phong Phiêu Phiêu kìm lòng không được ngừng thở, e sợ thở dốc một chút sẽ bị phát hiện.

Đan Lâm cười ha hả: "Mặc kệ thế nào, các người tới là sự thật, đúng rồi, ta có vấn đề muốn hỏi, các người không có ai đặt cược chứ? Hoặc là nói, việc các người tới trường, có quen biết ai trong trường không?".

-----oOo-----

Chương 13: Đàn Lâm, trang web ngầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

"Đặt cược?"

"Quen biết?"

Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết nhìn nhau nghi hoặc, đối với câu hỏi của Đàn Lâm hoàn toàn cảm thấy khó hiểu.

Hôm nay bọn họ mới tới Học Viện, ngoại trừ mục đích là vì trận đấu giữa Thái Cực hệ và Taekwondo hệ, không còn có biết gì nữa, đương nhiên sẽ không hiểu Đàn Lâm đang nói chuyện gì.

Đàn Lâm thấy hai người vẻ mặt kinh ngạc, biết bọn họ có lẽ cũng không biết, liền cười cười, lãng sang chuyện khác, hàn huyên tình hình gần đây.

Dương Ngưng Tuyết căn bản vẫn luôn không thích nói chuyện, đều là Trần Băng nói, sau lại nghe hai người nói tới nói lui đều không có nói tới trọng điểm, liền đánh gãy lời bọn họ: "Anh nói, Học Viện có một cao thủ Thái Cực, là trình độ gì?". Cô cùng Trần Băng cùng nhau tới, trừ bỏ được Đàn Lâm thỉnh tới trọng chấn Thái Cực hệ ra còn có một lý do khác, đó là Đàn Lâm điều tra được một tin tức: Học Viện CMFU cất giấu một cao thủ Thái Cực, là một nữ tử trẻ tuổi. .
Xin ủng hộ chúng tôi tại || TRÙMTRUY ỆN. NE T ||

Mà theo cô biết, các truyền nhân bên trong của các mạch Thái Cực, cũng không có người nào tiến vào trong Học Viện, càng đừng nói đến truyền nhân đang ngày một ít là nữ.

Bị một người đánh bại cả bảy, Taekwondo hệ vẫn là không thể nói ra ngoài, nhưng là một số người linh thông tin tức, ví dụ như Đàn Lâm, đã biết được chân tướng, ngay lập tức liền có hứng thú, lấy tin tức này làm mồi, dụ dỗ hai người Trần Dương tiến tới.

Nói tới chính sự, Đàn Lâm cũng thu hồi giọng điệu vui đùa: "Cái này quả thực không phải giả, tôi có đi gặp mặt riêng những người bị đánh bại để xác nhận qua, tuy rằng không tận mắt nhìn thấy hiện trường nhưng từ những lời bọn họ miêu tả, tôi đoán trình độ của nữ sinh kia cũng không kém so với các người là mấy".

"Không kém bao nhiêu?". Lúc này nói chuyện vẫn là Dương Ngưng Tuyết, giọng nói của cô toát ra sự cao ngạo, đối với lời của Đàn Lâm cũng không tin tưởng là bao.

"Được thôi, khả năng kém hơn rất nhiều so với các người, nhưng là các người là truyền nhân chính thống, nào có thể giống với người lưu lạc bên ngoài như này?". Đàn Lâm trấn an: "Nữ sinh kia có thể là học viên CMFU, bởi vì đêm khuya hôm ấy, cô ta lui tới gần Học Viện, có thể là trộm chạy ra, ngoài ra, nữ sinh này có một mái tóc dài, đại khái là qua vai hai, ba tấc, là mấy người Taekwondo hệ miêu tả, dáng người tinh tế cao gầy, cao khoảng 167cm hoặc 168cm, làn da trắng nõn, đây là tin tức mới nắm được trước mắt, nhưng cô ta không ở trong Thái Cực hệ, có khả năng giống với tôi, bởi vì Thái Cực hệ cùng võ thuật truyền thống Trung Quốc hệ đã xuống dốc, liền chạy đến hệ khác học, che giấu so với tôi thậm chí còn sâu hơn".

Trần Băng nghe vậy nhú mày: "Nếu thật là như vậy, giờ phải làm như nào?".

Đàn Lâm cười cười, nói: "Yên tâm đi, nếu đã có từng này tư liệu, như vậy tôi sẽ từ toàn bộ nữ sinh trong trường từng bước loại trừ, đem những nữ sinh phù hợp với tư liệu này lọc ra, đến lúc đó các người lại lọc tiếp, tôi cho rằng, hẳn là sẽ không có người nữ giả nam trang hay nam giả nữ trang trà trộn vào trong trường đi?".

Ba người yên lặng ở giữa hoa mộc thương lượng, hoàn toàn không biết nhân vật trung tâm của cuộc luận bàn này đang lắng nghe ở cách đó không xa.

Phong Phiêu Phiêu nghe ba người nói chuyện, nhận ra được hai người Trần, Dương cùng Đàn Lâm, hơn nữa sở dĩ hai người này bỗng nhiên chuyển tới CMFU, là chủ ý của Đàn Lâm, ngoại trừ tìm cô ra, nào còn có mục đích khác, thậm chí liên quan tới cái gì đặt cược.

Tuy rằng chưa chắc trong ngoài như một, nhưng từ trình độ nhìn mà nói, Phong Phiêu Phiêu còn xem như một đứa con ngoan ngoãn, loại việc như đánh bạc, cô tuyệt đối không dính tới, tất nhiên cũng không hiểu biết trang đánh cuộc ngầm và quá trình vận hành.

Học Viện CMFU có rất nhiều người nhà vừa có tiền vừa rảnh rỗi tìm kiếm sự kích thích, vì hùa theo sở thích của bọn họ, cũng vì thuận tiện cướp đoạt tiền tài, một trang đánh cuộc ngầm liền bắt đầu ra đời, nhưng chân chính được cải tổ, phải nói tới sau khi Đàn Lâm nhập học, đầu tiên hắn khống chế quyền làm chủ từ trên tay của học trưởng trang đánh cược, sau đó, chính hắn làm ra một hệ thống nghiêm ngặt, liên kết với tài khoản của học sinh trong trường, có thể trực tiếp thông qua chuyển khoản tới đánh cuộc, vẫn luôn thuận lợi vận chuyển, mãi cho tới hôm nay.

Đàn Lâm mời hai người Trần, Dương tới, tuy rằng lấy có thực đường hoàng, nhưng thuận tiện còn có một chút tâm tư nhỏ, chính là thuận lợi để cho nhà cái là mình ăn trọn tiền cược, trải qua ba năm phát triển, trang đánh cuộc ngầm vận hành quá tẻ nhạt, nhạt tới nỗi làm Đàn Lâm không quá vui sướng, muốn tìm ra sự việc gì đó khuấy đục nó.

Mặc dù trang đánh cuộc này là hắn khống chế, nhưng hắn cũng muốn chơi.

Muốn tìm ra cao thủ Thái Cực đang che giấu kia, cũng là chơi.

Tính ra cũng không có lợi ích gì, nhưng là trời sinh thích quấy phá không thích an phận, Đàn Lâm còn nghĩ chơi thật vui vẻ, liền khiến cho trận đánh cuộc nghiêng hết về một phía, hắn liền cảm thấy thực phần khích, nhưng là không dự đoán được, ngay phút cuối, có người dập tắt hứng thú của hắn.

Mười vạn tiền kia, Đàn Lâm tin tưởng, đối phương tuyệt đối không phải nhàn rỗi hay hốt hoảng mà ném tiền qua cửa sổ, người nọ rõ ràng biết Thái Cực hệ nắm chắc phần thắng, nhưng hai người Trần, Dương là hôm nay mới tới trường, họ tuy rằng là người trong giới võ thuật, nhưng vì là trọng điểm cần bồi dưỡng, cũng không lộ mặt ở bên ngoài quá nhiều, thanh danh cũng không vang dội, người đánh cược kia, làm thế nào biết được sự tồn tại của hai người họ?

Hoặc là nói, người nọ còn nắm giữ thông tin gì khác?

Trước cùng hai người Trần, Dương từ biệt, Đàn Lâm chỉ đứng tại chỗ suy nghĩ, cũng không nghĩ ra manh mối gì, mất hứng rời đi.

Chờ đến khi anh ta đi xa, xác định anh ta sẽ không quay lại, Phong Phiêu Phiêu mới chậm rãi bước ra từ sau tấm mộc bài.

Nhìn chăm chú vào hướng Đàn Lâm biến mất, Phong Phiêu Phiêu liếc mắt nhìn mái tóc dài của mình, thầm nghĩ cắt hay không cắt, nhưng thứ nhất là không bỏ được, thứ hai, hiện tại cắt tóc, ngược lại sẽ gây chú ý nhiều hơn.

Nhưng là kỳ nghỉ hè a... Cô có cần hay không tạm thời trốn tại một chỗ nào đó?

Thật buồn rầu nha.

-----oOo-----

Chương 14: Sai lầm, sự kiện lớn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Đàn Lâm thấy nói thì dễ nhưng tới thực tế khi điều tra liền phát hiện được nó khó tới mức nào.

Trước nói tới chiều cao cùng dáng người, ở Học Viện CMFU, không ít nữ sinh cũng là cao thủ vận động, chiều cao cùng vóc dáng sẽ không quá kém, thậm chí có thể nói là tương đương tiêu chuẩn, bởi vậy Đàn Lâm hack cơ sở dữ liệu học sinh, nhanh chóng đem tư liệu phim in một bản, lại sàng lọc một đám, loại đi những người quá cao hoặc quá thấp, dư lại những 50% những người có thân cao này, mà dáng người lại không thể sàng lọc được, rốt cuộc tư liệu cá nhân học sinh chỉ có một tác ảnh chụp với thân cao, cân nặng, cụ thể trông người thế nào nhìn không ra. Chẳng lẽ muốn hắt đi quá rồi một đám rồi nói "Bạn học, mượn cơ thể bạn nhìn một chút được không?" sao?

Sẽ chết người mà!

May mắn trong tư liệu còn chụp được tóc đen để so sánh, nhưng lúc chụp tư liệu đều là lúc mới nhập học, mà tóc lại là thứ sẽ biến hóa theo thời gian, một năm trước là tóc ngắn, một năm sau chưa chắc vẫn là tóc ngắn...

Còn có... Tốc độ mọc tóc của nữ sinh đều là khác nhau, người ít người nhiều a...

Chân chính thấy được thực tiễn, Đàn Lâm mới phát hiện, muốn thông qua tin tức này để tìm đối tượng tình nghi, gian nan như mò

kim đáy bể.

"A a a! Ta thật là tự tìm phiền toái!". Phát ra tiếng kêu thống khổ, Đàn Lâm cả người thu lại trên ghế, hai chân gập lại, vùi đầu xuống, một lát sau, hấn lại ngẩng đầu lên mang theo nụ cười giả tạo, trong ánh mắt lập lòe ánh sáng trêu đùa: "Tra được như vậy là tốt rồi, liền giao cho hai vị kia đi".

Nói xong hấn liền đem tư liệu trong máy tính in ra, đem những tư liệu sở hữu điều kiện phù hợp với đối tượng nghi ngờ, xếp thành một chồng thật dày, chuẩn bị hôm sau mang tới cho Trần Băng.

Đàn Lâm nghĩ thực hay, chính là hấn lại quên mất một việc rất quan trọng, hấn chỉ biết cao thủ kia ẩn mình trong các hệ khác, thêm nữa là lấy bản thân làm ví dụ, khiến hấn xem nhẹ Thượng Hương Văn Viện đầu tiên, chỉ định đem phạm vi chủ yếu là năm học viện võ hệ.

Phong Phiêu Phiêu bởi vậy mà tránh được một kiếp.

Xem được cuộc luận võ của Thái Cực hệ cùng Taekwondo hệ, lại biết hai người Trần, Dương vì cô mà tới, Phong Phiêu Phiêu liền thu thập hành lý, trước tiên trốn về nhà, thuận tiện đem những tâm đắc bản thân ngộ ra được thảo luận cùng Phong Song Hành.

Một già một trẻ sau khi thương lượng, quyết định là không thay đổi cái gì cả, càng không thể ngay lúc này bỗng nhiên chuyển trường, như thế ngược lại càng hấp dẫn nhiều sự chú ý, ngày thường Phong Phiêu Phiêu như nào bây giờ liền cũng như vậy.

Ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, Phong Phiêu Phiêu liền quay trở lại trường học, lúc này là giữa tháng 7, vẫn còn đang nghỉ hè, nhưng vì tính chất của học viện CMFU, phần lớn học sinh đều không có đi, bởi vì trong khi nghỉ hè, bọn họ cũng không thể lơ là luyện tập.

Vận động chính là như vậy, nếu lơ lửng một thời gian, cảm giác của thân thể sẽ bị thoái hóa, sẽ phải mất thêm thời gian để tìm lại cảm giác.

Người có thành tích cao luôn có nguyên do, không chỉ bởi vì thiên phú.

Phong Phiêu Phiêu cõng một cái ba lô trở lại trong ký túc xá, đem chần che bàn ghế đều kéo xuống, toàn bộ căn phòng liền rục rở hẳn lên, cô đơn giản thu xếp lại một chút, kéo bức rèm cửa lại, tiếp theo từ dưới giường lôi ra hai tấm ván gỗ cao tầm hai mét, rộng một mét, nhưng có chút không giống nhau, chính là vị trí trung tâm của tấm ván gỗ nào cũng bị lõm xuống một ít, tựa như là lâu dần mà có.

Đem hai tấm gỗ đặt song song dưới đất, Phong Phiêu Phiêu nhẹ nhàng nhảy lên, dưới chân vô thanh vô tức đứng lên hai tấm gỗ, động tác như mây trôi nước chảy, giống như đã lặp lại ngàn vạn lần.

Trên thực tế, đúng là đã lặp lại ngàn lần vạn lần.

Quyền không rời tay, động tác liền mạch, tuy rằng Phong Song Hành cho rằng Phong Phiêu Phiêu có thiên phú kinh người, nhưng tuổi còn nhỏ liền luyện được tới trình độ như vậy, cũng là nhờ mỗi ngày luyện tập không ngừng, lại không muốn bị người khác nhìn thấy, cô liền tránh đi luyện ở trong phòng, vì sợ sức của bàn chân phá nát sàn nhà, cô lại bí mật mang thêm hai tấm ván gỗ giấu dưới giường.

Trong phạm vi hai mét, cô đánh một bộ quyền pháp, cuối cùng thời điểm thu thế, tiếng chuông cửa vang lên đột ngột khiến Phong Phiêu Phiêu giật mình, dưới chân liền dùng sức, lúc đạp lên chỗ đã bị mài mòn của tấm gỗ liền răng rắc một tiếng, thế mà bị dẫm gãy rồi.

Phong Phiêu Phiêu chưa kịp ảo não cái gì, cô chỉ nhanh chóng để miếng gỗ trở về vị trí cũ, sau đó sửa sang lại quần áo một chút, vuốt lại tóc mới đi tới mở cửa: Lúc này, là ai tới tìm cô?

Làm Phong Phiêu Phiêu nhẹ nhàng thở ra, ngoài cửa là một vị học tử năm tư của Quốc Họa hệ, tên là Cận Nhu, không giống như phần lớn học viên của năm viện còn lại, học sinh Văn Viện về nhà khá

nhiều, cũng không phải là học sinh Văn Viện lười biếng, chỉ là người Văn Viện có rất nhiều sở trường đặc biệt, ở bất kì đâu cũng có thể tập luyện, ngược lại, võ hệ yêu cầu phải có sân tập cùng thiết bị.

Cận Nhu kì nghỉ vừa rồi không có rời đi, nhìn thấy cô mang hành lý trở về, liền tới đây tìm cô.

Phong Phiêu Phiêu mời Cận Nhu vào nhà ngồi, khoe mắt lướt qua một tấm gỗ bị cô đâm gãy vẫn còn nhô ra ở một góc giường, cô bắt động thanh sắc đi lấy một chén nước, khi đi qua liền nhanh chân đá tấm gỗ kia vào dưới giường.

Cận Nhu xua xua tay cự tuyệt, mỉm cười nhìn học muội văn tĩnh này: "Không có việc gì không đăng tam bảo điện*, Phiêu Phiêu, hôm nay chị tới tìm em, là có chuyện muốn nhờ".

**nghĩa là có chuyện muốn nhờ*

Phong Phiêu Phiêu trong lòng có chút thấp thỏm, không biết Cận Nhu muốn nói cái gì, chỉ trầm mặc gật đầu, cô bình thường cùng vị học tử này cũng không quen biết gì nhiều, chỉ là đã từng gặp qua vài lần, coi như có biết nhau, lúc này học tử tìm tới cô, làm Phong Phiêu Phiêu khó có thể đoán được tâm tư của vị học tử này.

Cận Nhu khẽ cười: "Không cần khiêm tốn như vậy, nếu em vẽ không tốt, chúng ta cũng sẽ không tới đâu?". Chuyện vừa chuyển, cô tiến vào chủ đề chính, "Chị hôm nay tới tìm em là vì hoạt động kỳ sau của Văn Viện, nghỉ hè này bên Giấu Mối Học Viện kia liền nháo đến thực lớn, Văn Viện chúng ta vốn đã ở thế yếu, nếu còn không làm ra việc gì đó, sẽ hoàn toàn bị áp đảo".

Phong Phiêu Phiêu không chú ý tới hoạt động Cận Nhu nói, tâm tư của cô bỗng bị bốn chữ Giấu Mối Học Viện hấp dẫn đi, cô nhẩn nại một chút, nhưng vẫn không ngăn được sự hiếu kỳ: "Giấu Mối Học Viện làm sao a?"

-----oOo-----

Chương 15: Tai nạn, bá vương hoa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Không đoán được học muội an tĩnh này sẽ quan tâm tới những người võ hệ "thô thiển" kia, Cận Nhu lấp bắp kinh hãi nhưng vẫn kiên nhẫn đem sự tình trước sau giải thích cho Phong Phiêu Phiêu.

Hóa ra, trong thời gian Phong Phiêu Phiêu rời đi, bởi vì hai sinh viên mới chuyển tới Giấu Mối Học Viện đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Đầu tiên là bản thân Thái Cực hệ, vốn dĩ uể oải không phấn chấn liền giống như uống phải thuốc bổ, bởi vì trình độ của lão sư Thái Cực hệ thực bình thường, Trần Băng liền kiêm chức dạy dỗ mà Dương Ngưng Tuyết cũng không có nhàn rồi, cô ngày một ngày bái phỏng mấy học viện mặt khác để dạy dỗ mấy cái võ hệ, tuy rằng ngoài miệng nói là tới cửa lãnh giáo, nhưng trong mắt người ngoài, hành vi của cô bị coi là tới đá quán người ta.

Ngày đầu tiên, Taekwondo hệ bị Dương Ngưng Tuyết một người đánh bại

Ngày hôm sau, Nhu Đạo bị cô độc thủ.

Ngày thứ ba, tai ương rơi lên đầu Karate.

Ngày thứ tư, tới lượt Đấu Vật hệ, lúc ấy theo như những người đứng xem ở hiện trường, chỉ thấy một đám cao to bị Dương Ngưng Tuyết mãnh mãnh quăng ngã ra ngoài như quăng búp bê vải, nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị.

Ngày thứ năm, Dương Ngưng Tuyết cầm theo Nhu Vân kiếm, tính sẽ tới Đấu Kiếm hệ, liền bị Trần Băng cản lại.

Thắng tới ngày thứ sáu, thứ bảy tuy không có động tĩnh gì nhưng tên của Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết đã theo lời truyền mà vang ra tới toàn bộ cả Giấu Mối Học Viện, đặc biệt là Dương Ngưng Tuyết, cô bên ngoài lãnh diễm, cá tính cao ngạo, hơn nữa thân thủ cường hãn, nhanh chóng thu hút rất nhiều sự chú ý, cũng không biết là ai bắt đầu, gọi Dương Ngưng Tuyết là nữ vương hoa hồng, ý tứ là mỹ lệ lại giỏi giang, nhưng cũng có người gọi cô là bá vương hoa.

Đây bị coi là lời khiêu chiến của Thái Cực hệ tới các hệ võ học khác trong Giấu Mối Học Viện, tuy rằng có hệ là vì người đứng đầu không có mặt ở hiện trường mới dẫn đến thất bại bởi Dương Ngưng Tuyết, nhưng sự cường hãn của Trần Dương hai người cũng là từ đây mà đánh ra ngoài.

"Thực...Kiêu ngạo". Phong Phiêu Phiêu nghe xong nhin không được nhếch nhếch môi, trong lòng cảm khái không thôi, dù sao cũng là cao thủ tới từ thế gia, có nắm chắc chính là đánh, dù sao đổi lại là cô, tuyệt đối không thể làm được như vậy.

Cận Nhu ôn nhu nhìn Phong Phiêu Phiêu: "Phiêu Phiêu, không cần để ý tới những thô nhân nhàn rỗi ấy, hiện tại chúng ta phiền não chính là, những người đó nháo lớn như vậy, thanh thế đã vô cùng lớn mạnh, chúng ta phải làm thế nào mới không bị họ hoàn toàn áp đảo?". Tuy rằng Văn Viện cùng năm viện thể dục xưa nay không hợp nhau nhưng giống như Cận Nhu thống hận "thô nhân", thật sự là lòng phượng sừng lân, phạm là có liên quan tới vận động, đồ mờ hời, đều là người mà cô thống hận.

Phong Phiêu Phiêu cũng rất bất đắc dĩ, kỳ thật cô cũng coi như một cái "thô nhân" đi?

Khi Phong Phiêu Phiêu cùng học tỷ của mình đang luận đàm học sinh chuyên tới Thái Cực hệ, nhân vật chính mà các cô đang bàn tán cũng đang nói chuyện.

Luyện công tại đại sảnh, trong khi các học sinh khác đi nghỉ ngơi, hai người Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết cách xa hai mét ngồi xếp bằng ở trên sàn gỗ, Trần Băng nhìn Dương Ngưng Tuyết, trầm mặc một hồi lâu mới bắt đầu nói: "Cậu kêu tôi nên làm như nào với cậu đây? Chúng ta tới học viện này, là tới tìm người, không phải là tới thách đấu, cậu nháo lớn như vậy, sau này kêu tôi làm sao làm xong việc?".

Dương Ngưng Tuyết liếc hắt một cái, lãnh đạm mở miệng: "Thế thì làm sao?".

Thế thì làm sao?

Nói đắc tội người ta liền đắc tội người ta, dẫn tới nhiều người tức giận liền kệ họ tức giận, vậy thì sao?

Trần Băng bắt đầu thở dài, cảm thấy thực đau đầu, đây đều là hấn sai, một tuần trước Đan Lâm đem danh sách giao cho họ, hấn nhất thời sơ sẩy, không đem những tư liệu đó giấu kĩ bị Dương Ngưng Tuyết nhìn thấy, vị tỷ tỷ này liền hoa hoa lệ lệ cầm danh sách, con thỏ trước gặm thỏ gần hang, từ hệ gần nhất bắt đầu nghiệm chứng, mà biện pháp bọn họ am hiểu nhất, chính là luận võ.

Mặc kệ đối phương che giấu như nào, chỉ cần cô ta tinh thông Thái Cực, khi động thủ cũng sẽ không cẩn thận lộ ra một ít dấu vết.

Dương Ngưng Tuyết cũng không nói rõ mục đích của chính mình, tuy rằng mục tiêu của họ là nữ sinh, cô cũng không cần làm lớn như vậy, nhưng không biết là có phải hay không, ngày đầu tiên đi vào không được đánh, buồn hồng đại tiểu thư cô rồi, khó được lúc hoạt động tay chân, Dương Ngưng Tuyết một hơi đánh hết mọi đối tượng ở các hệ.

Bên trong các đại gia tộc, Dương Ngưng Tuyết chính bởi cái cá tính này, rất ít người nguyện ý thân cận, cũng là Trần Băng ngẫu nhiên cùng cô có qua lại, nhưng không hoàn toàn là Trần Băng tự nguyện.

Trần Băng thực đau đầu nâng tay đỡ trán: Phụ thân mẫu thân đại nhân, vì cái gì mà thời điểm các người đính hôn từ trong bụng mẹ, hoàn toàn không có nghĩ tới nhi tử nhà mình tiền đồ tương lai ảm đạm đâu?

Trong lòng nghĩ như vậy, Trần Băng tự nhiên mà nhìn thoáng qua Dương Ngưng Tuyết, người nọ ánh mắt lạnh lùng: "Cậu nhìn tôi như vậy, là có cái gì dị nghị sao? Chẳng lẽ cậu muốn tôi đi xin lỗi?".

Trần Băng lắc lắc đầu, biểu tình nhận thua.

Bỏ đi, hắn không thể trêu vào vị đại tử này.

Trên tay một chồng tư liệu, là phạm vi hoài nghi của Đan Lâm, vừa thấy đến tập giấy được đóng dấu Trần Băng liền cảm thấy khóe miệng run rẩy, Đan Lâm người kia, luôn miệng nói là hắn đã thu nhỏ phạm vi, nhưng có thu nhỏ sao?

Vì cái gì mà bạn học của hắn đều không có nửa điểm đáng tin như vậy?

Đem mấy đối tượng bị Dương Ngưng Tuyết đánh qua loại trừ đi, dư lại cũng còn không ít, Trần Băng nói: "Số người còn dư lại này đều không phải thuộc hệ võ, cậu cũng không cần tiếp tục tới cửa khiêu chiến".

Dương Ngưng Tuyết khóe miệng khế cong, cười như không cười: "Như vậy liền giao cho cậu?".

Trần Băng bắt đắc dĩ gật đầu: "Đều giao cho tôi đi". Thật là đáng buồn cả đời, vận mệnh hắn thảm thiết, cư nhiên đã là bắt đầu từ trong bụng mẹ, có một vị hôn thê như vậy từ trong, hắn như đã thấy địa ngục.

Dương Ngưng Tuyết bị Trần Băng khuyên lại, không có tiếp tục hành động đại sát tứ phương vĩ đại của mình, cũng không biết có

thật nhận rõ sự lợi hại bên trong, vẫn là chơi đến thống khoái, quyết định nghỉ ngơi một chút, tóm lại, nhiệm vụ kế tiếp giao cho Trần Băng.

Nhưng Trần Băng không nghĩ tới chính là, từ lúc hắn tiếp nhận, hiệu quả so với Dương Ngưng Tuyết còn kém hơn.

Lời của editor: hai anh chị này tấu hài thực sự:))). Chương sau anh nhà xuất hiện rồi...

-----oOo-----

Chương 16: Tiểu tiết, phòng đọc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Đối với hành vi của Dương Ngưng Tuyết, Phong Phiêu Phiêu tất nhiên là né xa ba thước, cũng may sau cũng không nghe thấy vị tỷ tỷ này tiếp tục sự nghiệp vĩ đại của mình, Phong Phiêu Phiêu cũng tận lực thu liễm, ngày thường ở trong ký túc xá luyện quyền pháp, thỉnh thoảng tới thư viện đọc một ít sách.

Về trường được ba ngày, Phong Phiêu Phiêu trước đi vào thư viện trung tâm ở Học Viện CMFU, ở tầng chót mượn ba, bốn quyển tiểu thuyết, sau đó cô trực tiếp tới lầu 3, nơi đây có mấy gian phòng đọc, dùng để cho học sinh đọc sách, trong đó có một gian phòng, bày biện chỉnh tề trên bàn là từng hàng báo chí, do một người cất trên cái giá cao nhất, để các loại báo chí cùng nhật báo của CMFU ở chung một chỗ.

Thời điểm Phong Phiêu Phiêu đi vào phòng đọc, thấy báo bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, liền đem sách trong tay đặt tới góc bàn, tiếp theo lật nhật báo mấy ngày gần đây.

Hơn phân nửa Văn Viện học sinh đã về nhà, mà những học sinh lưu lại lúc này cơ bản đều đang ở phòng tập, bên trong phòng đọc im ắng, chỉ có một mình Phong Phiêu Phiêu, cô đã tìm được mấy quyển nhật báo gần đây, xem qua loa một chút tin tức, cũng không có cái gì quá cần chú ý, nhưng tới khi nhìn tới nhật báo ngày hôm nay, ở đầu trang của bản bát quái, Phong Phiêu Phiêu thấy hai dòng tiêu đề to màu đỏ đậm: Cao thủ Thái Cực mới chuyển trường lại là sắc tình cuồng đồ, nữ vương học viên bơi lội giận dữ mắng nam tử rình coi.

Tin đồn mới ra lò, nóng hôi hổi.

Vừa thấy hai chữ Thái Cực, vốn dĩ đang có chút thất thần Phong Phiêu Phiêu lập tức tập trung vào tờ nhật báo, đọc xuống: hóa ra ngày hôm qua, cao thủ Thái Cực mới chuyển trường Trần Băng xuất hiện ở Lưu Ba Học Viện, vốn dĩ chỉ nghĩ hấn tới xem bọn họ luyện tập, mới miễn cưỡng cho hấn đi vào, chính là Trần Băng vào học viện kia, người khác không nhìn, lại chỉ nhìn chăm chăm vào những cô gái đang mặc đồ bơi, hành vi như vậy, không thể không làm người khác hoài nghi.

Tình hình lúc đó là, Trần Băng đang quan sát những mỹ nhân ngư ở trong nước, nữ vương hệ Bơi Lội mặc một chiếc áo tắm màu xanh nước biển đứng ở trước mặt hấn, ngạo nghễ nói: "Xem đủ chưa?"

Trần Băng còn chưa có phục hồi tinh thần, lại thêm nữ vương điện hạ này cùng vị bá vương hoa kia nhà bọn họ ngưỡn khí có điểm giống nhau, theo thói quen trả lời: "Không sai biệt lắm".

Triển Tâm cười lạnh: "Đẹp sao?".

Trần Băng thờ dãi: "Không tốt lắm".

Nếu lúc ấy Trần Băng trả lời là rất đẹp, có lẽ Triển Tâm liền buông tha hấn, rốt cuộc các cô đều là học sinh hệ Bơi Lội thường xuyên mặc đồ bơi khi luyện tập, đại gia có tư bản, dáng người tốt cũng không sợ cho người ta xem, nhưng là hấn ngàn vạn lần không nên nói không tốt, nhìn trắng trợn còn dám kén cá chọn canh, nữ vương điện hạ liền giận dữ, một phen liền nắm cổ áo của Trần Băng.

Nhưng Trần Băng là người tập võ, mặc dù đang đi vào cõi thần tiên, nhưng thời điểm bản thân gặp công kích, thân thể liền phản ứng theo bản năng, trở tay chế trụ tay của Triển Tâm, đem cô quăng vào bể bơi.

Vậy nên sau đó, Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết vinh quang

bước lên đầu đề của nhật báo.

Phong Phiêu Phiêu nhìn tờ báo trọn mắt há mồm, cô bây giờ bắt đầu nghi ngờ mục đích hai người Trần, Dương tới trường, tốt cùng là tới tìm cô hay là tới trường để gây thù chuốc oán, trước đắ tội một nửa võ hệ, sau lại đi đắ tội toàn học viện.

Phong Phiêu Phiêu lập tức cảm thấy thực an toàn, mấy ngày trước lo lắng đều là uổng phí... Nếu hai người bọn họ còn tìm như vậy, họ sớm muộn cũng sẽ trở thành kẻ địch của toàn trường, đến lúc đó ứng phó báo thù khắp nơi, căn bản không có khả năng phân thân ra tới tìm cô.

Cô vô cùng an toàn.

Phong Phiêu Phiêu mới buông tờ báo, liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, cô vốn không để ý, nhưng là nghe thấy tiếng nói, cô lập tức rút trở về, thuận tiện còn cúi đầu, không để người khác nhìn đến nàng.

Bởi vì thanh âm kia cô đã từng nghe qua, là của Dương Ngưng Tuyết: "Hừ, còn nói giao cho cậu đi làm, giao cho cậu, ngược lại càng hỏng việc".

Kế tiếp là Trần Băng biện giải: "Tôi cũng không nghĩ tới...Nữ nhi giang hồ, không phải không câu nệ tiểu tiết sao....".

Hai người đi qua cửa phòng đọc, tiếp tục đi về phía trước, Phong Phiêu Phiêu do dự giữa theo dõi hay né trong gian phòng đọc nửa giây, liền bước nhẹ chân đi tới cửa, mắt nhìn hai người vừa đi vừa nói, hành lang vô cùng yên tĩnh, cho nên lời bọn họ nói cũng thuận lợi rơi vào tai Phong Phiêu Phiêu: "Nói là muốn đi tìm cao thủ Thái Cực bí ẩn kia, như thế nào lại tìm tới hệ Bơi Lội? Vị bạn học Triển kia đáng người hẳn là rất đẹp đi?". Âm thanh của Dương Ngưng Tuyết vẫn cao ngạo như vậy, nhưng trong đó lại pha thêm một chút ý vị.

Trần Băng hữu khí vô lực trả lời một cách bất đắc dĩ: "Sao có thể? Cậu biết rõ tôi đang làm gì, vị bạn học kia diện mạo như nào tôi còn không thấy rõ, tôi chỉ là thông qua lúc bọn họ luyện tập, xem cách bọn họ phát lực, rồi phán đoán bọn họ có người học qua Thái Cực hay không". Hắn khi đó trả lời là không đẹp, cũng không có ý gì, bởi vì hắn chuyên tâm quan sát ở góc độ của Thái Cực, tự nhiên là thấy không đẹp.

"Đáng đời...". Dương Ngưng Tuyết trầm mặc trong chốc lát, lại mở miệng hỏi: "Cậu nói là người nào muốn gặp chúng ta? Còn cố tình đi đường vòng như vậy, không trực tiếp gặp mặt, ngược lại gửi thư nói với Đàn Lâm, để hắn chuyển lời cho chúng ta gặp mặt ở chỗ này? Hắn làm thế nào biết chúng ta cùng Đàn Lâm có quen biết?".

Tuy rằng bị đả kích bởi chuyện hôm qua, Trần Băng có chút uể oải, nhưng vẫn là trầm ổn như cũ: "Tới rồi sẽ biết, cũng không phải ở trong trường học làm chuyện thượng thiên hại lý gì... Tới rồi". Bọn họ dừng lại ở cuối phòng đọc, đẩy ra một cách cửa khép hờ, hai người một trước một sau đi vào, Phong Phiêu Phiêu không có nghĩ nhiều, cũng chạy nhanh từ cạnh cửa bước nhanh theo sau, còn chưa tới gần chiếc cửa kia, liền nghe thấy bên trong phát ra hai tiếng kinh hô:

"Vệ sư huynh? Anh như nào lại ở chỗ này?"

"Vệ sư huynh, anh cũng ở Học Viện CMFU?"

Một lát sau Trần Băng nói: "Vệ sư huynh, anh tìm chúng em là có chuyện gì?"

Bên trong cánh cửa truyền tới tiếng nói, đây mới chân chính làm Phong Phiêu Phiêu khiếp sợ: "Anh nếu là lại không tìm mấy đứa, thanh danh của Thái Cực truyền nhân đều sẽ bị hủy hết".

Vệ sư huynh kia, là Vệ Sở.

-----oOo-----

Chương 17: Chết vẫn, Vệ sư huynh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Phong Phiêu Phiêu cơ hồ kinh hô ra tiếng, ngay sau đó nhanh nhẹn che miệng lại.

Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết kêu Vệ Sở là gì?

Vệ sư huynh!!

Trong nháy mắt, Phong Phiêu Phiêu có một loại xúc động muốn tự sát, sau lại lập tức nhớ ra không thể chết không minh bạch như vậy, ít nhất phải đem Vệ Sở bóp chết trước.

Sư huynh!

Nghe cái xưng hô này liền biết Vệ Sở là đồng môn Thái Cực với Trần Băng, ngữ khí của Trần Băng thậm chí còn có điểm tôn kính, nói vậy Vệ Sở hẳn rất lợi hại, giỏi như vậy, giả vờ cái gì cơ chứ! Bị người Taekwondo hệ tập kích liền tùy tiện để đối phương đánh, hại cô ra tay cứu người, còn bại lộ võ công của chính mình.

Phong Phiêu Phiêu lập tức trở nên phẫn nộ, trong lòng tính toán làm thế nào giết Vệ Sở, là mang đi chiên giòn hay trước cắt ra làm thịt kho tàu.

Chỉ miên man suy nghĩ một hồi, Phong Phiêu Phiêu uể oải nhớ tới, cô thậm chí tới một phần năm chắc thắng được Trần Băng cũng không có, lấy cái gì đối phó với Vệ Sở còn lợi hại hơn cả Trần Băng đây?

Trong phòng đọc lại truyền tới thanh âm của Vệ Sở: "Hai người các người, đều luyện tập tới hồ hồ rồi sao? Một cái tới cửa đại sát tứ phương, một cái trắng trợn táo bạo đi xem nữ học viên khác luyện tập, truyền ra ngoài, chỉ sợ người khác đều cho rằng truyền nhân Thái Cực chỉ là mấy thứ thịt không có tế bào não".

"Dương Ngưng Tuyết, em sở dĩ có thể nhảy ra đánh thắng là vì cao thủ chân chính khác đều không ở trong hệ... Mà Taekwondo hệ kia sở dĩ thua trên tay Trần Băng, cũng không phải người ta không mạnh, mà bởi vì bản thân họ có sơ hở, hơn nữa không hiểu biết về Thái Cực, mới có thể thất bại, trong núi không có hổ, hai con khỉ các người còn tưởng mình là Đại vương?".

Thực, thực ác độc.

Phong Phiêu Phiêu nhin không được nghĩ, Vệ Sở lần trước bị vây công quả nhiên là tự làm tự chịu, đối với người một nhà miệng cũng độc như vậy, là ai nghe xong cũng có một loại xúc động muốn bóp chết anh ta.

Nhưng Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết lại không có tức giận, Trần Băng thì thôi đi, chi danh bá vương hoa của Dương Ngưng Tuyết Phong Phiêu Phiêu từng nghe qua, một nữ sinh cao ngạo như vậy, sau khi nghe Vệ Sở răn dạy, cũng không tức giận, chẳng những không đánh người, cô cũng không cãi lại, thậm chí còn cùng Trần Băng cung kính nói: "Đa tạ sư huynh dạy bảo, chúng em sau này sẽ cẩn thận".

Trần Băng ngoan như vậy cũng thôi, nhưng là Dương Ngưng Tuyết cũng ngoan như vậy, làm Phong Phiêu Phiêu không thể không tự hỏi bóp chết Vệ Sở thực khó khăn.

Vệ Sở gõ bàn, âm thanh phát ra trong trẻo: "Các em mới vào học, anh liền biết, nhưng anh vào nơi này chính là để thoát ly hoàn cảnh trước kia, thay đổi tâm tình, cho nên không có cùng các em chào hỏi, nhưng tới hôm nay thì thật sự nhìn không được, Dương Ngưng

Tuyết làm loạn cũng thôi đi, Trần Băng, chính em cũng biết chừng mực, anh biết mấy đứa khi ở nhà, trừ bỏ luyện công đều không để ý tới việc gì khác, nhưng nếu đã tới trong trường rồi, trường học cũng là một cái xã hội thu nhỏ, mấy đứa liền tuân thủ bốn phận học sinh đi, anh kêu mấy đứa tới, chính là để nói rõ chuyện này, được rồi, hai đứa có thể đi, sau này không có chuyện dừng tới quấy rầy anh".

Dùng ngữ khí nghiêm khắc nói xong một đoạn dài, Vệ Sở hạ lệnh trực khách, Phong Phiêu Phiêu vội vàng nép mình sau chỗ ngoặt, nơi này ánh sáng vô cùng tối, rất khó có người phát giác, nhưng hai người Trần, Dương cũng chưa có đi ra, Trần Băng áp ứng hỏi Vệ Sở: "Vệ sư huynh, anh có biết hay không, chúng em tới đây, là còn có nhiệm vụ?".

Thanh âm Vệ Sở có chút không vui: "Anh đương nhiên biết, nhưng có nhiệm vụ thì thế nào? Bởi vì chính mình là người tập võ, liền có thể tùy ý khinh thường người khác sao? Dương bá phụ cùng Trần bá phụ dạy hai đứa như nào? Không có một ít khiêm tốn nào, cảnh giới Thái Cực của hai đứa vĩnh viễn không thể thoát ly được hiện tại".

Nói xong, anh ta bổ sung thêm một chữ: "Tệ".

Cái từ tệ này nói chém đình chặt sắt, cơ hồ nghe có chút giống Phong Song Hành, Phong Phiêu Phiêu vừa nghe, liền theo bản năng nghiêm trang cúi đầu, vẻ mặt hiện lên biểu tình nhận tội... Một giây đồng hồ sau cô tỉnh ngộ ra chữ tệ này cũng không phải Phong Song Hành nói, lại có xúc động muốn làm thịt Vệ Sở.

Kỳ quái chính là, Vệ Sở cũng không có đem chuyện của cô tiết lộ cho hai người kia, lại ngoan độc khắc nghiệt mắng họ một hồi, đuổi họ ra khỏi phòng đọc.

Phong Phiêu Phiêu trốn ở ngã rẽ, mắt thấy Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết đi ra, biểu tình sa sút, chậm rãi biến mất trong thang máy phía trước, mà Vệ Sở lúc này còn ở trong phòng đọc, xác định hai người kia sẽ không quay lại, Phong Phiêu Phiêu đi vào phòng

đọc.

Vệ Sở đang quay về phía cửa sổ trước bàn đọc sách, đưa lưng về phía cửa, nghe thấy tiếng bước chân, anh thuận miệng nói: "Như thế nào đã trở lại...Đối với...". Anh trước cho rằng Trần Băng hoặc Dương Ngưng Tuyết quay lại, nhưng thực mau phát giác tiếng bước chân có chút không đúng, ngay sau đó nâng mắt lên nhìn, nhìn thoáng qua tấm kính pha lê, lúc này anh không có đeo kính, đôi mắt phượng hẹp dài dù là chiếu lên pha lê, cũng hết sức mỹ lệ.

Từ trên tấm pha lê thấy rõ người tới là Phong Phiêu Phiêu, Vệ Sở nhú nhú mày, lấy kính ra từ trong túi, đeo lên rồi mới xoay người lại: "Cô vừa rồi ở ngoài cửa nghe lén? Cô theo dõi bọn họ?".

Phong Phiêu Phiêu vốn dĩ còn có chút tức giận, nhưng thấy Vệ Sở, cô bỗng nhiên bình tĩnh lại, cười cười: "Thế nào là theo dõi nha? Tôi chỉ là vừa đúng lúc ở phòng đọc cách vách, nghe thấy có người nói chuyện lớn tiếng ở bên ngoài, liền nhin không được tới đây, à tôi nên xưng hô với anh như nào đây? Là Vệ học trưởng hay là Vệ sư huynh?".

Vệ Sở biểu tình lãnh đạm: "Tùy cô".

Phong Phiêu Phiêu chần chờ một chút, vẫn là nhin không được hỏi ra nghi vấn từ đáy lòng: "Anh vì cái gì không đem chuyện của tôi nói cho hai người kia?".

Bọn họ không phải cùng một hội sao?

Đôi lời iu thư: mấy hôm nay tui bận học quá trời quá đất nên có hôm nào tui chưa đăng được thì hôm sau tui sẽ bù cho đủ số chương tui nợ nhé. Xin lỗi mọi người nhiều:((((

-----oOo-----

Chương 18: Hậu quả, thực nghiêm trọng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Vệ Sở liếc cô một cái: "Lúc trước không phải cô bảo tôi đừng nói sao? Tôi cũng là tuân thủ ước định mà thôi. Như thế nào, thay đổi chủ ý? Cô rất muốn tôi lan truyền ra ngoài?".

Phong Phiêu Phiêu vội vàng xua tay: "Đương nhiên không phải như vậy!". Nhưng là... Bình thường mà nói, không phải là luôn đặt lợi ích của sư môn lên hàng đầu sao? Hơn nữa, anh ta nếu có ý ruồng bỏ ước định, cô cũng không thể đối với anh ta làm cái gì.

Lại nói tiếp, kỳ thật vẫn là muốn đa tạ Vệ Sở.

Tạ thì tạ, nhưng cái gì cần tính toán vẫn phải tính toán, việc nào ra việc đó, Phong Phiêu Phiêu ân oán phân minh, chợt nghĩ lại đêm đó Vệ Sở bị vây công: "Ngày đó anh vì cái gì cố ý giả vờ không biết võ công?".

Vệ Sở không để ý tới cô, chỉ cúi đầu đọc sách, giống như trong sách còn đẹp hơn Phong Phiêu Phiêu, ngữ khí vẫn đậm mạc: "Tôi xác thật không thể đánh".

Anh là cố ý nói mát sao?

Vốn dĩ đã tận lực khiến bản thân bình tĩnh trở lại, nghe thấy lời này, Phong Phiêu Phiêu không nhịn được nổi giận: Không thể đánh? Vừa rồi Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết ở đối diện ai gọi "Vệ sư huynh"? Lại là đối với ai cung kính, hoàn toàn phục tùng?

Trợn mắt nói dối, anh ta định lừa gạt ai vậy?

Phong Phiêu Phiêu không quá để ý tới những lời lừa gạt có thiện ý, giống như ông nội lừa cô mười mấy năm, hiện tại biết được chân tướng, cô liền thông cảm với ông nội, bởi vì cô có thể hiểu được nỗi khổ trong đó.

Nhưng lần này, Vệ Sở thật quá đáng, thân phận của anh ta đã bại lộ trước mặt cô, nhưng anh vẫn như cũ lừa cô giống như lừa trẻ con nói anh không biết võ công, việc này làm Phong Phiêu Phiêu khó có thể chịu đựng được.

"Vừa rồi Trần Băng kêu anh là sư huynh?"

"Gọi tôi là sư huynh, không nói lên việc tôi có thể đánh". Vệ Sở thậm chí còn quay người đi, chỉ chừa lại một tấm lưng phẳng cho Phong Phiêu Phiêu xem, "Không có việc gì nữa, cô có thể đi rồi".

Vừa rồi Vệ Sở chính là như vậy "thỉnh" hai người Trần, Dương đi, nhưng Phong Phiêu Phiêu không phải sư đệ sư muội của anh ta, sẽ không ngoan ngoãn nghe lời như vậy: "Vệ...Học trưởng, anh nếu có nỗi khổ gì khó nói, tôi có thể thay anh giấu giếm, hiện tại anh biết tôi có võ công, tôi biết thân phận của anh, xem như biết được một bí mật của đối phương, chỉ cần anh nói về việc khiến anh khó xử, tôi sẽ không tiếp tục truy cứu việc này nữa". Cô chỉ cần một lý do không quá qua loa để thoái thác là được, nhưng Vệ Sở đến việc tự soạn lời nói dối cũng lười, điều này làm Phong Phiêu Phiêu thực khó chịu.

Phong Phiêu Phiêu tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng.

Phong Phiêu Phiêu hùng hổ dọa người như vậy, kỳ thực cũng là có liên quan tới tình cảnh hiện tại của cô, nếu cô bại lộ công phu thì sẽ có khả năng gặp nguy hiểm, không thể tùy ý như vậy, nhưng lúc nghe thấy Trần Băng đánh bại Taekwondo hệ, cùng với Dương Ngưng Tuyết đại sát tứ phương, trong lòng cô có chút hâm mộ.

Bọn họ có thể dưới ánh mặt trời, ở trước mặt công chúng, tự do tự

tại thi triển công phu, không giống cô, ngay cả lúc luyện tập cũng phải đóng cửa trốn trong phòng luyện, mà hôm nay phát hiện, Vệ Sở là sư huynh của hai người họ, càng khiến cô để tâm là: Không riêng hai người kia, ngay cả Vệ Sở, cùng là truyền nhân Thái Cực quang minh chính đại, anh ta là vì cái gì phải tỏ ra yếu thế?

Võ công của cô không thể bại lộ, là bởi vì lai lịch võ công này có điểm bất chính, nhưng Vệ Sở là truyền nhân quang minh chính đại có thực lực được mọi người tôn kính, anh ta cố kỵ cái gì chứ?

Chẳng lẽ là yêu thích cá nhân?

Bởi vì tình cảnh bất bình đẳng, Phong Phiêu Phiêu thậm chí còn có chút ghen ghét, cô không cho rằng Vệ Sở là một sư huynh không học vấn không nghề nghiệp, nếu Vệ Sở là người như vậy, Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết, đặc biệt là bá vương ương ngạnh như Dương Ngưng Tuyết, sẽ không cúi đầu trước mệnh lệnh của anh như vậy, thậm chí còn ngoan ngoãn nghe anh răn dạy, bởi vì bên trong võ lâm, trình độ cao thấp sẽ quyết định địa vị của một người.

Những kiến thức này là khi Phong Phiêu Phiêu về nhà Phong Song Hành bổ túc cho cô, mục đích là để cô biết được sau này càng dễ trốn tránh.

Nhưng đáp án của Vệ Sở vẫn giống như vừa rồi: "Không có khó xử, không có chính là không có".

Phong Phiêu Phiêu nhin không được đập một chưởng trên bàn, trong phòng đọc trống trải, tiếng đánh trở nên vang dội, Vệ Sở liếc mắt nhìn cô: "Muốn đánh sao?".

Phong Phiêu Phiêu sửng sốt, mắt thấy Vệ Sở buông sách, xoay người lại tháo kính xuống, cô bỗng thấy có chút khẩn trương.

Cô không chắc có thể đánh bại được Trần Băng, mà Trần Băng đối với Vệ Sở cung kính như vậy, nghĩ đến Vệ Sở xa ở phía trên Trần

Bằng, cô muốn so chiêu với Vệ Sở quả là không biết tự lượng sức mình, nhưng mà...

Đây là cơ hội duy nhất được chứng kiến thực lực của Vệ Sở, Phong Phiêu Phiêu hít một hơi thật sâu, tận lực làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, yên lặng nhìn Vệ Sở, xem anh ta từ từ tháo mắt kính xuống, lấy hộp kính ra rồi bỏ vào trong hộp, ngay sau đó lại bỏ vào trong túi...

Nhìn nhìn, cô bỗng nhiên cảm thấy một chuỗi động tác này của Vệ Sở có chút quen mắt.

Sau đó, Vệ Sở để tay ôm đầu, bình tĩnh ngồi xổm xuống, động tác thông dong ưu nhã: "Tùy cô đi, không cần đánh hư mắt kính của tôi".

Lịch! Sử! Tái! Diễn!

Phong Phiêu Phiêu chuẩn bị tâm lý thật tốt, mới hạ quyết tâm muốn khiêu chiến với cao thủ như Vệ Sở, nhưng tùy ý đánh qua như vậy, làm Phong Phiêu Phiêu thực muốn bùng nổ, đánh không được không đánh cũng không xong.

Đánh sao, cô thật sự không có thói quen xuống tay với người không thể phòng vệ được.

Không đánh sao, cô không cam lòng chịu một trận khó chịu như vậy.

Chần chờ nửa ngày, Phong Phiêu Phiêu dậm chân thật mạnh rồi xoay người rời đi.

Vệ Sở chậm rãi đứng lên, cúi đầu sửa sang lại y phục, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, như đang cười: "Tâm tính cũng không tồi".

Sau lại ngồi xuống, Vệ Sở phát hiện chính mình đọc sách không vào, vốn còn tính ở thư viện một ngày, nhưng vừa gặp mặt cố nhân, sau lại bị Phong Phiêu Phiêu chất vấn, làm lòng anh có chút không

yên, thờ dài, Vệ Sở khép sách vở lại, ôm hai, ba quyển còn chưa xem xong đi xuống lầu.

Anh đi bộ, không có đi thang máy, tới chỗ rẽ cầu thang tầng hai, ngay lúc đang muốn xuống tầng một, bỗng xuất hiện một bóng dáng thon dài, hướng anh đá tới, cái chân kia thoạt nhìn trắng nõn tinh tế nhưng động tác lại như sét đánh.

Vệ Sở tuy cảm nhận được nguy hiểm nhưng thân thể không theo kịp đại não, liền bị cái chân kia đá thẳng tắp ngã xuống cầu thang.

Thanh âm va chạm với mặt đất khiến Phong Phiêu Phiêu kinh hãi không thôi.

Phong Phiêu Phiêu chạy nhanh tới xem xét tình huống, chỉ thấy Vệ Sở nằm ở cầu thang lầu một, hai mắt nhắm nghiền, cái trán cũng đang chảy máu.

Ặc... Gặp rắc rối rồi.

Phong Phiêu Phiêu như bị sét đánh. Cô vốn dĩ cho rằng Vệ Sở là cố ý giấu giếm võ công của bản thân, cho nên muốn mượn lúc này đột nhiên tập kích để biết rõ sự thật, bởi vì một người có thể nguy trang nhưng dưới tình huống xảy ra bất thành lình như vậy sẽ phản xạ theo bản năng, ông nội cô cũng từng dùng phương pháp như vậy khảo nghiệm công phu của cô.

Chính là Phong Phiêu Phiêu ngàn lần không nghĩ tới, Vệ Sở thà rằng bị đánh giống như người thường cũng không có né tránh.

Tại sao lại như vậy?

Phong Phiêu Phiêu mờ mịt một trận, cả người bao trùm bởi sự áy náy, cũng không biết làm sao: Làm sao bây giờ? Cái này...Ngghiêm trọng.

-----oOo-----

Chương 19: Váy dài, ôm kiểu công chúa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Một người làm một người gánh, ý thức được chính mình phạm phải sai lầm lớn, Phong Phiêu Phiêu chạy nhanh bước tới bên người Vệ Sở, nửa ngồi xồm xuống, nửa nâng người hẳn lên.

Trước cẩn thận thăm dò hô hấp của Vệ Sở, phát hiện anh còn sống mới âm thầm xóa đi nỗi lo lắng lớn nhất, trong lòng Phong Phiêu Phiêu mới thoáng buông xuống, lúc này cô phát hiện trên trán Vệ Sở tuy chảy máu nhưng không quá nghiêm trọng, như là bị trầy da.

Vệ Sở khẽ rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, ngay lúc vừa rồi ngã xuống, mắt kính anh rơi một bên, nhưng do kính rắn chắc nên quăng trên đất cũng không hư, Vệ Sở mở to mắt, cảm giác được đau đớn trên người, không nhìn được nhú nhú mày, vừa mới nhú lại liền động tới vết thương trên trán, thế là lại thêm một tiếng rên rỉ.

Phong Phiêu Phiêu hoảng loạn vươn hai ngón tay, ở trước mắt Vệ Sở đưa qua lại: "Đây là số mấy?". Nếu còn tỉnh táo vậy trước kiểm tra trí lực một chút, xem xem có phải bị ngã tới ngốc rồi không, có mất trí nhớ không: "Còn có, tôi là ai?".

Vệ Sở vươn một bàn tay tới, trên mặt đất sờ soạng cái gì, Phong Phiêu Phiêu chạy nhanh tới nhặt kính đưa cho anh. Đeo mắt kính lên, nét đau đớn trên mặt anh mới giãn ra một chút: "Một cái móng heo, bạn học thực nữ, còn có vấn đề gì sao?".

Dám nói những ngón tay thon dài đẹp như ngọc được cô chăm chút mỗi ngày là móng heo?!!

Vừa rồi sao cô không đá mạnh thêm một chút?

Cô kiềm chế xúc động muốn giết người diệt khẩu, Phong Phiêu Phiêu nghiêng răng nghiêng lợi tấn chức trách của một người chịu trách nhiệm: "Vệ Sở học trưởng, anh còn có chỗ nào không thoải mái không?"

Vệ Sở hơi hơi giương mắt, lại khép hờ nửa mắt, đôi mắt thật xinh đẹp, đóng mở nhẹ nhàng phác họa đường cong ưu nhã, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mà trơn bóng, ngẫu nhiên mang theo một chút ý vị mê người, dù cho cách một tầng mắt kính, dù cho trán còn đang chảy máu, Phong Phiêu Phiêu vẫn là nhìn đến mức tim đập thành thịch: Nam nhân này lớn lên trông thật yêu nghiệt.

"Có". Vệ Sở thản nhiên thừa nhận.

Còn có chỗ nào bị thương sao?

Cũng không rảnh tức giận với cái miệng khắc nghiệt của Vệ Sở, Phong Phiêu Phiêu vội vàng dựa đến gần một chút: "Là nơi nào?".

Nhưng mà sau động tác của Phong Phiêu Phiêu, nét mặt Vệ Sở có chút cứng đờ, sau lại đem đầu quay sang hướng khác: "Phong học muội, làm phiền em đem phía dưới chân mình che lại một chút".

Phía dưới chân?

Cùng lúc Vệ Sở nói, Phong Phiêu Phiêu theo bản năng cúi đầu nhìn, hóa ra động tác vừa rồi của cô quá nhanh, lại thêm lo lắng vết thương của Vệ Sở, váy kéo tới trên đùi, lộ ra đôi chân thon dài trắng tinh, nhưng đây không phải trọng điểm, bởi vì cô đang nửa quỳ nửa ngồi, làm cho hai chân của cô tạo ra một cái góc, mà váy cũng như vậy thành một cái góc...

Váy mặc có chút không tiện, cần phải chú ý tới dáng vẻ của bản thân, nhưng Phong Phiêu Phiêu lại rất thích mặc váy..

Chân rất trắng còn có rất...

Yên lặng nghĩ tới khi Vệ Sở quay đầu: Giống như thấy được thứ không nên thấy...

Phong Phiêu Phiêu bỗng nhảy dựng lên, không chút nghĩ ngợi đá Vệ Sở một cái: "Cầm thú!".

Vệ Sở bị cô đá ngã xoài ra, lại phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Đá xong Phong Phiêu Phiêu mới nhớ ra Vệ Sở đang bị thương, không được đá, vội vàng xếp lại tà váy, lại ngồi xuống xem thương thế của Vệ Sở, lần này Phong Phiêu Phiêu rất sáng suốt không có cùng Vệ Sở nói chuyện, chính mình trầm mặc kiểm tra mới phát hiện cẳng chân của Vệ Sở không thể co duỗi tự nhiên, sờ mới thấy bị gãy xương.

Thương thế này là thật, nửa điểm làm bộ cũng không có, Phong Phiêu Phiêu trong lòng vừa thấy có lỗi vừa không có trách nhiệm, cô cúi đầu ngồi bên người Vệ Sở, thanh âm rì rầm như muỗi: "Vệ Sở học trưởng, thực xin lỗi... Tôi sẽ chịu trách nhiệm".

Vệ Sở cau mày, tướng mạo anh tuấn mỹ, ngay cả khi thống khổ cũng mang nét anh tuấn, giữa đôi mày nhăn lại: "Em tính toán chịu trách nhiệm như nào?". Lời còn chưa dứt, anh phát hiện Phong Phiêu Phiêu đưa tay vòng ra sau lưng anh, nâng anh lên.

Vệ Sở còn chưa lấy lại tinh thần, Phong Phiêu Phiêu một tay khác vòng xuống dưới chân Vệ Sở, hít một hơi sâu, toàn thân vận lực, đem Vệ Sở hoàn toàn bế lên!

Tuy rằng Vệ Sở trấn định bản thân, nhưng giờ phút này bình tĩnh không nổi.

Anh một đại nam nhân cao trên 180cm, thể mà lại bị một người con gái thoát nhìn nhu nhược yếu đuối ôm như vậy, tuy biết rõ cô gái

này thực lực khác xa so với vẻ ngoài, nhưng dáng vẻ này bị người khác nhìn thấy, anh cũng trực tiếp đi tạt sát cho rồi.

Giấy giũa trong chốc lát, Vệ Sở vẫn là không giũa được ra, Phong Phiêu Phiêu nhìn như ôm một cục bông, mặc kệ anh dùng lực như nào, cũng bị cô nhẹ nhàng hóa giải, lúc này lại đem Thái Cực vận dụng tới thuần thực.

Trong lòng phát ra một tiếng rên rỉ, Vệ Sở hữu khí vô lực mà mở miệng: "Em trước để tôi xuống, không cần như vậy..."

Khó được lúc Vệ Sở yêu cầu gì, Phong Phiêu Phiêu lại không thể cảm kích: "Không được, thương thế của anh là do tôi mà ra, tôi có trách nhiệm đưa anh tới bác sĩ, dọc đường đi này tuyệt không thể để vết thương của anh chuyển biến xấu!"

Vệ Sở cắn răng nói: "Em nếu như vậy ôm tôi ra ngoài, chính là mưu sát, tôi có chết cũng không thể để người ta thấy cảnh này, lại nói, không phải em không muốn bị người khác biết em học qua Thái Cực sao? Đi ra ngoài như vậy, khẳng định sẽ có người nghi ngờ". Thấy trên mặt Phong Phiêu Phiêu lộ vẻ do dự, Vệ Sở lại dụ dỗ một hồi, thật vất vả mới khiến Phong Phiêu Phiêu đổi ôm thành đỡ, chống cho anh lực nửa người, khập khiễng đi ra thư viện.

Bởi vì học sinh Văn Viện hơn phân nửa đều rời đi, trong lúc nghỉ hè, phòng y tế Văn Viện cũng đóng cửa, hai người ăn phải một đồng canh bẻ môn*, bất đắc dĩ, Phong Phiêu Phiêu đỡ Vệ Sở về ký túc xá bên bờ biển, may thay trên đường đi qua phòng y tế của Lưu Ba học viện.

**ý là toàn phòng đóng cửa*

Phòng y tế tuy rằng là phòng, nhưng quy mô có thể so với một bệnh viện nhỏ, có thuốc còn có gian nghỉ ngơi, chẩn bệnh, chia ra các gian các tác dụng khác nhau.

Nữ bác sĩ trẻ tuổi xem xương cốt của Vệ Sở, cột cái ván kẹp, mới

xử lý tới chỗ anh bị trầy da, một bên lau còn cho Vệ Sở, một bên thuận miệng dò hỏi: "Cậu đây là bị thương như nào?"

Vệ Sở nói nửa thật nửa giả: "Từ trên cầu thang ngã xuống".

"Ừm". Bác sĩ gật gật đầu, không dò hỏi: Cái cầu thang nào mà cứng mới mức có thể có dấu chân trên eo.

Ở phòng y tế xử lý xong thương thế, Phong Phiêu Phiêu lại tận chức tận trách đưa anh về biệt thự, thẳng một đường tới cửa nhưng lần này là đi cửa sau, Vệ Sở lấy ra một chiếc thẻ, ở cạnh cửa xoẹt một phát, sau đó quay đầu hỏi cô: "Có muốn vào trong ngồi một chút không?".

-----oOo-----

Chương 20: Chuộc lỗi, không biết xấu hổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Lời của tác giả: Cảm ơn các bạn đọc đã nhắc nhở, hôm qua tôi viết sau khi Vệ Sở bị gãy xương thì dùng ván kẹp cố định, bởi vì nghĩ rằng ván kẹp hay thạch cao đều dùng được, nhưng hôm nay tôi có tra lại lợi và hại giữa hai cái này, cảm giác dùng thạch cao tốt hơn, bất quá sau đó lại tra được trên thị trường có một loại ván kẹp kiểu mới, loại này so với bó thạch cao có nhiều ưu thế hơn một chút, cho nên sau khi cân nhắc một hồi, liền vẫn giữ nguyên là ván kẹp.

Biệt thự bên bờ biển của Thượng Hương Văn Viện là thuộc kiểu Trung Quốc, nhìn qua như là lầu các cổ đại, xây ở bờ biển dưới chân núi, hết như thoát ly thế tục.

Phong Phiêu Phiêu đã từng tới một lần, nhưng chưa có cơ hội đi vào.

Mà giờ này phút này, Vệ Sở đứng cạnh cửa hỏi cô muốn vào nhà hay không.

Phong Phiêu Phiêu do dự một chút, tuy rằng hiện tại Vệ Sở bị thương, nhưng nơi này dù sao cũng là nơi một nam nhân độc thân ở, nếu xảy ra chuyện thì nên làm cái gì bây giờ?

Do dự một chút, Phong Phiêu Phiêu lại lấy thêm dũng khí: hiện tại Vệ Sở ở trạng thái này, dù đúng là cao thủ bậc nào, cũng đã mất đi hạ bàn, không thể phát huy hết toàn bộ thực lực, nếu anh ta dám giở trò, cô liền đem anh đánh tới cầm thú cũng không bằng.

Liên cứ như vậy đi!

Nhưng dù là Vệ Sở hay Phong Phiêu Phiêu, hai người ai cũng chưa phát hiện, thời điểm bọn họ đi vào phòng, ngay lúc Phong Phiêu Phiêu đóng cửa, bên ngoài bụi cây ngoài cửa lấp lóe mấy vệt sáng.

Bên trong phòng cùng bên ngoài giống nhau, đều mang phong cách cổ kính, đều là gỗ hoa lê hoặc đồ vật giả gỗ, màu sắc nhã nhặn, hoa văn mỹ lệ, còn có một số ít đồ vật gỗ quý hiếm, rất ít thấy đồ vật hiện đại, Phong Phiêu Phiêu đỡ Vệ Sở ngồi xuống một chiếc ghế dựa, tò mò nhìn quanh: "Vệ Sở học trưởng, đèn ở nơi nào? Chỗ này có hơi tối".

Trong phòng này sẽ không phải là dùng đèn dầu hay nến chứ?

Theo hướng Vệ Sở chỉ, Phong Phiêu đi đến ven tường, nơi đó có một cái giá gỗ, trên đó bày mười lăm chiếc đèn liên nhau, hình dạng và cấu tạo giống như một cây đại thụ xum xuê, các nhánh vươn tới chống đỡ mười lăm cây đèn, đèn cây đan xen rất thú vị, bên trên còn có hoa văn, chiếc đèn chính màu trắng tuyết tựa như ngọc, chỉ có cái bệ là bằng đồng.

Phong Phiêu Phiêu đề cái bệ đồng, xoay nửa vòng ngược chiều kim đồng hồ, cả tòa đèn liền sáng lên, chiếu rọi như ban ngày, hóa ra trừ cái bệ đèn, còn lại các bộ phận đều sáng lên, chẳng qua hình thái mô phỏng như chiếc đèn cổ đại, nhưng cách dùng lại không giống.

Trong phòng còn có một số loại đồ điện như tủ lạnh đã được nguy trang, điều hòa cũng vậy...

Phong Phiêu Phiêu xem tới thú vị, một hồi lâu mới nhớ tới mình là tới chuộc lỗi, không phải tới để học hỏi, lại hiện ra vẻ mặt đau đớn nhìn Vệ Sở: "Vệ Học trưởng, xin hỏi anh còn có yêu cầu gì không?".

Vệ Sở đem quyển sách đang cầm trên tay đặt xuống bàn trà, nhàn nhạt nói: "Không có việc gì, em có thể đi rồi".

Phong Phiêu Phiêu cố chấp mà lắc đầu, mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân nào, Vệ Sở bị cô đả thương, đây là trách nhiệm cô cần phải gánh vác: "Xin hãy cho tôi một cơ hội chuộc tội, Vệ học trưởng, chân anh bị thương cũng không thuận tiện hoạt động, cần có người chiếu cố, vì để mau chóng khỏi bệnh, hẳn là nên ăn một ít thức ăn dinh dưỡng...".

Quét tước nhà cửa, nấu cơm, những việc nhà này đều cần có người tới làm.

Phong Phiêu Phiêu giống như ngâm nga đem toàn bộ lời bác sĩ vừa dặn dò nói lại một lượt, sau đó chớp chớp đôi mắt to mang theo ánh sáng, trông mong nhìn Vệ Sở, ý tứ là: Dùng ta đi, dùng ta đi, để ta ở lại đi!

Vệ Sở mặt không biểu tình: "Nếu tôi không đáp ứng thì sao?". Anh vậy nhưng muốn nhìn một chút cô có thể làm gì.

Phong Phiêu Phiêu ôn nhu nhìn hắn, mỗi một câu, mỗi một từ đều phát âm thực văn nhã: "Nếu Vệ học trưởng không cho tôi cơ hội chiếu cố anh để chuộc lỗi, tôi sẽ lương tâm bất an, tôi không yên tâm để Vệ học trưởng một mình ở lại đây, đã như vậy liền dứt khoát mang Vệ học trưởng về nhà chiếu cố cho tốt". Cô vừa nói, vừa đi tới bên Vệ Sở, đôi tay còn vươn ra, hướng về phía trước làm động tác ôm.

Vừa thấy động tác này của cô, Vệ Sở theo bản năng dựa gần ghé một chút: "Em muốn làm cái gì?".

Phong Phiêu Phiêu rất thuần khiết mà nhìn anh: "Chân của Vệ học trưởng bị thương thật không tốt, vì phòng ngừa nó chuyển biến xấu, tôi sẽ ôm Vệ học trưởng về nhà, như vậy tương đối an toàn".

Nhát gan sợ gan lớn, gan lớn sợ không muốn sống, không muốn sống sợ không biết xấu hổ.

Lần đầu tiên Vệ Sở chân chính cảm nhận được hàm nghĩa của

những lời này, tuy rằng biết rõ Phong Phiêu Phiêu nói như vậy chỉ để dọa mình, nhưng anh vẫn thực là không biết nỗ lực bị dọa rồi, rốt cuộc anh cũng chưa tới cảnh giới cao nhất "không biết xấu hổ", tưởng tượng ra Phong Phiêu Phiêu có khả năng sẽ ôm anh theo kiểu ôm công chúa mà đi ra ngoài, da đầu nhịn không được tê dại một trận.

Biểu tình Vệ Sở khó xử, lại vẫn như cũ không có thả lỏng, trước sau không có lên tiếng đồng ý hay không, ánh mắt dao động trong chốc lát, lại nhìn thấy Phong Phiêu Phiêu rơi nước mắt, nghẹn ngào nói: "Vệ Sở học trưởng, tôi biết trong lòng anh chán ghét tôi, anh bị thương hoàn toàn là do tôi, nhưng mà, tôi thật sự hy vọng có thể giúp anh một ít việc, để bù đắp sai lầm của bản thân, anh cho tôi một cơ hội này đi".

Thấy cô khóc thật đáng thương, trong lòng Vệ Sở mềm nhũn, thờ dài, từ trong túi lấy ra thẻ mở khóa cửa, ném cho cô: "Em thích như nào liền như vậy đi". Mới ném cho cô, Vệ Sở rùng mình, giống như nghĩ tới cái gì, lúc này nhìn tới Phong Phiêu Phiêu lại cười cười lau đi vệt nước trên mặt, còn cầm một chiếc bình nhựa nhỏ màu xanh đựng đưa một chút: "Thuốc nhỏ mắt so với nước ớt cay dùng tốt hơn nhiều".

Rõ ràng chính mình cũng thấy qua cô giả khóc, thế nào lại cố tình bị lừa đây? Vệ Sở đen mặt, nhưng lời nói qua nào có thể thu hồi, chỉ có thể tùy ý để Phong Phiêu Phiêu tham gia sinh hoạt sau này.

Kỳ thật anh có thể gọi Trần Băng tới chiếu cố, hoặc là chỉ cần thuyết minh ngọn nguồn công khai thân phận, mấy mạch chính truyền nhân Thái Cực sẽ rất vui lòng tiến tới giúp đỡ, nhưng Vệ Sở không muốn cùng trước kia có quá nhiều liên quan, nếu không phải Trần Băng bọn họ làm thái quá, anh thậm chí cũng không muốn gặp mặt họ.

Thấy Phong Phiêu Phiêu đã đi mở tủ lạnh làm cơm chiều, trong lòng Vệ Sở lại âm thầm thờ dài.

Cũng được, là cô liền là cô đi, chuyện này nhất thiết không cần liên

lụy tới người khác.

Chính là không biết vì cái gì, trong lòng Vệ Sở mơ hồ có cảm giác bất an, giống như sự bình tĩnh anh có được tới nay đều sẽ bị đánh vỡ.

Lời của editor: Tui đang nghĩ con đường sủng vợ của Vệ học trưởng bắt đầu rồi

-----oOo-----

Chương 21: Một buổi sáng ngày hè

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Phong Phiêu Phiêu xách một chiếc túi giấy đựng đầy trái cây, thân nhiên đi bộ trong vườn trường, lúc này đã là tháng tám, thời tiết vẫn nóng bức khiến người khác mồ hôi chảy ròng ròng, Phong Phiêu Phiêu là người tập võ, so với người bình thường có thể nhẫn nại một ít, nhưng vẫn thấy oi bức khó chịu.

Kiên trì thêm một chút, tới nhà của Vệ Sở thì tốt rồi, có điều hòa.

Phong Phiêu Phiêu an ủi chính mình như vậy.

Có lẽ là túi giấy không quá chắc chắn, khi Phong Phiêu Phiêu đang đi bỗng nhiên nghe thấy dưới túi tiền truyền tới tiếng xé rách, sau đó hơn mười trái lê lăn xuống mặt đất.

Phong Phiêu Phiêu hơi sửng sốt, lấy ra một chiếc túi dự phòng, quay lại nhặt trái cây tứ tán khắp nơi, động tác cô không chút hoang mang, có trật tự, tuy rằng có ba, bốn trái lê đã lăn tới chỗ khá xa, nhưng cô cũng không sốt ruột.

Dù sao mua những trái cây này, cũng là tiền của Vệ Sở.

Thiếu đi một ít liền thiếu đi

Loại lê này tên đầy đủ là lê Khố Lặc Nhĩ*, người Duy Ngô Nhĩ gọi nó là "Nãi Asim đề", thơm nồng, da mỏng, thịt ngon, nước nhiều, thanh thanh, là tên trái cây Vệ Sở muốn ăn, Phong Phiêu Phiêu cách vài bữa liền phải đi mua cho anh.

**Đây là một loại lê ở Tân Cương, Trung Quốc, các bạn tra lê Korla là ra nhé, còn "Nãi Asim đề" là gì, do không biết nên mình chỉ đành để nguyên theo bạn dịch convert, nếu ai biết để lại comment mình sửa nhé.*

Nhặt xong những quả ở gần, Phong Phiêu Phiêu đứng dậy muốn nhặt những trái còn lại, bỗng có một bàn tay duỗi tới trước mặt cô, trên tay đúng là mấy quả lê đã lăn xa: "Đây".

Cái tay kia cầm ba quả lê con, thành hình chữ đôi, rõ ràng toàn bộ tay đã đầy, lại giống như nắm gọn trong tay người nọ, làm Phong Phiêu Phiêu cảnh giác, chính là trong lúc đối phương lơ đãng, một quả lê vì ở hai ngón tay khác hơi lỏng lẻo như sắp rơi xuống, nhưng người nọ ngón tay hơi động, kéo cả năm ngón lại, ba quả lê liền như bị kéo lại, vững vàng như chưa hề lung lay.

Phong Phiêu Phiêu hơi híp híp mắt, nhưng là cô vẫn luôn cúi đầu, cũng không khiến đối phương nhìn thấy sự biến hóa trên khuôn mặt, khi ngẩng đầu lên, đã là một mảnh bình tĩnh: "Cảm ơn".

Giống như vô ý nhìn thoáng qua, Phong Phiêu Phiêu đem toàn dáng hình của đối phương thu vào trong mắt, đó là một nam tử ước chừng 23, 24 tuổi, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, là loại mỹ nam tử tiêu chuẩn, nhưng biểu tình hẩn trầm tĩnh ổn trọng, khiến Phong Phiêu Phiêu có cảm giác như đã gặp qua ở đâu.

Người nọ hơi hơi mỉm cười: "Không cần khách khí". Lúc hẩn cười lên, có một loại hương vị ấm áp, đem lê trả lại cho Phong Phiêu Phiêu nhưng chưa có rời đi, đứng đó nhìn túi lê của cô, giống như đang mất tập trung nghĩ tới chuyện gì, nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Phong Phiêu Phiêu, hẩn áy náy cười: "Để bạn chê cười rồi, tôi vừa nhớ tới một người tôi quen, trước kia cậu ấy cũng rất thích ăn loại lê này".

Nói xong, cũng không có dừng lại, liền trực tiếp lướt qua bên người Phong Phiêu Phiêu.

Người kia vừa rời đi một lúc, Phong Phiêu Phiêu lập tức thu hồi nụ cười, cô xách túi lê, bước nhanh về nhà Vệ Sở.

Vừa rời thủ pháp nâng lê của hắn, giống y hệt nhu kính của Thái Cực, nếu cô không đoán sai...

Lại thêm một người!

Phong Phiêu Phiêu vô cùng buồn bực?

Không thể cho cô yên ổn một chút hay sao?

Lần trước Dương Ngưng Tuyết cùng Trần Băng gây ra việc lớn như vậy, sau lại không biết qua con đường nào mà chậm rãi bị ép xuống, cũng thuận lợi cùng một phần lớn các đối tượng trước đã đắc tội giải hòa, Trần, Dương hai người cũng không âm thầm tìm người nữa, mà là minh đao minh thương bày ra lời đài, nói rõ là muốn cao thủ Thái Cực đang ẩn mình tới khiêu chiến, thậm chí cho phép người khiêu chiến đeo mặt nạ, chỉ cần có thể đánh thắng bọn họ là có thể lấy được tiền thưởng 50 vạn.

50 vạn!

Người luyện võ đều có tiền như vậy sao?

Phong Phiêu Phiêu đỏ mắt chỗ tiền thưởng kia muốn chết, nhưng bởi vì an toàn, trước sau cũng không có tới khiêu chiến, điều kiện mà hai người kia đưa ra rõ ràng để dụ dỗ cô hoặc kích cô cắn câu, cô nếu vì tham lam nhất thời hoặc không chịu nổi bị kích mà ra tay, rất có khả năng sẽ rơi vào bẫy rập của đối phương.

Người tập võ, muốn học phải không chế được dục vọng cùng cảm xúc của chính bản thân.

Đây không phải Phong Song Hành dạy cô mà trong hơn nửa tháng này, Vệ Sở nói cho cô.

Về tới biệt thự, Phong Phiêu Phiêu dùng thẻ từ mở cửa, đồng thời ở phía sau nghe thấy âm thanh chụp ảnh vang lên, loại âm thanh này hầu như ngày nào cô cũng sẽ nghe thấy, từ lần trước cô đưa Vệ Sở trở về, lại một lần nữa bước lên nhật báo bát quái của Học Viện, cô cùng Vệ Sở liền thống nhất một lý do thoái thác, tuyên bố với bên ngoài rằng: Vệ Sở vì cứu Phong Phiêu Phiêu mà ngã từ trên cầu thang xuống, mà Phong Phiêu Phiêu biết ơn báo đáp, chủ động chăm sóc Vệ Sở đang bị thương.

Thái độ rất ngay thẳng quả thực khiến người xấu hổ.

Tuy rằng lúc này, Phong Phiêu Phiêu dùng chiến lược đấu tranh mềm mỏng, nhưng ban biên tập tin đồn cũng lấy ra một thái độ không đạt được mục đích không cam lòng, cùng Phong Phiêu Phiêu giằng co như vậy, mỗi ngày đúng giờ tới nằm vùng, chụp ảnh Phong Phiêu Phiêu đi vào biệt thự của Vệ Sở.

Thời gian dài, nếu ngày nào đó tới nhà Vệ Sở mà không nghe thấy tiếng chụp ảnh, Phong Phiêu Phiêu ngược lại có chút không quen.

Đóng cửa đi vào nhà, Phong Phiêu Phiêu trước đem lê đặt ở tủ lạnh, sau đó tới lầu hai tìm Vệ Sở.

Nói là chiếu cố Vệ Sở, kỳ thật Phong Phiêu Phiêu cũng không cần làm gì nhiều, đơn giản chỉ cần cách hai ngày tới siêu thị một chuyến mua đồ ăn Vệ Sở muốn ăn cùng với một số thứ bổ dưỡng cho thân thể, ngoài ra còn có nấu cơm cho Vệ Sở, còn về dọn dẹp nhà hay giặt quần áo cũng không cần làm, biệt thự của Vệ Sở quá ngăn nắp chỉnh tề, vốn không cần quét tước, mà quần áo thì có thể cho vào máy giặt.

Lúc này, Vệ Sở đang ngồi trước màn hình máy tính, trên màn hình là một bàn cờ vây, bởi vì không thể ra khỏi cửa, ngày thường không có việc gì, Vệ Sở liền cùng người trên mạng đánh cờ vây giết thời gian, Phong Phiêu Phiêu đối với cờ vây nghiên cứu không sâu, chỉ là khi còn nhỏ có học sơ qua, nhưng xem Vệ Sở hạ mấy bước cờ, cô liền

biết cờ nghệ của người này vô cùng cao minh.

Mỗi ngày vào buổi sáng, Phong Phiêu Phiêu đều sẽ hầm một nồi canh xương trên bếp lò, để lửa nhỏ chậm rãi hầm, sau đó mới bắt đầu công việc một ngày, chờ đến giữa trưa, canh có thể uống được rồi.

Chỉ cần cô không để ý tới, Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết sẽ không tìm được cô, cái gọi là truyền nhân Thái Cực, cùng với cô là hai thế giới song song.

Đôi khi cô sẽ sinh ra một loại ảo giác, giống như mặt trời vốn dĩ nên như vậy, giống như buổi sáng ngày hè, mang theo một chút oi bức, bình tĩnh mà dài lâu.

Mà trước sau Phong Phiêu Phiêu cũng không có hỏi lại, quan hệ của Vệ Sở và Thái Cực.

-----oOo-----

Chương 22: Chi tiết, canh xương sườn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Vệ Sở đang chơi cờ, trên màn hình hiển thị một trang bàn cờ, trên bàn cờ đã rơi xuống không ít quân cờ chết, chiến cuộc đang ở thế giằng co, vốn dĩ tầm giờ này là anh đã kết thúc ván cờ, nhưng lần này lại gặp được một cao thủ chân chính, tuy vậy Vệ Sở vẫn đang ở thế thượng phong.

Anh một tay đặt ở trên con chuột, thao túng con trỏ chuột trên màn hình di chuyển, di tới điểm thả quân cờ, đang muốn ấn thả, bỗng nhiên nghe thấy ngoài thư phòng truyền tới âm thanh ôn nhu của Phong Phiêu Phiêu: "Vệ học trưởng, nên ăn cơm trưa rồi".

Sắc mặt Vệ Sở cứng đờ, bấm trượt một cái, ngón tay không tự giác dùng sức, thế nhưng điểm sai vị trí rồi, mà cái vị trí kia, xui xẻo thay lại là một nước chết, vừa lúc cho đối phương một ưu thế.

Một nước sai, cả bàn đều sai.

Hạ sai một nước cờ, không chỉ là lãng phí một nước mà còn không duyên cớ cho đối phương một cơ hội phản kích, Vệ Sở đơn giản xem lại bàn cờ một chút, sảng khoái chọn "Nhận thua".

Trong khung thoại liền hiện lên một tin nhắn, ID đối phương là sD7, một cái tổ hợp chữ số rất bình thường.

sD777: Làm sao vậy? Một nước nước kia là hạ sai sao?

Vệ Sở: Ừm, có chút việc?

sD777: Cùng bạn gái sao? Tôi quan sát cậu vài ngày, phát hiện cậu hình như luôn offline lúc này, sau đó buổi chiều không hề xuất hiện.

Vệ Sở:.....

sD777: Haha, bị tôi nói trúng rồi?

Vệ Sở: Không có, cậu hiểu lầm.

sD777: Haha, không cần giải thích đâu, giải thích chính là che giấu.

Vệ Sở bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, trực tiếp rời khỏi trang đánh cờ. Đóng máy tính lại, mà lúc này, thanh âm của Phong Phiêu Phiêu lần thứ hai truyền tới: "Vệ học trưởng, tôi lên đây".

Sở dĩ cần nhắc trước một câu là bởi vì có một lần khi Vệ Sở đang thay quần áo, Phong Phiêu Phiêu không gõ cửa liền đẩy cửa đi vào mà khi đó Vệ Sở chỉ mặc một chiếc áo sơ mi ở trên, nhưng phía dưới mới đang mặc được một nửa chiếc quần dài....

Huề nhau.

Vết xe đổ.

Vệ Sở lên tiếng, cầm lấy quả trứng bên cạnh, chậm rãi đứng lên, cùng lúc đó Phong Phiêu Phiêu đẩy cửa đi vào, đỡ Vệ Sở xuống lầu một ăn cơm.

Trên mặt bàn bày hai món ăn một món canh, cùng cơm nóng hổi hổi, khi Vệ Sở vừa thấy chén canh lớn kia, thần sắc liền hiện lên vẻ mất tự nhiên. nhưng thân thể lại không thể không bị Phong Phiêu Phiêu đỡ lên trước.

Đỡ anh ngồi xuống bàn rồi, Phong Phiêu Phiêu mới đưa một chén canh tới cho Vệ Sở, Vệ Sở nhìn lướt qua, yên lặng nhận lấy, mặt không biểu tình uống canh. Mấy ngày qua, mỗi ngày trên bàn cơm

không thay đổi đều có một chén canh xương sườn do Phong Phiêu Phiêu vô cùng cố chấp cho rằng ăn gì bổ nấy, mỗi ngày đều cho anh uống canh, cái gì mà canh củ sen xương sườn, rồi đậu nành xương sườn, rong biển xương sườn, bắp xương sườn thay phiên nhau mà tới, hơn nữa nhất định bắt Vệ Sở uống hết, khiến bây giờ Vệ Sở nhìn thấy canh liền không nhịn được xúc động muốn nôn.

Tuy rằng tay nghề của Phong Phiêu Phiêu tính ra không tồi, nhưng cái gì ăn ngon cũng không thể ăn nhiều như vậy, hiện tại lúc uống canh, Vệ Sở có một loại ảo giác giống như anh biến thành một cây xương sườn, đang bị hầm trong nồi canh.

Anh cũng nghĩ tới cự tuyệt, nhưng lời vừa tới bên miệng, Phong Phiêu Phiêu sẽ luôn luôn rơi nước mắt mà nhìn anh, tuy rằng biết rõ cô làm bộ nhưng Vệ Sở cố tình vẫn bị lừa như vậy.

Vài lần đầu, Vệ Sở còn có thể miễn dịch với thế tấn công của Phong Phiêu Phiêu, thế nào cũng phải chờ cô lôi đòn sát thủ "công tử ôm" ra mới bằng lòng khuất phục nhưng là mấy ngày gần đây, Vệ Sở mới phát hiện lực miễn dịch của chính mình càng ngày càng yếu, Phong Phiêu Phiêu chỉ mới hơi hơi có ý tứ như vậy, anh liền bắt đặc dĩ giao nộp vũ khí đầu hàng.

Anh chưa bao giờ hiểu được, chính mình không chịu được cảnh như vậy hay chỉ là thời điểm đối mặt với Phong Phiêu Phiêu mới bị như vậy.

Quen tay hay việc, mấy ngày gần đây, Phong Phiêu Phiêu đã không cần sử dụng thuốc nhỏ mắt nữa rồi.

Nhìn chăm chăm Vệ Sở chậm rì rì uống xong hai chén canh, Phong Phiêu Phiêu mới đem cơm tới trước mặt anh, hai người ngồi đối diện trên bàn cơm, nhai kỹ nuốt chậm, gần như vô thanh vô tức, chỉ ngẫu nhiên phát ra tiếng đầu đũa chạm vào chén đĩa.

Gia giáo hai người đều rất tốt, tác phong ăn cơm không tiếng động rất đẹp, ban đầu ý của Phong Phiêu Phiêu là nấu cơm cho Vệ Sở

xong sẽ đi, nhưng Vệ Sở muốn cô ở lại ăn, nếu không anh cũng không ăn.

Anh nhường một bước, cô cũng nhường một bước.

Hai người ở chung, trong lòng nhượng bộ đôi phương, ngoài dự đoán sống rất hài hòa, tuy rằng tật xấu độc miệng của Vệ Sở vẫn như cũ nhưng Phong Phiêu Phiêu đã có thể mắt nhắm tai nghe.

Ăn xong cơm rồi, Phong Phiêu Phiêu thu thập chén đĩa, xử lý cũng không quá phức tạp, trực tiếp cho vào máy rửa bát là xong. Bận rộn một hồi xong, cô ngồi trước mặt Vệ Sở, trầm mặc không nói.

Vẫn là Vệ Sở mở miệng trước: "Hôm nay thấy em có vẻ không đúng lắm, có chuyện gì?". Từ khi nhìn thấy cô đã phát hiện, trong mắt cô chứa đầy tâm sự.

Do dự một chút, Phong Phiêu Phiêu đem chuyện gặp được người trên đường kia kể cho Vệ Sở, ngập ngừng một lúc mới phát sầu hỏi: "Có thể là những truyền nhân Thái Cực được phái tới giống như Trần Băng và Dương Ngưng Tuyết hay không?". Tuy rằng chưa có đấu qua, nhưng thủ pháp của người nọ cực kỳ lão luyện thuần thực, thuần thực tới mức chính Phong Phiêu Phiêu trong lòng cũng dâng lên một loại hàn ý muốn rút lui.

Kể cả thời điểm nhìn thấy Trần Băng ra tay, cô cũng không có cảm giác như vậy.

Vệ Sở chậm rãi dùng khăn giấy lau miệng nói: "Trước đó, tôi muốn hỏi, em rốt cuộc là vì cái gì mà không muốn hiển lộ võ công?"

Hô hấp Phong Phiêu Phiêu cứng lại, sửng sốt, không biết nên trả lời như nào.

Vệ Sở buông giấy ăn, nhìn cô yên lặng: "Không tiện nói sao? Vậy để tôi nói trước đi".

Anh vươn tay đặt lên bàn, ngón tay thon dài gập lên, gõ lên mặt bàn, phát ra tiết tấu âm nhạc: "Lần trước em hỏi tôi có võ công hay không, kỳ thật tôi nói không có sai, nhưng cũng là nói dối, tôi không thể đánh, là sự thật nhưng tôi biết võ công cũng là sự thật".

"Võn dĩ là tôi biết, nhưng hiện tại.....". Anh nhìn cô, nhẹ giọng, chậm chậm mà nhẹ nhàng: "Đã bị phế đi"

Lời của tác giả: Võn dĩ chỉ là tùy tiện đánh một chuỗi số chữ cái tổng hợp, kết quả sau đó có người nói cho ta biết ID là có hàm nghĩa đặc thù... Thật sự chỉ ngẫu nhiên đánh ra... Nước mắt T_T.

Lời của editor: Xem phim rồi mà đọc đoạn này vẫn thấy thương anh nhà ghê. Mà chắc sẽ có một số bạn thắc mắc tại sao đoạn có ID phía trên ghi là sD7 mà đoạn hội thoại phía dưới lại là sD777 thì mình có qua chỗ truyện của tác giả thấy người ta cũng ghi vậy nên không có sai đâu hen.

-----oOo-----

Chương 23: Ngả bài, ra công trường

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Đã bị phế đi.

Nhìn gương mặt bình tĩnh của Vệ Sở, tim Phong Phiêu Phiêu đập nhanh một trận.

Sự thật này hẳn là giả?

Tuy rằng cô tình nguyện tin rằng đây là giả, nhưng qua mấy ngày ở chung, Phong Phiêu Phiêu biết, Vệ Sở không phải người thích nói giỡn, cũng sẽ không nhảm chán tới mức lấy việc như vậy ra lừa cô.

Nhưng nếu là sự thật, anh lấy tâm tình như nào để nói nói ra những lời này?

Vệ Sở bình tĩnh nhìn cô: "Cụ thể là chuyện gì xảy ra, tôi nghĩ không cần nói, mấy năm trước tôi bị trọng thương, tuy rằng sau còn sống, bề ngoài nhìn như không có việc gì, nhưng kinh mạch toàn thân đã bị phá hư, một số chỗ không có cách chữa trị, mỗi khi muốn phát lực hết sức, thân thể sẽ xuất hiện một số vấn đề, khí lực không đủ để đứng dậy, thường thường sẽ tự tản ra, chiêu thức sẽ bị lệch lạc".

Trước kia anh là người xuất sắc so với thể hệ cùng lứa, lòng dạ vô cùng cao ngạo, lần suy sụp này cơ hồ đem cả người anh hoàn toàn đánh sập, hơn nữa từ lúc đó liền không thể nhìn được người khác ở trước mặt anh thi triển võ công, vừa thấy sẽ nhịn không được mở miệng châm chọc, cái tật nói chuyện ngoan độc của anh, là từ lúc đó bắt đầu.

Vì cái gì cố tình lại là anh, vì cái gì anh xui xẻo như vậy

Không phải chưa từng oán trời oán đất qua.

"Người nhà của tôi không muốn thấy tôi tự sa ngã, liền đưa tôi ra nước ngoài tu thân dưỡng tính, năm xưa tôi học cò vầy, chính là vì thu liễm nhuệ khí, mài giũa tâm chí, khiến bản thân luyện Thái Cực được tốt hơn nhưng những năm gần đây nó ngược lại trở thành sở trường duy nhất của tôi, tôi tiến vào Học Viện này, cũng là nhờ thứ trước nay chưa từng coi trọng".

Vệ Sở bình tĩnh nói, trong lời nói không có quá nhiều cảm xúc, tựa như đang kể chuyện của một người khác: "Trải qua mấy năm, oán khí lúc đó của tôi không sai biệt lắm đã tiêu tán sạch sẽ, cũng có thể tâm bình khí hòa mà gặp mặt những người quen lúc trước, tôi ba tuổi liền bắt đầu tiếp xúc với Thái Cực, mười hai tuổi vất vả tôi luyện, mười lăm tuổi tài nghệ đã có chút thành tựu, đã từng cho rằng không có Thái Cực, sẽ sống không nổi, nhưng hiện tại vẫn như cũ sống vô cùng tốt".

Phong Phiêu Phiêu trầm mặc hồi lâu, mới thấp giọng hỏi: "Vì cái gì muốn nói cho tôi?". Anh vốn dĩ không phải thà bị đánh cũng không muốn nói lời thật sao? Vì cái gì hiện tại lại nói?

Vệ Sở nhàn nhạt nói: "Bởi vì tôi thật sự nhìn không được, muốn nói chuyện một chút với người dạy em Thái Cực". Đây chỉ là nguyên nhân thứ nhất, hơn nữa cũng không phải nguyên nhân trọng yếu, lấy tầm tuổi này của anh, những cái đó đã qua rồi, cũng không phải dễ dàng xúc động trong tình cảm, anh cũng không phải người có lòng giúp đỡ nhiệt tình, nhưng vì có thể trợ giúp Phong Phiêu Phiêu, thậm chí không tiếc nói ra chuyện cũ của chính bản thân khiến Phong Phiêu Phiêu kinh ngạc thật lớn, hành vi này, chính Vệ Sở cũng có chút ngạo nhiên.

Tuy rằng hiện tại đã có thể bình tĩnh mà đối mặt với hồi ức lúc xưa, nhưng có thể không nói ra, anh đều sẽ không nói.

Vì cái gì mà vì cô đặc biệt phá lệ, chính Vệ Sở cũng không quá rõ ràng.

Có lẽ vì mấy ngày này ở chung làm anh gỡ bỏ sự phòng bị dày nặng trong lòng, có lẽ.....

Vệ Sở bưng một ly trà lên, nhợt nhạt nhấp một ngụm: "Nếu tôi đoán không sai, người dạy em Thái Cực, công phu lai lịch bất chính, đúng không? Trước không cần vội vã phủ nhận, tôi tuy rằng không còn công phu nữa nhưng ánh mắt là vẫn còn. Em khi thi triển Thái Cực, là nhiều con đường tổng hợp lại, còn có phương thức phát lực không đúng lắm, mang theo dấu vết hỗn loạn, đây rõ ràng là hậu quả của học rất nhiều thứ hỗn tạp nên mới có như vậy, cũng là căn cơ không vững chắc tạo thành".

Vệ Sở dừng một chút: "Có thể tạo thành kết quả như vậy, chỉ có thể là tự học bí tịch nhiều nhà, không có người chỉ đạo, chắc chắn không có cách nào bước vào tầng cao nhất, còn có một khả năng, đó là...ăn trộm".

Toàn trúng.

Sắc mặt Phong Phiêu Phiêu trắng bệch, cô không nghĩ tới ánh mắt Vệ Sở lại nhạy bén như vậy, chỉ nghiêm túc xem cô ra tay một lần, liền có thể nhìn ra nhiều thứ như vậy.

Hóa ra đêm hôm đó, anh cái gì cũng đã nhìn ra, chỉ là trước nay không có nói.

Hít sâu vài cái để kiềm chế áp lực mạnh tới sắp nổ tung lồng ngực, Phong Phiêu Phiêu chần chờ thật lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Anh thật sự muốn gặp người dạy tôi Thái Cực?".

Vệ Sở gật gật đầu, nói: "Tôi có chuyện cùng người nọ nói".

Phong Phiêu Phiêu vẫn là chần chừ: "Anh sẽ không đối với họ làm

gì đi?". Kỳ thật trong lòng cô minh bạch, Vệ Sở căn bản đã nhìn thấu hết tất cả, nếu anh muốn gây bất lợi cho ông nội của mình, chỉ sợ đã sớm thông tri cho các truyền nhân Thái Cực khác tới động thủ, anh chịu nói với cô, đó đã là biểu đạt thành ý lớn lao.

Nhưng dù cho lý trí cho rằng Vệ Sở sẽ không tổn thương Phong Song Hành, nhưng về mặt tình cảm, theo bản năng Phong Phiêu Phiêu vẫn thấy lo lắng, rốt cuộc đó cũng là người nhà thân nhất của cô, cha mẹ cô hàng năm bên ngoài, thời gian cô ở cùng ông nội, ngược lại là dài nhất.

Vệ Sở nhẹ nhàng thổi lá trà đang trôi nổi, thản nhiên nói: "Nếu em không yên tâm, có thể từ chối tôi".

Phong Phiêu Phiêu trầm mặc thật lâu, cuối cùng mới hạ quyết tâm, dùng sức gật đầu: "Không, tôi sẽ mang anh đi gặp ". Cô rời nhà ăn, gọi điện xong nhanh chóng trả lời, "Vệ học trưởng hiện tại có tiện không, chúng ta sẽ lập tức xuất phát?".

"Có thể".

Sau khi Vệ Sở bị thương, liền đặt làm một chiếc xe lăn, nhưng hôm nay vẫn là lần đầu tiên sử dụng.

Vệ Sở ngồi trên xe lăn, một thân đen nhánh, mà Phong Phiêu Phiêu đẩy xe lăn lại là một thân trắng như tuyết, quần dài màu trắng họa ra đôi chân thon dài, áo sơ tằm to rộng, vạt áo dài tới đùi, hai người một trước một sau ở vườn trường chậm rãi "hành tẩu", một đạo phong cảnh độc đáo này hấp dẫn không ít ánh mắt.

Trên đường tự nhiên không thiếu việc bị chụp ảnh, Vệ Sở không để ý tới, Phong Phiêu Phiêu cũng làm bộ không thấy, trải qua hơn nửa tháng lễ rửa tội tin đồn, hai người cũng từng không tự nhiên tới chết lặng, cuối cùng cũng mặc kệ nó, dù sao bát quái đăng lâu rồi, đa số quần chúng nhìn cũng sẽ chán.

Đáng được ăn mừng chính là, so với năm vị phong vân khác cũng ở

biệt thự gần bờ biển, bởi vì ngày thường Vệ Sở đối đãi mọi người tương đối lạnh nhạt, nhân duyên cũng không quá tốt, nữ sinh ngưỡng mộ anh, so với năm người kia ít hơn rất nhiều, hơn nữa phần lớn đều là phái hàm súc, còn phần lớn vì trở về nhà, cho nên hai người truyền ra nhiều tai tiếng như vậy, nhưng cũng không có người tới tìm Phong Phiêu Phiêu gây chuyện.

Thuận lợi đi ra cổng trường, liền tính toán hướng về nhà ông nội, nhưng Phong Phiêu Phiêu đối với đội paparazzi cầm camera phía sau buồn rầu không thôi, không biết làm thế nào để cắt đuôi mấy người này, tính toán có cần dùng tới thuốc nhỏ mắt hay không, bỗng nhiên một chiếc xe thể thao chạy như bay tới đỗ trước mặt, người lái xe hạ cửa kính xe xuống, thế nhưng là Đàn Lâm, Đàn Lâm tủm tỉm cười nhìn Vệ Sở cùng Phong Phiêu Phiêu: "Học đệ, học muội, có muốn anh hỗ trợ không?".

-----oOo-----

Chương 24: Đường vòng, mời vào

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Liếc mắt nhìn phóng viên bát quái đang đi phía sau họ, Đàn Lâm kéo cửa xe ra nói: "Muốn đi đâu, tôi đưa các người đi, vừa lúc tôi cũng tính toán ra ngoài làm chút chuyện".

Phong Phiêu Phiêu vốn tính đi ra khỏi cổng trường một đoạn mới gọi xe, trước mắt có sẵn tài xế cùng phương tiện giao thông, chỉ do dự một chút liền cảm kích khom người: "Cảm ơn học trưởng".

Đầu tiên Đàn Lâm nhiệt tình mời Phong Phiêu Phiêu ngồi ở ghế sau, sau đó đỡ Vệ Sở ngồi bên người cô, đem xe lăn đặt ở phía sau.

Hết thảy sẵn sàng, Đàn Lâm trở lại chỗ điều khiển, dẫm chân xe ga rồi đi ra ngoài, Phong Phiêu Phiêu thấy hần chỉ lo lái xe, không thể không thật cẩn thận mở miệng: "Đàn học trưởng, anh không hỏi tôi muốn đi đâu sao?". Hần hần là không biết địa chỉ của bọn họ đi?

Đàn Lâm một tay giữ tay lái, một tay vỗ trán, bưng tỉnh cười cười: "Ngại quá, tôi quên hỏi, mấy đứa muốn đi đâu?".

Phong Phiêu Phiêu nói một cái địa chỉ, cũng không phải nhà ông nội cô, mà là cách đó hơn 1000 mét, tuy rằng Đàn Lâm tốt bụng nhưng cô không quá tình nguyện để lộ tin tức về chính mình, chờ Đàn Lâm đưa bọn họ tới nơi đó, cô liền có thể đẩy Vệ Sở chậm rãi đi về nhà ông nội.

"Được thôi". Nghe Phong Phiêu Phiêu nói địa chỉ, Đàn Lâm thuận miệng đáp ứng, tay lái vừa chuyển, liền lái sang một con đường

khác.

Phong Phiêu Phiêu chậm vài giây mới cảm giác được phương hướng không đúng, vội vàng nghiêng người về phía trước, bắt lấy chỗ tựa lưng của Đàn Lâm nhắc nhở: "Đàn học trưởng, phương hướng không đúng, địa chỉ kia hẳn là không cần phải đi qua con đường này đi?".

Đàn Lâm vẫn cười như cũ, khuôn mặt trẻ con lộ lên nụ cười đáng yêu: "Học muội không hiểu sao? Nếu đi theo đường bình thường, lúc này sẽ bị kẹt xe, tôi đi đường vòng, như vậy sẽ không bị tắc".

Biểu tình hần thân thiết lại nghiêm túc, Phong Phiêu Phiêu vừa nghe liền tin, yên tâm ngồi xuống: "Vậy làm phiền học trưởng". Cô từ trước tới nay đều đi bộ về nhà, rất ít khi ngồi xe về, tất nhiên không biết rõ tình hình giao thông.

Vệ Sở luôn thờ ơ mà lạnh nhạt, biểu tình gì cũng không có, cũng không nói tiếng nào, khi nghe tới Đàn Lâm muốn đi đường vòng, môi anh duyên dáng vẽ ra một đường cong mỉa mai.

Đàn Lâm điều khiển xe thể thao, chạy một đường nhanh như bay không gặp phải cản trở, vòng lại vòng rồi lại vòng, Phong Phiêu Phiêu dù cho không quá quen thuộc tình hình giao thông lúc này cũng cảm thấy không đúng. Đàn Lâm căn bản không đưa cô tới địa chỉ cô nói, hẳn cơ hồ muốn đưa cô cùng Vệ Sở đi tới nơi khác.

Từ kính chiếu hậu nhìn thấy thân sắc Phong Phiêu Phiêu từ yên lặng trở nên cảnh giác, Đàn Lâm cũng không kỳ quái, chỉ cười tủm tỉm nói: "Phong học muội, ta vừa rồi lừa các người, kỳ thật là ta tìm bạn học Vệ có chút việc, nhưng lại không tiện trước mặt mọi người cưỡng chế mời người đi, đành phải nói dối, đem các người cùng lừa tới đây".

Phong Phiêu Phiêu nhin không được có chút tức giận, cũng có chút khản trương, tức giận là chính mình dễ dàng đáp ứng Đàn Lâm như vậy, khản trương còn lại là không biết Đàn Lâm tính làm chuyện gì.

Vừa nghe ý tứ của Đàn Lâm, người hấn chân chính muốn tìm là Vệ Sở, cô chỉ là tiện đường bị đem theo, ở trong lòng cân nhắc một chút, Phong Phiêu Phiêu liền quyết định liều mạng bại lộ thân thủ, thừa dịp Đàn Lâm đang lái xe, hiện tại liền động thủ!

Hít một hơi sâu, Phong Phiêu Phiêu đột nhiên nắm chặt tay thành quyền, còn chưa có ra tay, bỗng nhiên có một bàn tay khác đặt lên nắm tay của cô, vô nhẹ một chút.

Phong Phiêu Phiêu ngạc nhiên nhìn về phía Vệ Sở, chỉ thấy người nọ mắt vẫn nhìn thẳng tắp, cũng không nhìn cô, mà lúc này, bàn tay đang vô nhẹ kia, lại nhẹ nhàng nắm lấy một chút.

Anh đây là có ý gì, bảo cô tạm thời đừng nóng nảy sao?

Nhưng là hiện tại không ra tay, trời biết Đàn Lâm sẽ đưa bọn họ tới chỗ nào.

Phong Phiêu Phiêu nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng vẫn là đè nén xúc động, tùy ý để Đàn Lâm lái xe tới một cái kho hàng hẻo lánh, sử dụng cửa sau để đi vào, liền có người giữ cửa đóng lại, xe cũng ở lúc này chậm rãi dừng lại.

Đàn Lâm cười mỉm kéo cửa xe ra, chính mình xuống xe trước, sau đó vẫn vô cùng khách khí mở cửa xe sau ra, tiện cho hai người đi xuống.

Phong Phiêu Phiêu xuống xe trước, xem tình hình chung quanh, chỉ thấy kho hàng ngoài Đàn Lâm cùng bọn họ, còn có bảy người khác, thế nhưng họ lại là bảy người hệ Taekwondo lần trước bị Phong Phiêu Phiêu đánh bại.

Đàn Lâm dựa vào bên cạnh cửa xe, chỉ chỉ Vệ Sở vẫn đang ngồi bên trong, cười nói: "Gậy ông đập lưng ông".

Vệ Sở chậm rãi tháo mắt kính xuống, để vào trong hộp, nhét vào

trong túi áo, biểu tình anh thập phần bình tĩnh: "Đàn học trưởng tìm tôi tới, đến tột cùng là có chuyện gì?".

Đàn Lâm bình tĩnh nhìn anh, mở miệng hỏi: "Ngày đó, Thái Cực hệ đấu với Taekwondo hệ, thời điểm cuối cùng đặt mười vạn tiền cược Thái Cực hệ thắng là cậu đặt đi? Tôi nhìn thấy Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết đi vào biệt thự của cậu, bọn họ cùng cậu là từ trước đã quen biết, đúng không?".

Vệ Sở gật gật đầu: "Đều đúng". Đối với Đàn Lâm có thể tra ra được như vậy, anh cũng không cảm thấy có gì kỳ quái. Anh bị thương trên nhật báo có đăng, Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết biết tin, cũng không màng tới lệnh cấm của anh mà tiến tới thăm anh, tuy sau lại bị anh mắng đến không dám lại tới cửa, nhưng lần thăm đó, nói cho cùng cũng rơi vào trong mắt người có tâm.

Đàn Lâm lại hỏi: "Sau tôi lại thăm lại bảy học sinh Taekwondo hệ bị nữ sinh Thái Cực thần bí đánh bại, thật vất vả mới moi được từ trong miệng họ biết được, sở dĩ cùng truyền nhân Thái Cực phát sinh xung đột bị đánh bại, là bởi vì lúc ấy bọn họ đang tìm cậu gây phiền toái".

Hắn giảo hoạt cười một chút: "Cho nên, chỉ cần tìm được bạn học Vệ, thực dễ dàng có thể biết được chân tướng cuối cùng". Hắn lui về sau vài bước, mà vốn dĩ bảy học sinh hệ Taekwondo đang canh cửa cũng đã chậm rãi bước tới.

Đàn Lâm một bên lui về sau một bên cười nói: "Bạn học Vệ, có thể báo cho tôi thân phận thật của cậu chưa? Còn có, vị nữ sinh lấy một địch bảy kia, rốt cuộc là ai? Nếu cậu không chịu nói, liền phải chịu khổ thôi".

Ánh mắt hắn nhìn thấy Phong Phiêu Phiêu đứng bên cạnh cửa xe, tốt bụng nhắc nhở: "Phong học muội, chuyện này không phải chuyện của em, không muốn dính líu tới thì lui về sau đi, giải quyết xong chuyện này, tôi sẽ đem em trở về an toàn".

-----oOo-----

Chương 25: Bại lộ, bất cực quyền

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

*bất cực quyền: một môn võ của Trung Quốc, các bạn có thể lên google để hiểu rõ hơn nhe.

Thấy Phong Phiêu Phiêu đứng bất động tại chỗ, Đàn Lâm thấy có chút kỳ quái nhưng cũng không để trong lòng, chỉ lại một lần nhắc nhở cô: “Phong học muội, tôi kiến nghị em tốt nhất vẫn là tránh xa Vệ Sở, tuy rằng oan có đầu nợ có chủ, nhưng là nếu không cẩn thận bị liên lụy, vẫn là không tốt”.

Phong Phiêu Phiêu cúi đầu, bả vai run nhè nhẹ.

Đàn Lâm cho rằng cô đang sợ hãi, thở dài trở về, duỗi tay muốn kéo cô ra.

Phong Phiêu Phiêu đột nhiên lùi về sau một bước, đôi mắt trong trẻo mang theo điểm dè chừng và sợ hãi, mặt khác còn có một ít ý vị không rõ, gắt gao mà nhìn chăm chăm Đàn Lâm.

Đàn Lâm tay bắt phải không khí, lại thấy biểu tình lúc này của Phong Phiêu Phiêu, chỉ cho là cô sợ hãi, liền giở ra bộ mặt thân thiết tươi cười, ôn nhu lừa gạt: “Phong học muội, đây là ân oán cá nhân giữa ta và Vệ Sở, em không cần sợ hãi như vậy, tôi sẽ không tổn thương em”.

Phong Phiêu Phiêu trong lòng vừa động, ngay sau đó lại trào ra nước mắt: “Đàn học trưởng, anh vì cái gì mà muốn đả thương Vệ học trưởng?”.

Đàn Lâm liếc mắt nhìn Vệ Sở vẫn an tọa trong xe như cũ, lại nhìn sang Phong Phiêu Phiêu cười cười: “Bởi vì hắn thoát nhìn thực chán ghét. Hơn nữa, lần trước, anh bị chơi đùa một hồi, cảm giác thực không cao hứng đâu.”

Hắn vốn dĩ chờ mong Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết tới đại náo Học Viện, nhưng sau lần đầu hai người họ gặp rắc rối, bọn họ bỗng dừng thu liễm hành vi, hơn nữa sự tình náo ra phía trước đều bị áp xuống, cái này làm Đàn Lâm ý thức được sau lưng có một đôi bàn tay đang khuấy nhiễu lạc thú của hắn.

Thân là nhà cái ngầm của Học Viện CMFU, đồng thời cũng là thủ lĩnh thế lực hắc ám của Học Viện, bề ngoài Đàn Lâm cùng bên trong quả thực như hai người khác nhau, một người mặt phẫn nộ luôn tươi cười, có thể dỗ dỗ sư cùng bạn học tới vui vẻ, nhưng cũng chính hắn gây chuyện khắp chốn, khiến người khác đau đầu.

Càng làm cho người buồn bực chính là, hắn làm chuyện xấu hoàn toàn dựa theo tâm tình, lấy theo đuổi lạc thú làm mục tiêu tối cao cùng phương châm chỉ đạo, làm người khác rất khó đoán hắn định làm gì tiếp theo.

Vệ Sở lạnh lùng cười: “Hai vấn đề của ngươi, ta có thể dùng một lời giống nhau để trả lời, ta biết nhưng sẽ không nói cho ngươi”.

Thấy thân mình Phong Phiêu Phiêu luôn lui về phía sau, thậm chí sắp dán ở trên cửa, mặt đầy nét sợ hãi như thể thấy hắn là đại ma vương, Đàn Lâm có chút buồn bực, sờ sờ khuôn mặt phẫn nộ không quá dữ tợn của mình, hắn lại lui trở về: “Được, nếu em không muốn lui tới một chỗ an toàn, vậy cứ đứng ở đó đừng động.....”. Hắn lại quay sang bảy người kia, “Đem Vệ Sở lôi xuống, không cần làm dơ xe ta, lau rửa rất đắt.... Mặt khác, thời điểm các ngươi xuống tay, chú ý không được làm thương Phong học muội, nữ hài tử Văn Viện rất mảnh mai, đánh bị thương rồi còn cần các ngươi phụ trách nhiệm”.

Bảy võ sĩ - học sinh cầm đầu trong đám người kia không kiên nhẫn lên tiếng, bọn họ quây thành nửa vòng tròn cạnh chiếc xe thể thao, người cầm đầu họ không để ý đi tới bên cạnh xe, khom lưng đưa tay vào trong xe, liền ngay lúc này, một bàn tay thon dài trắng tinh bắt lấy cổ tay hắn đẩy về sau, ngay sau đó đem cửa xe đóng lại.

Bảy người chỉ thấy bóng trắng chợt lóe, ngăn cách giữa bọn họ cùng Vệ Sở.

Tươi cười trên mặt Đàn Lâm cứng đờ, cầm lòng không được trợn to mắt.

Bảy người kia nghi hoặc nhìn nhau, ngỡ như trước mắt hết thảy đều là ảo giác.

Vừa rời ra tay, thế nhưng lại là Phong Phiêu Phiêu, nữ sinh Văn Viện mà bọn họ cho là mảnh mai, yếu đuối, nhu nhược.

Bảy người nhìn không rõ động tác của Phong Phiêu Phiêu, nhưng là Đàn Lâm đứng phía sau lại thấy được vài phần, sửng sốt một lát hắn bỗng nhiên cười thành tiếng: “Đạp mòn giày sắt không tìm được”. Được đến lại chả phí công phu.

Hắn vốn dĩ không nghĩ tới, chỉ là vô tình mang người kia theo, thế nào lại là người hắn cần tìm.

Trách không được Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết hai người tìm không được, hóa ra cô vốn dĩ không ở năm viện thể dục, mà ẩn thân bên trong Văn Viện.

Suy nghĩ cẩn thận trước sau, Đàn Lâm lại khôi phục khuôn mặt cười vốn có, ngữ khí có thêm thâm ý: “Phong học muội, thâm tàng bất lộ a”.

Phong Phiêu Phiêu không để ý tới Đàn Lâm, cô chỉ chắn ở trước xe, ngăn cản bảy người kia tới gần Vệ Sở. Hiện tại cô đã biết, Vệ Sở căn bản không có năng lực giao thủ cùng những người này, nếu để

những người này đến gần Vệ Sở, sẽ tạo thành thương tổn với anh.

Bảy người kia lúc này cũng đem hình tượng của Phong Phiêu Phiêu cùng thiếu nữ mang mặt nạ đêm đó gộp lại, thù mới hận cũ nảy lên trong lòng, nhưng không chờ bọn họ tới báo thù, Phong Phiêu Phiêu liền chủ động ra tay.

Bởi vì đã có kinh nghiệm, thời gian Phong Phiêu Phiêu đánh bại bảy người này càng lúc càng ngắn, sau đó, giương mắt nhìn về phía Đàn Lâm đang khoanh tay đứng nhìn.

Nhìn vào tình hình Phong Phiêu Phiêu lấy một địch bảy, Đàn Lâm một chút cũng không thấy khẩn trương, tư thái nhàn nhã, ung dung nhìn cô, ánh mắt mới mẻ, như thể xem qua một loại sinh vật trước nay chưa từng thấy.

Tuy rằng hắn như cũ vẫn dùng một khuôn mặt trẻ con thập phần hồn nhiên, cũng không biết là vì cái gì, trong lòng Phong Phiêu Phiêu dâng lên một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

“Phong Phiêu Phiêu”. Phía sau truyền tới tiếng gọi của Vệ Sở. Phong Phiêu Phiêu sau đó lui về phía sau, lưng dựa ở cửa xe thể thao, nhưng tầm mắt vẫn không rời khỏi người kia, toàn thân cũng không dám lơ lửng phòng bị.

Vệ Sở ngồi ở trong xe, tư thái so với Đàn Lâm còn muồn nhẹ nhàng hơn: “Đàn Lâm là truyền nhân chính thống của bát cực quyền. Bát cực quyền lực phát mạnh mẽ, bạo liệt đột biến, tấn công lấy hiểm thế đoạt người, khi tới gần người hắn ra chiêu, hãy cẩn thận một chút, đừng cho hắn chạm được vào người, đặc biệt ngàn vạn lần không cần cho hắn đánh thật, em ăn không được một quyền của hắn”.

Đàn Lâm cũng nghe Vệ Sở nói, liền có chút giật mình: “Người biết? A, ta hiểu được, là Trần Băng bọn họ nói cho người”.

Vệ Sở cũng không nhìn hắn, chỉ lạnh lùng cười nói: “Căn bản không

cần người khác, ta nhìn bộ dáng tung tăng nhảy nhót của người liền biết xương cốt người là thứ gì”.

Đàn Lâm không giận chỉ cười: “Bạn học Vệ Sở nếu hiểu ta rõ ràng như vậy, cũng nên biết, Phong học muội không phải đối thủ của ta”. Hắn là có chuẩn bị mà tới, ở kho hàng này động tay chân một chút, che chắn sóng vô tuyến, hiện tại hai người muốn gọi di động cầu cứu, cũng không có cửa.

Khi xuống xe hắn còn tiện tay cầm theo chìa khóa xe, xe kia không thể khởi động.

Trừ phi bọn họ đánh bại hắn, nếu không không thể thuận lợi rời khỏi đây.

Phong Phiêu Phiêu trong lòng rung mình, không muốn tin tưởng lời này của Đàn Lâm, nhưng tiếng nói của Vệ Sở lại khiến tâm cô trầm xuống: “Không sai, em ấy xác thật không phải đối thủ của người”.

Tại sao lại như vậy? Cô liều mạng bị bại lộ động thủ rồi, nhưng lại không có hy vọng thắng được, chẳng những bại lộ chính mình cũng không thể bảo vệ Vệ Sở.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

-----oOo-----

Chương 25: -2: PN: Chào buổi sáng! CMFU! -- Phóng viên Khả Khả của Liệt Viêm học viện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

(Chương này xuất hiện như cái quảng cáo giữa phim ý, nên tui cho nó vào phiên ngoại nha các cậu)

Chào mọi người, hôm nay là ngày chó tháng gà năm chuột lúc 6 giờ 30 phút, chuyên mục “Chào buổi sáng! CMFU!” đúng giờ gặp mặt mọi người! Hoan nghênh tới xem!

Hôm nay có những tin tức quan trọng cần được phát sóng:

Long hiệu trưởng phát biểu quan trọng thành trước trước Thượng Hương Văn Viện.

Thái Cực thắng đấu vật, đấu kiếm bại bởi võ thuật truyền thống Trung Quốc. Giấu Mối Học Viện triển khai khí thế hùng hực giao lưu giữa phương động và phương tây.

Trào lưu đam mỹ thể không thể đỡ, vườn trường lại xốc shota sống triều.

Bóng bàn hệ của Thanh Mộc Học Viện sắp thành lập, Long hiệu trưởng có cuộc phát biểu quan trọng.

★Long hiệu trưởng phát biểu quan trọng thành trước trước Thượng Hương Văn Viện.

Ngày trước, ta dạy Thượng Hương Văn Viện lấy gốc “Chất lượng là đảm bảo, tốc độ là máu chốt”, nhận được tinh thần của hai chữ “Vâng”, nghênh đón vận may, đưa ra một bộ tiểu thuyết thanh xuân vận động sáu phần, đưa ra thị trường, nhận được phản ứng rất tốt từ người đọc, quần chúng sôi nổi tỏ vẻ có thể nhìn thấy phần kế tiếp càng mau càng tốt. Long hiệu trưởng đối với chuyện quan trọng như vậy đưa ra chỉ thị: Thượng Hương Văn Viện nên dựa trên hiện tại, tiếp tục phát triển trong tương lai, dựa trên tinh thần cũ, phát triển đã ngày càng tốt hơn, không cần một ngày hai ngàn, càng không thể vô cớ càng lúc càng ngắn. Khẩu hiệu của chúng ta là một ngày ba ca không là gì, mỗi lần 6000 càng không là gì, mục tiêu của chúng ta là, mỗi ngày ba lần, mỗi lần một vạn từ!.

★ Thái Cực thắng đấu vật, đấu kiếm bại võ thuật truyền thống Trung Quốc. Giấu Mối Học Viện triển khai khí thế hùng hực giao lưu giữa phương đông và phương tây.

Ngày trước, Giấu Mối Học Viện đã khai triển khí thế hùng hực giao lưu văn hóa phương đông và phương tây. Khi nghe nói học viện của chúng ta xuất hiện truyền nhân Thái Cực quyền thuật cùng truyền nhân Thái Cực kiếm đạo, chân nhân chưởng giáo Võ Đan ở núi Võ Đang trình trọng bày tỏ: Quốc gia Trung Hoa của ta có nền văn minh bắt nguồn từ xa xưa, dòng chảy dài, bác đại tinh thâm, có nhân tài võ thuật truyền thống Trung Quốc xuất sắc như vậy là vô cùng cường đại. Hy vọng học viện mạnh mẽ bồi dưỡng, không cần mua nước tương*.

*Ở Trung Quốc có thuật ngữ “mua nước tương” ý chỉ không liên quan tới sự việc đang nói đến, nếu đặt trong đoạn trên tui nghĩ là đang nói tới những người ngoài mà không phải những truyền nhân chính thống của các nhà có truyền thống võ học. Mọi người nếu muốn tìm hiểu có thể lên google nhe.

★Trào lưu đam mỹ thế tới không thể đỡ, vườn trường lại xóc sóng shota.

Ngày nay khi trào lưu đam mỹ càng ngày càng trở thành một loại

thời thượng, bạn học chúng ta theo đuổi trào lưu cũng nhiều phiên nã. Đó chính là, phong cách truy đuổi mới nào được cao nhân đam mê yêu thích? Vấn đề này nói ra làm khó không ít bạn học, nhưng vì chuyện này chúng ta đã soạn ra một quyển sách báo, chính là đam mê CMFU kì này! Mời xem bìa của đam mê CMFU kì này, mê người tới cỡ nào a, muôn vàn tiểu shota đam mê nổi tiếng a! (thét chói tai), xin hỏi bạn học, các bạn thích quyển sách này sao?

Bạn học nào đó: Ta rất thích, vô cùng thích, tiểu thụ đáng yêu như vậy, thật muốn ôm về nhà.

Bạn học nào khác: Ách, tâm ta đều mềm ra rồi, tiểu đệ đệ đáng yêu như vậy vì cái gì thích đồng tính (lệ khóc ròng chạy đi. Phóng viên: Quay phim, đem đoạn này cắt đi.... Ô? Kia không phải Trác Ngạn của Định Trần Học Viện sao? chúng ta mau đi phỏng vấn một chút).

Phóng viên: Xin hỏi bạn học Trác, cậu có thích quyển sách này không?

Trác Ngạn cất bước chạy như điên, lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng được biến mất ở khu dạy học.

Phóng viên: Ách ... Không cần như vậy đi?

★Bóng bàn hệ của Thanh Mộc Học Viện sắp thành lập, Long hiệu trưởng cso phát biểu quan trọng

Bóng bàn hệ của Thanh Mộc Học Viện sắp thành lập, Long hiệu trưởng đối với hệ mới gửi gắm kỳ vọng lớn lao: Hệ trong trường chúng ta đều là tốt nhất, bóng bàn hệ cũng nhất định là tốt nhất! Quyết không thể tùy tiện tập hít đất!

★kế tiếp là tin ngắn: Lưỡng tình tương duyệt hồn nhiên quên mình, tình cảm mãnh liệt khi vận động cũng cần chú ý an toàn

Giữa sân bóng chày trong trường hôm trước, có một đôi đam mê yêu nhau trong lúc huấn luyện hằng ngày vô ý đánh tới chỗ yếu hại.

Trước mắt đang công tác cứu hộ bên trong, chuyên gia nhắc nhở, sự tình làm tình nhất định phải chú ý an toàn.

Lần này chào buổi sáng! CMFU đưa tin tới đây là xong, cảm tạ các bạn học đã xem, chúng ta kỳ sau gặp lại!

Đôi lời khi edit: hic, edit xong cái chỗ này tưởng bay màu luôn chứ, chỗ nào tui dịch chưa sát nghĩa mong các bạn thông cảm! Cảm ơn rất nhiều!

-----oOo-----

Chương 25: -3: Tuần san nhân vật thời đại trong vườn trường CMFU - Thục nữ ở Thượng Hương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Chào mọi người! Đây là TV vườn trường, tôi là người dẫn chương trình, Kha Khả của Liệt Viêm Học Viện, hoan nghênh các vị có thể tới đúng giờ xem “Tuần san nhân vật thời đại của vườn trường CMFU”. Hôm nay nội dung kỳ này là “Thục nữ ở Thượng Hương”. Đúng, không sai, khách quý hôm nay được mời tới chuyên mục của chúng ta chính là thiên y có gió lớn (đương đương đương đương) đương nhiên không thể có khả năng (nhỏ giọng nói, nơi này tuyệt đối không có xuyên qua)... Cho nên khách quý chân chính chúng ta mời tới hôm nay là, Phong Phiêu Phiêu tiểu thư!

Hãy làm ngơ chiếc phân cách tuyến - - - - -
- - - - -

Kha Khả có thu thập một ít tư liệu cá nhân cùng ảnh chụp của thục nữ Phong Phiêu Phiêu! Ảnh chụp: Tóc dài thẳng, quá vai hai tắc, gương mặt tú lệ văn nhã, mắt to

Tuổi: 19

Tuổi đi học: 14

Bằng cấp: học sinh đại học năm hai (khai giảng sẽ là)

Chiều cao: 168cm, cân nặng: 50kg

Bạn học Phong Phiêu Phiêu không chỉ là thực nữ trăm phần trăm của Thượng Hương Văn Viện, còn là đệ nhất thực nữ vườn trường CMFU, hôm nay ở dưới đài có rất nhiều người tới xem, đều nghe danh mà tới! (quay phim: Hắc hắc hắc.... Kha Khả: - - anh đang cười cái gì? Cười gì trông biến thái vậy? Quay phim: người tới xem lần này đều là tự nguyện, hắc hắc hắc hắc.... Không cần thuê người. Kha Khả: - - Ồ đi ra ngoài đừng nói quen biết tôi) để chúng ta chờ mong tiết mục kỳ này đi!

Kha Khả: Như vậy đi, Phong Phiêu Phiêu nói tới chuyện sinh hoạt cùng sở thích của bạn đi.

Phong Phiêu Phiêu: Đọc sách, trừ cái này ra không có cái khác (mặt ngoài là đọc sách, kỳ thật thích mấy cuốn truyện tranh).

Kha Khả: Ta nghe nói quốc họa rất khó học, xin hỏi Phong Phiêu Phiêu có từng nghĩ sẽ từ bỏ không?

Phong Phiêu Phiêu: Không có (tiếng tim đập: Kỳ thật từng có vô số lần)

Kha Khả: Phiêu Phiêu từ nhỏ tới lớn có mối tình đầu không? Nếu có, có thể dùng bốn chữ hình dung mối tình đầu của bạn?

Phong Phiêu Phiêu: Không có.

Kha Khả: Lau mồ hôi, ta phát hiện Phong Phiêu Phiêu thực thích nói “Không có”. Nói hai chữ này là vì quá căng thẳng sao? Không cần như vậy, chúng ta hãy thả lỏng, nhẹ nhàng ~ tới, cười một cái ~

Phong Phiêu Phiêu: Được... (đùa cái gì vậy, ai không biết TV vườn trường cùng nhật báo bát quái là cùng một lão bản. Nếu nói sai cái gì còn không ném chết người a).

Kha Khả: Hiện tại mộng tưởng của Phiêu Phiêu là gì?

Phong Phiêu Phiêu; Mộng tưởng a... Không thể nói tới đâu... Không biết nên làm cái gì.

Kha Khả: A, Phiêu Phiêu xem ra vẫn còn hơi căng thẳng. Vậy, chúng ta đổi đề tài khác.

Kha Khả: Được được, gần đây thịnh hành trào lưu đam mỹ vườn trường, cái nhìn của Phong Phiêu Phiêu với chuyện này?

PPP: Cái này, mỗi người một sở thích đi, chỉ cần không ảnh hưởng tới cá nhân sinh hoạt của người khác là được. (quả nhiên hỏi tới vấn đề này)

KK: Ách? Xem ra nhóm đồng nghiệp truyện tranh đam mỹ còn phải cố lên, người xem đến Phong Phiêu Phiêu liền xem đều... (dưới đài một trận xôn xao, sát khí tràn ngập)... Quả nhiên là rau xanh củ cải mỗi người một sở thích, Phiêu Phiêu nói rất đúng! Mọi người mỗi người mỗi sở thích, nhưng không cần quấy rầy tới người khác, chính mình thường thức là được (quần chúng dưới đài: Tiểu tử thôi mau chuyển! Nếu dám đem thực nữ của chúng ta biến thành nữ đồng nhân, xem chúng ta dám đập chương trình này của người không)

KK: Đồng ý, nhưng gần đây trong trường đối với việc cùng Thượng Hương công tử giai nhân trời sinh một đôi rất nổi tiếng, không biết Phong Phiêu Phiêu đối với chuyện này như nào?

PPP: (hơi hơi đỏ mặt)... Chúng ta chỉ là bạn bè bình thường (nam sinh dưới đài tâm tình kích động: Hóa ra bọn họ chỉ là bạn bè bình thường!)

KK: (tính hồ ly cười tủm tỉm) thật sự chỉ là bằng hữu bình thường sao? Chính là mấy hôm trước nhật báo trường có đăng, hai người thật sự là trời sinh một cặp nha! (dưới đài từng đợt thanh âm tan nát cõi lòng. Kha Khả: ? Thứ gì ngã nát vậy?)

PPP: (đỏ bừng mặt, thanh âm lớn một chút)..... Chúng ta thật sự chỉ là bạn bè bình thường! (nam sinh dưới đài xem lệ rơi đầy mặt: Hai người thật sự chỉ là bạn bè bình thường sao).

KK: Được, về mặt cảm tình, Phiêu Phiêu có cái gì cần nói sao?

PPP: (cúi đầu nhỏ giọng) thực xin lỗi, không thể nói được (nam sinh dưới đài: tiểu tử người lại hỏi vấn đề này lão tử liền xé xác người T - T nhưng là cũng muốn tiến thêm một bước tìm hiểu tình huống kỹ càng a)

KK: (chưa bỏ ý định) ai, không cần nói chuyện ngoại giao như vậy.

PPP: (cúi đầu thẹn thùng, kỳ thật đôi tay đang âm thầm nắm chặt, nghiêm túc suy xét nên khả năng đem người chủ trì đáng ghét này đánh bẹp).

KK: trong này sao lại đột nhiên có khí lạnh như vậy? Khụ, được thôi, chúng ta đổi vấn đề.

KK: Như vậy chuyện sau này, hy vọng tình yêu tương lai của bản thân sẽ càng hạnh phúc sao?

PPP: Hiện tại còn chưa nghĩ tới

KK: Xác thật có đôi khi bát quái sẽ mang tới tổn thương, hơn nữa bản thân bị người khác nghị luận quá nhiều. Ha ha, tình yêu là đẹp nhất. Thế thì tương lai bạn thích phương diện nào nhất của nửa kia?

PPP: (hơi hơi nghiêng đầu) trả lời giống như trên (nam sinh dưới đài trong mắt đều mang tình yêu)

KK: Ừm ~ nói nhiều việc của bạn như vậy, hỏi vấn đề khác đi, sự việc gần nhất khiến bạn kích động là gì?

PPP: Ừm... Là sự kiện sắp được....

KK: Tiếp theo là một đoạn quảng cáo, sau quảng cáo sẽ là phần hỏi
nhanh đáp gọn vô cùng thú vị

----- ta là quảng cáo -

Biệt danh khi còn nhỏ?

Phiêu Phiêu

Vừa lòng nhất bộ phận nào của chính mình?

Tóc

Trái cây thích ăn nhất?

Quả nho

Phiên nào trước mắt chính là?

Vệ Sở

KK: Quả nhiên tin đồn chỉ mang tới cho người khác phiên nào.

PPP: Cười khổ (hy vọng những lời này của người đều là thật lòng)

Nếu hiện tại chỉ có thể chạm tới một bộ phận của mình sẽ là nơi
nào?

Tóc

KK: Phiêu Phiêu có muốn tới đài truyền hình của chúng ta nhận vài
đoạn quảng cáo không?

PPP: Tôi hiện tại bận học hành, không nghĩ sẽ vì chuyện khác mà
lơi là việc học (nói giỡn a, tới nơi này của các người nhận quảng

cáo vạ nhất không cẩn thận sẽ bị lên đầu đề của bát quái a)

Tác phẩm thích nhất?

《XXXXXXXXXXXXXX》(XX vì chữ Latin).

KK: ... Thật thâm ảo (nam sinh dưới đài mặt mờ mịt).

Bộ điện ảnh / phim truyền hình thích nhất?

《XXXXXXXXXX》(cũng không có ai nghe qua)

KK: quả nhiên rất thâm ảo (nam sinh dưới đài tiếp tục mờ mịt)

Chuyện gần đây cảm động nhất?

Gần nhất? Hình như không có

Chuyện vui vẻ nhất là gì?

.....Cái này, có thể không nói hay không?

Nếu được lựa chọn một triều đại để sinh sống sẽ chọn cái nào?

Tấn

Hiện tại đang suy nghĩ gì?

Còn bao lâu nữa mới kết thúc?

KK: Tiết mục của chúng ta khiến bạn ghét sao? Quay phim, chúng ta có thể bị trừ biên chế.

Nếu bạn một ngày không thể không làm paparazzi sẽ làm gì?

Từ chức

KK:Ách, lão bản, tôi xin tăng lương, không có Phiêu Phiêu làm khách quý tôi cũng nghĩ không làm.

Khuôn mặt, dáng người, đầu óc xếp hạng thế nào?

Đầu óc, khuôn mặt, dáng người.

Nếu có thần đèn, bạn sẽ ước ba điều gì?

Mau kết thúc đi, mau kết thúc đi, mau kết thúc đi.

KK: - - || thật sự không cần phải như vậy

Một cái pose thường dùng?

(giơ tay đặt trước ngực hất tóc về sau)

Nam sinh dưới đài xem đến máu mũi điên cuồng chảy ra.

Không thể chịu được cá tính nào của mình?

(vô tội chóp mắt) không quá mình bạch ý tứ của những lời này.

KK: Lau mồ hôi, tiếp theo cái tiếp theo.

Lễ Giáng sinh tới sẽ đưa nữ sinh lễ vật gì?

... Thiệp chúc mừng đi (cái đáp án này thật bình thường).

KK: Lễ nhẹ tình nghĩa trọng, thực nữ chính là thực nữ, thực sự có nội hàm!

Dùng một câu hình dung chính mình?

Thực xin lỗi cái này, tôi đối với cái này không thành thạo lắm (xin lỗi khom người)

Bạn thích nhất phẩm chất nào trên người nam sinh?

Cơ trí

Nữ sinh thì sao?

Lý tính

Bạn coi trọng nhất đặc điểm nào trên người bạn bè?

Cái này không có quá coi trọng đi.

Sợ hãi nhất cái gì?

Ừm, trước mắt sợ hãi nhất là Giấu Mối Học Viện đi.

Dưới đài nam sinh tới từ Giấu Mối Học Viện xem tới lệ rơi đầy mặt.

Nếu chính mình làm một loài vật sẽ là cái gì?

A? Chim bay, tôi rất muốn bay lên trời.

Nếu cho bạn chọn một chuyện xưa thành sự thật sẽ chọn cái nào?

Không biết?

Phân cách tuyển -

KK: Phiêu Phiêu không hổ là trăm phần trăm thực nữ, liên vấn đề giải trí cũng trả lời theo tiêu chuẩn như vậy.

PPP: Haha, không có gì (không tiêu chuẩn ngày mai nhất định lên báo)

KK: Không gì... Phát ảnh chụp thật không có việc gì?

PPP: (nhìn nam sinh dưới đài ánh mắt chờ đợi, vô cùng gian nan

gật đầu)

KK: Oa, khán giả hiện trường đều vui vẻ nhảy dựng lên

PPP: (nhỏ giọng) tiết mục kết thúc chưa? Thân thể tôi có điểm không thoải mái...

KK: A, như vậy cảm ơn Phiêu Phiêu đã tới làm khách ở chuyên mục của chúng ta, cảm ơn!

PPP: Cảm ơn. (về sau đánh chết cũng không tiến vào đài truyền hình này một bước)

Phiêu Phiêu chỉ có hai chữ để hình dung, đó là “thục nữ” (Vệ Sở: Cười lạnh, ta như thế nào nhìn không ra), như vậy kỳ chuyên mục này tới đây là kết thúc, mọi người đón chờ các tiết mục khác của TV vườn trường CMFU... Có ý kiến cùng kiến nghị gì hãy sử dụng phương thức liên hệ góc màn hình... Cảm ơn mọi người. Nếu là bạn cũng muốn làm một chuyên mục, cũng có thể liên hệ Kha Khả.

-----oOo-----

Chương 26: Buồn cười, ai lừa ai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Phong Phiêu Phiêu mi trầm như nước.

Nhưng thời điểm cô có chút nản lòng, thanh âm Vệ Sở lại chậm rãi truyền tới, vẫn cứ bình tĩnh, trầm ổn như vậy: "Phong Phiêu Phiêu, em có muốn thắng?".

Phong Phiêu Phiêu sửng sốt.

Như nào không muốn? Nhưng đánh nhau cũng không thể nói muốn thắng là thắng, thực lực hai bên bày ra ở đó, lại không có tuyệt thế linh đan hay bí tịch võ công làm cô gia tăng thực lực trong nháy mắt.

Đàn Lâm nói cô đánh không lại hắn, cô có thể miễn cưỡng không tin, nhưng ngay cả Vệ Sở cũng nói vậy, cô liền không thể không tin.

Mà ngay sau đó, thanh âm của Vệ Sở lại truyền tới lần hai: "Phong Phiêu Phiêu, em tin tôi không?".

Phong Phiêu Phiêu cười khổ: "Đương nhiên". Chính là bởi vì tin tưởng phán đoán của Vệ Sở, cô mới có thể chán ngán thất vọng như vậy, chưa chiến đã sợ a.

Vệ Sở không nhanh không chậm nói: "Tốt, tin tưởng tôi, em là có thể thắng".

Đàn Lâm mặc kệ hai người nói chuyện, hắn căn bản không để bụng Vệ Sở truyền thụ cho Phong Phiêu Phiêu cái gì trước khi lâm trận,

phải biết rằng, thời điểm giao thủ chân chính xuất ra toàn lực, phải dựa vào sự tích lũy cùng hoàn cảnh lúc ấy, không phải lâm trận mới mài gươm, học cấp tốc như vậy.

Nếu thực sự có công phu có thể học cấp tốc, hắn cũng không cần luyện tập vất vả như vậy.

Căn bản là mang theo tâm tình xem kịch vui, Đàn Lâm chờ đợi Vệ Sở truyền thụ cái gọi là bí quyết, bất quá hắn vẫn như cũ khuyên Phong Phiêu Phiêu từ bỏ: "Phiêu Phiêu học muội, em thực sự không đánh lại tôi, không bằng bây giờ nhận thua được rồi, tôi hiện tại khuyên em thu tay là vì muốn tốt cho em thôi, một khi đánh thật, tôi sẽ hoàn toàn không nương tay". Hắn tuy rằng không để ý việc cùng nữ nhân động thủ, nhưng có thể không đánh, hắn vẫn là không quá nguyện ý đánh.

Bát cực quyền tuy rằng so với Thái Cực chỉ có hơi kém nhưng phong cách hai người có khác nhau rất lớn, hắn luyện con đường có lực sát thương cực lớn, nếu Phong Phiêu Phiêu bị thương một chút, chỉ sợ bộ phận bị thương sẽ tạo thành thương tổn vô cùng nghiêm trọng.

Vệ Sở cũng không có nói thêm cái gì, chỉ nhàn nhạt nói cho Phong Phiêu Phiêu: "Em không bằng Đàn Lâm, đây là sự thật, nhưng thực lực cùng thắng bại là hai việc khác nhau, từ cổ chí kim, ví dụ về lấy yếu thắng mạnh cũng không thiếu, tôi nói em có thể thắng thì em có thể thắng".

Anh quanh co nửa ngày, lại không nói cái gì có ích, không chỉ Đàn Lâm cười thành tiếng mà chính Phong Phiêu Phiêu cũng càng không thể tin được: "Anh tốt xấu gì cũng chỉ điểm một chút a". Nói như thế nào, năm xưa Vệ Sở cũng là cái gì truyền nhân, xem ra địa vị hắn là ở trên Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết, nói vậy hiểu về Thái Cực so với cô sâu hơn rất nhiều.

Vệ Sở lắc lắc đầu, anh hạ cửa kính xe xuống, vươn tay nắm lấy tay Phong Phiêu Phiêu, thực bình tĩnh cũng thực bình yên: "Tôi sáng

sớm đã phát hiện Đàn Lâm có chút không đúng, nhưng sờ dĩ tôi không nói, hơn nữa còn đi theo hắn, chính là bởi vì tin tưởng em".

Tinh thần của Phong Phiêu Phiêu vốn dĩ đã có chút khẩn trương, bị Vệ Sở nắm chặt, theo bản năng liền muốn trở tay vặn gãy cái tay kia, may thay lý trí kịp thời cản lại, mới không xuất hiện thảm án tàn sát, cô quay đầu nhìn Vệ Sở, lúc này Vệ Sở không có đeo kính, một đôi mắt phượng hẹp dài, lạnh buốt chứa đựng sự thông dong cùng bình tĩnh, đuôi mắt hơi cong lên, đẹp tới mức cô ở trong tình cảnh này cũng là tim đập loạn xạ.

Cặp mắt kia yên lặng nhìn cô: "Tôi tin em".

Nếu là người khác, dù có không biết cũng là nảy sinh một ít dũng khí, nhưng Phong Phiêu sửng sốt một lúc liền cười khổ: "Nhưng là tôi không tin chính mình".

Cô chậm rãi buông tay Vệ Sở ra, cúi đầu do dự chốc lát mới ngẩng đầu: "Tôi sẽ làm hết sức, liền tính không có bao nhiêu hy vọng, tôi cũng sẽ làm hết sức".

Khóe miệng Vệ Sở khẽ nhếch, xẹt qua ý vị cười như không cười trong mắt anh, anh cũng thu hồi tay, lại bình yên ngồi ở trên xe: "Kể cả em đối với chính mình không có tin tưởng, ít nhất cũng nên tin tưởng tôi một chút chứ". Anh nâng cửa kính xe lên, nhìn Phong Phiêu Phiêu đang ngơ ngẩn nhìn anh, bỗng lộ ra một ý cười bốn cột: "Được rồi, có thể lên, đóng cửa, Phong Phiêu Phiêu".

Phong Phiêu Phiêu nghe xong liền giận dữ, đột nhiên xoay tay đánh khuỷu tay một cái, nhưng lúc này Vệ Sở đã đem cửa kính xe đóng lại, cô thuần túy muốn đánh cái cho hả giận cũng thất bại.

Sau cửa xe lại truyền ra âm thanh trầm tĩnh: "Đi đi, nhớ kỹ phải tin tưởng tôi".

"Được rồi". Phong Phiêu Phiêu hừ lạnh một tiếng: "Lát quay lại tính toán anh sau". Nói xong liền lập tức bước đi.

Tuy rằng bị Vệ Sở chọc giận, nhưng ngoài ý muốn chính là vốn dĩ chút nhút nhát, lùi bước cùng với nản lòng còn đang nấn ná trong lòng, tất cả đều bị sự tức giận đánh tan, hiện tại trong đầu cô đều là đôi mắt xinh đẹp động lòng của Vệ Sở, cùng với một bụng khó chịu đang cần được phát tiết.

Nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Đánh thắng Đàn Lâm, rời khỏi nơi này, đơn giản vậy thôi!

Thấy Phong Phiêu quyết giữ ý mình, Đàn Lâm thở dài một hơi, vốn dĩ còn nhẹ nhàng nhàn tản bỗng trở nên hung mãnh dữ dằn!

Đàn Lâm ba bước thành hai, trong chớp mắt, liền tới trước mặt Phong Phiêu Phiêu, phách quyền mang theo tiếng gió lạnh thấu xương, không chút thương hương tiếc ngọc mà đánh thẳng mặt của Phong Phiêu Phiêu.

Lúc này, Đàn Lâm như biến thành một con người khác, tuy rằng vẫn là khuôn mặt trẻ con ấy, nhưng sự tươi cười bình thường đã không thấy tăm hơi mà thay vào đó là biểu tình vô cùng lãnh khốc, một đôi mắt to luôn nhận nhạo ý cười giờ đây cũng tràn đầy sát khí rét lạnh.

Đây là theo như lời của Đàn Lâm, tuyệt không nường tay.

Hắn dù đang ở nhu đạo hệ, nhưng nhu đạo chẳng qua là một loại phụ trợ giúp hắn luyện tập, hắn chân chính mạnh ở bát cực quyền, mà một khi hắn ra tay, liền như sư tử vồ thỏ, toàn lực ứng phó.

Mặc kệ đối thủ là nam hay nữ, hắn đều sẽ không lưu nửa điểm tình cảm, huống chi hắn cũng nhìn ra trình độ quyền pháp của Phong Phiêu Phiêu cũng không kém, nếu nường tay với cô, khó đảm bảo được vừa lơ đãng sẽ bị cô áp đảo.

Phong Phiêu Phiêu không dự đoán được Đàn Lâm tới nhanh như vậy, chỉ trong nháy mắt liền tới trước mặt cô, cô vội vàng lui về sau một bước, nghiêng mặt tránh đi một quyền, chiêu tiếp theo tiến tới,

hắn đưa khuỷu tay lên, đánh về phía cổ của Phong Phiêu Phiêu, mà một chân cũng nhấc tới, đầu gối hướng tới bụng của Phong Phiêu Phiêu.

Chiêu thức của hắn, không có chỗ nào không ngoan độc mãnh liệt, đánh tới chỗ yếu của đối phương, lại kèm sát bên người, thế tới càng thêm hung hiểm dị thường.

Cùng lúc đó, thanh âm của Vệ Sở cũng từ phía sau truyền tới: "Thác, xoa, chuyển".

Phong Phiêu Phiêu không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng giơ tay nâng khuỷu tay của Đan Lâm, lực toàn thân như hóa thành nước chảy, vòng ra tới một bên.

Hóa giải chiêu thức của Đan Lâm, Phong Phiêu Phiêu lui về sau hai bước, vẫn có chút kinh hồn chưa định, tay cô hơi tê, là biểu hiện của việc chưa hoàn toàn hóa giải lực đánh, việc này chỉ xuất hiện ở người mới, hiện tại liền phát sinh trên người cô.

Quyền pháp Đan Lâm quá dữ dằn.

Không đánh trúng Phong Phiêu Phiêu, Đan Lâm cũng không truy sát, chỉ vững vàng đứng tại chỗ, ánh mắt hướng tới chiếc xe đằng sau Phong Phiêu Phiêu: "Chỉ đạo cô ta đánh với tôi, anh có ý gì?". Có ý tứ.

Vệ Sở chậm chậm hạ cửa xe, làm Đan Lâm thấy được đôi mắt anh, cặp mắt phượng ấy viết rõ sự châm chọc, anh không nhanh không chậm nhìn hộp mắt kính trong tay: "Đan Lâm, người cho rằng ta vì cái gì đã sớm phát hiện ý đồ của người nhưng vẫn theo người tới đây?".

Đan Lâm nao nao, lại nghe Vệ Sở nói: "Người lừa ta tới, ta sao lại không lừa người ở lại?".

Bị lừa, tới tột cùng là ai?

Thật buồn cười.

-----oOo-----

Chương 27: Thất bại, thật ác độc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Nghe Vệ Sở nói như vậy, Đàn Lâm không khỏi sửng sốt, khẩu khí này của Vệ Sở, quả thật giống như đã xác định chuyện bắt hấn tới vậy.

Anh ta lấy đâu ra tự tin như vậy?

Đang ở lúc do dự, thế công của Phong Phiêu Phiêu lại đánh tới, lòng Đàn Lâm có nghi ngờ, bất thành linh bị cô đánh có chút trở tay không kịp, luống cuống chân tay một hồi lâu mới chống đỡ được.

Vệ Sở ở một bên chỉ điểm, hấn cũng không nói chiêu thức cụ thể, chỉ ở khớp xương nào đó nói một chữ, chỉ đạo Phong Phiêu Phiêu dùng sức như nào, cố tình những chỗ anh nói đều vô cùng tinh chuẩn, mà Phong Phiêu Phiêu phối hợp cũng không chút do dự, trong khoảng thời gian ngắn mà hai người có thể đánh ngang tay.

Càng giao thủ, Đàn Lâm càng kinh hãi, hấn sợ không phải Phong Phiêu Phiêu mà là Vệ Sở ở phía sau Phong Phiêu Phiêu.

Vốn dĩ Phong Phiêu Phiêu có thể chống đỡ được tới bây giờ, cùng hấn bất phân định thắng thua, hoàn toàn là dựa vào tín nhiệm với Vệ Sở, mỗi một mệnh lệnh Vệ Sở nói ra, Phong Phiêu Phiêu không do dự liền chấp hành, chỉ cần chần chừ một chút, động tác kia liền sẽ mất đi hiệu lực.

Mà điều này cũng thể hiện, Vệ Sở thực đáng sợ.

Có thể đưa ra những chỉ đạo chuẩn xác như vậy, nói lên việc Vệ Sở không chỉ đối với hai môn võ này có tầm hiểu biết sâu sắc mà cũng chứng minh anh là tay già đời thành thạo, nếu không có kinh nghiệm phong phú khi giao thủ với người khác, căn bản không thể có khả năng phán đoán chuẩn xác như vậy.

Tuy rằng đoán được Vệ Sở là người trong võ lâm, chính là hần không đoán được, Vệ Sở lại ở một cảnh giới mà hần chỉ có thể ngược nhìn.

Hần cảm giác Vệ Sở không phải đang nhìn thẳng hần mà đang đứng ở một vị trí rất cao nhìn xuống, ngữ khí chỉ điểm của Vệ Sở quả thực giống như lão sư đang dạy dỗ học sinh, là âm thanh tới từ một thế giới khác.

Từ nội tâm Đàn Lâm toát ra một trận hàn ý: Nếu chân Vệ Sở không có bị thương, đấu với hần, hoặc là vết thương ở chân vốn chỉ là giả, đợi đến khi Phong Phiêu Phiêu chiến bại, liền sẽ ra thu thập hần...

Càng nghĩ như vậy, Đàn Lâm càng tâm hoảng ý loạn, nhìn không được nghĩ có lẽ đã quá đề cao bản thân, cho rằng dựa vào bản lĩnh của chính mình, cho dù có trở ngại gì cũng sẽ giải quyết dễ như trở bàn tay, nhưng chẳng những không đoán được học muội yếu đuối sẽ lại là cao thủ Thái Cực bí ẩn, thậm chí, ngay cả Vệ Sở bị thương một chân kia, cũng càng phảng phất thần bí, khó lường.

Trong lòng có nghi ngờ, quyền thế của Đàn Lâm cũng không hề dũ dần giống ban đầu, khi ra chiêu mang theo chút ý vị do dự, ngược lại Phong Phiêu Phiêu lại hết sức chăm chú, dưới áp lực cường đại của Đàn Lâm, cô tiến vào cảnh giới mà từ trước giờ chưa từng đạt được, lần đầu tiên chuyên tâm đánh như vậy, cô chín phần suy nghĩ đều đang ở trên người, mất khác một phần để tiếp thu mệnh lệnh của Vệ Sở, đem lời nói hoàn toàn biến thành chiêu thức.

Tin tưởng Vệ Sở.

Tin tưởng Vệ Sở.

Tin tưởng Vệ Sở.

Đẩy tay tán tay, dẫn đưa lưu loát, uốn lượn uyển chuyển, Phong Phiêu Phiêu mơ hồ có thể cảm giác được chính mình đang làm cái gì, chính mỗi một chiêu một thức đều không quá rõ ràng, dưới áp lực cường đại, trong lòng xúc động phần nộ, cùng với chỉ dẫn của Vệ Sở, ba thứ tác động lên lại vô hình đưa cô tới cảnh giới mà từ trước giờ chưa thể đạt được: Ý động.

Buông ra chiêu thức câu nệ, cũng không tự đi hỏi sự mạnh yếu của đối thủ, Phong Phiêu Phiêu lúc này như đang ở một cái trạm kiểm soát đột phá, nhưng vẫn như thiếu một cái gì đó khiến cho cái gì cũng không phát được ra.

Đàn Lâm áp lực ngày càng nặng, biết tiếp tục như vậy hẳn sẽ thua, vội vàng chỉnh đốn lại ý nghĩ trong lòng mà đánh trả lại, không thể đi hỏi chuyện của Vệ Sở, tính toán trước giải quyết Phong Phiêu Phiêu rồi sẽ đi tìm hiểu sau, nhưng ngay lúc này hẳn nghe được một chuỗi còi cảnh sát, thanh âm kia dường như cách nơi này rất gần.

Ai báo cảnh sát?

Trong phút chốc Đàn Lâm liền có một tia hoảng loạn, Phong Phiêu Phiêu lại không chịu một chút ảnh hưởng, đồng thời, hai người nghe thấy Vệ Sở trầm giọng quát: “Pháo đấm! Phát”.

Thái Cực cũng không chỉ có mềm mại, mà là một loại quyền pháp cương nhu kiêm tế, là tưng (rắn) nhưng không phải mềm, là nhu nhưng không nhược, trong Thái Cực quyền, cũng có những chiêu thức cương mãnh dữ dội, hiện tại Vệ Sở lấy nó ra, cũng là từ lúc giao thủ tới nay, lần đầu Vệ Sở đưa ra chiêu thức cụ thể, cũng là lần đầu trong thanh âm của Vệ Sở chứa đầy lực lượng cùng cảm xúc.

Phát!

Một chữ cuối cùng, bí mật mang theo khí thế không gì sánh được,

đánh tới chỗ hai người giao thủ!

Phong Phiêu Phiêu hoàn toàn không có chịu ảnh hưởng của tiếng còi cảnh sát, vẫn như cũ tiếp cận tâm cảnh linh hoạt kỳ ảo, nghe thấy tiếng Vệ Sở quát khế, quyền thể cũng không tự chủ được mà đánh ra, tâm chí thuần nhất, phát ra một quyền mãnh liệt nhất từ khi cô sinh ra tới nay, tựa như phong lôi bùng bùng phẫn chấn, hung hăng đánh vào bụng Đàn Lâm.

Đàn Lâm chịu một kích này, bụng đau nhức không thôi, cả người bay ra ngoài, ngã trên mặt đất, chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng toàn thân, khung xương, cơ bắp đều bị một quyền này đánh tan, hơn nửa ngày không thể cử động.

Đánh ra một quyền này, Phong Phiêu Phiêu cũng cảm thấy lực lượng bản thân có nháy mắt đều bị rút cạn, cô chậm rãi thu hồi tay, phảng phất giống như sợi tơ mềm mại tinh tế, sau đứng tại chỗ lẳng lặng thở dốc, qua một lúc sau mới miễn cưỡng khôi phục mấy phần khí lực.

Nhìn Đàn Lâm ngã như cũ không thể gượng dậy được, trong lòng Phong Phiêu Phiêu dâng lên một loại cảm giác không chân thật: Cái này, là cô làm? Cẩn thận nghĩ lại chiêu thức vừa phát ra, cô chỉ cảm thấy giống như đang nằm mơ.

“Không cần ngờ ra như vậy”. Vệ Sở đánh gãy Phong Phiêu Phiêu như đang đi vào cõi thần tiên, từ cửa sổ xe đưa điện thoại cho Phong Phiêu Phiêu, tiếng còi cảnh sát vừa rồi kỳ thật là tiếng chuông di động, Phong Phiêu Phiêu từng dùng chiêu này đối phó với bảy nam sinh kia, cô rất quen thuộc với âm thanh này, cho nên đối với tiếng còi cảnh sát này không cảm thấy kỳ quái chút nào, nhưng là Đàn Lâm lần đầu tiên được nghe, không khỏi phân tâm.

Thắng bại không hoàn toàn quyết định ở thực lực, ở dưới nhưng tình huống khác nhau, ngoại lực, hoàn cảnh, tâm chí, sự kiện đột phát đều sẽ cho ra kết quả bất đồng.

Vệ Sở liếc mắt nhìn tám người trên mặt đất: “Hiện tại võ công của em đã bại lộ, nếu muốn chặn miệng những người này, tôi dạy cho em một biện pháp”.

Khi Phong Phiêu Phiêu tiếp nhận di động, theo bản năng hỏi: “Giết người diệt khẩu?”.

Khóe miệng Vệ Sở khế cong: “Sao có thể? Em trước nghe ta nói, đem khớp xương những người nằm trên mặt đất bẻ ra, đặc biệt phải chú ý Đan Lâm”.

Phong Phiêu Phiêu khi đánh bại bảy người kia đã thuận tiện bẻ một khớp xương chân của họ, nghe Vệ Sở nói như vậy, giờ còn lại ba chi cũng làm như vậy, tiếp theo là Đan Lâm đang nằm xụi lơ trên mặt đất.

Vệ Sở trên tay cầm hộp mắt kính, lúc này thể nhưng không có chút lạnh nhạt, thậm chí có chút ôn tồn lễ độ mang theo ý cười nhàn nhạt, chân thành mà nhìn chăm chú Đan Lâm, ngược lại nói chuyện với Phong Phiêu Phiêu: “Hiện tại, em bị bọn họ tóm được nhược điểm, tương tự, muốn làm cho bọn họ giữ kín như bưng, em phải bắt được nhược điểm của bọn họ”.

“Công năng camera di động của em hình như hỏng rồi. Cho em mượn cái này”.

Anh đưa hộp mắt kính cho Phong Phiêu Phiêu, chỉ vào phần đỉnh, hóa ở ở chớp của mắt kính, nhìn như hoa văn trang trí, nhưng lại được khảm một cái camera rất nhỏ, mà hai chiếc mắt kính này so với mắt kính bình thường chẳng khác là bao, do đó cô bỗng nhiên hiểu được, vì cái gì mỗi lần bị đánh Vệ Sở đều chuẩn bị sẵn sàng như vậy, mục tiêu chân chính không ở mắt kính mà để quang minh chính đại mở camera, lưu lại chứng cứ.

Mà anh ôm đầu gối xồm xuống, chẳng qua là để điều chỉnh góc độ, hơn nữa cũng bảo vệ camera không bị hư hỏng.

May mắn lần trước bảy người kia không làm gì, nếu không cuối cùng người xui xẻo là ai còn chưa chắc đâu.

Ngũ khí của Vệ Sở ôn nhu khác thường, nhưng truyền vào trong tai tám người kia lại là vô cùng đáng sợ: “Phiêu Phiêu, hiện tại chúng ta đang chiếm ưu thế chủ đạo tuyệt đối, tôi dạy cho em một biện pháp, em xem đây không phải có tám người sao? Tới, đem quần áo bọn họ đều cởi ra... Đúng, một thứ cũng không giữ.... Sau đó theo lời tôi nói, bày ở bên cạnh.... Ngoan, không cần thận thùng, coi như mô hình người là được...”.

Đàn Lâm suýt nữa chết ngất.

Ác ma!

-----oOo-----

Chương 28: Thực hoàng, thực bạo lực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Phong Phiêu Phiêu đỏ mặt, đứng ở ngoài cửa lớn của kho hàng.

Phía sau cửa khép hờ.

Cô thật sự ngượng ngùng dựa theo lời Vệ Sở mà cởi quần áo cho người ta, cuối cùng những việc này vẫn do Vệ Sở làm.

Thân thể Vệ sở có chút không tiện, vì phòng ngừa người trên mặt đất nhảy dựng lên phản kích, anh mở hộp mắt kính ở tường kép, lấy ra mấy ống thuốc nhỏ giao cho Phong Phiêu Phiêu đi đâm vào tám người kia, kế tiếp hết thấy đều giao cho anh.

Vệ Sở dùng chính là thuốc giãn cơ bắp, cũng không có khiến tám người mất đi ý thức, chỉ là khiến bọn họ không thể cử động.

Cái kia nào phải hộp mắt kính, rõ ràng là chỗ tập trung sát khí.

Vệ Sở kêu cô đem xe lăn cất đi, đem trọng tâm ánh mắt đặt trên xe lăn là được do khung cảnh không mấy sáng ngời kia, Phong Phiêu Phiêu thoáng nhìn trong góc nơi phát ra tiếng kêu cứu rên rĩ, nháy mắt liền bị trường hợp 8P hoa lệ lôi tới. (8P là gì tự tra nha các má, không tiện giải thích chốn đông người:)))

Lĩnh hội tới mức chính mình không thể tiếp thu được hình ảnh sắc nét như vậy, Phong Phiêu Phiêu đem Vệ Sở đỡ tới bên chỗ điều khiển xe thể thao sau đó nhanh chóng rút lui, tiếp theo thông qua thanh âm phán đoán tình hình trong kho hàng.

Phía sau Vệ Sở còn lịch sự văn nhã nói chuyện: "Hiện tại, ảnh chụp đều bị ta nắm trong tay, sau khi ta rời khỏi, sẽ lập tức đem dữ liệu phim ảnh sao ra, giao cho người có thể tin tưởng đi đặt ở địa phương an toàn, tương tự, các người hẳn là biết nên làm như nào đi? Hy vọng các vị có thể quản tốt cái miệng của mình, một khi cái gì ngoài ý muốn truyền ra ngoài, ta mặc kệ là ai nó, chỉ cần để ta nghe được tiếng gió, ta liền sẽ đem tác phẩm nghệ thuật kia toàn bộ đều thả ra".

Lời hắn còn chưa dứt, lại một trận mắng vang lên, chờ tiếng mắng kia dừng lại, Vệ Sở mới tiếp tục nói: "Nếu ta hoặc Phong Phiêu Phiêu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, toàn bộ ảnh chụp đều sẽ bị đưa hết ra ngoài".

"Tác phong ta trước sau như một, ta hoặc là không làm, đã làm thì nhất định phải làm tới cùng". Thanh âm kia vô cùng ôn nhu chân thành, chân thành tới mức khiến người nghe sồn tóc gáy, Phong Phiêu Phiêu nhìn ánh mắt trời xán lạn bên ngoài, cảm thấy cuộc đời thật tốt đẹp, ngược lại tám vị đang không mặc quần áo trong kia lại cảm thấy như chính mình đang bị dày vò ở địa ngục, "Cho nên ta khuyên các vị, không cần thử khiêu chiến sự nhẫn nại của ta, con người ta kỳ thật rất nhất gan, rất dễ dàng bị kinh hách, tính tình lại tương đối táo bạo, nếu là ta bị sợ hãi, tùy tiện phát tán ảnh chụp gì, ta nghĩ mọi người hẳn cũng không vui sướng".

Phong Phiêu Phiêu tiếp tục đứng ở cửa, cô giơ tay xắn tay áo lên, vừa rồi vận động thì không cảm thấy, giờ nghỉ ngơi chốc lát, cô lại thấy trên người có chút mồ hôi, nóng nực không thoải mái.

Mấy cây đại thụ gần kho hàng, từ trên cây nghe được tiếng ve kêu râm ran, Phong Phiêu Phiêu nghe được thật muốn đánh một cái.

Vệ Sở ở trong kho hàng tiếp tục giao lưu: "Muốn nói chỉ có vậy thôi, ta hiện tại phải đi, đại khái quá một giờ, được hiện liền qua đi, Đàn Lâm, lấy bản lĩnh của người, hẳn là có thể tự cứu, có cứu người khác hay không tùy người. Ta vô cùng tôn trọng ý kiến của người

khác, vô cùng dễ nói chuyện, ta sẽ không ngăn cản các người làm cái gì, thật sự, sau khi các người rời đi làm gì cũng được, chỉ là ta trước tiên đem hậu quả mọi chuyện nói cho các người, mọi người hiểu chưa?".

"..... Không nói gì chính là đều đã rõ, ta còn có một chút chuyện, tạm biệt". Sau khi Vệ Sở nói xong, trong kho hàng liền truyền tới âm thanh kháng nghị yếu ớt bị vùi lấp của Đàn Lâm: "Đó là xe của ta...."

Xe thể thao màu bạch ngân chậm rãi đi khỏi kho hàng, dừng lại bên người Phong Phiêu Phiêu, Vệ Sở cúi người kéo cửa xe để cô lên.

Ngồi bên cạnh ghế điều khiển, xem động tác lái xe có chút mới lạ của Vệ Sở, Phong Phiêu Phiêu không quá yên tâm hỏi: "Anh không có vấn đề đi?". Anh còn bị thương một chân, thực không tiện... Bằng không đem Đàn Lâm bị trói ra lái xe?

Lúc này biểu tình Vệ Sở đã khôi phục như bình thường, mắt kính cũng đeo lên, mang theo chút xa cách cùng lãnh đạm, cả người có vẻ văn nhã tuấn tú: "Không cần lo lắng, tôi có bằng lái, chỉ là nửa năm không có lái xe, có hơi mới lạ thôi".

Nghe anh nói như vậy, Phong Phiêu Phiêu liền yên lòng, cô quay đầu liếc nhìn kho hàng, lúc này kho hàng lại loáng thoáng truyền ra vài đạo thanh âm:

"Tay người đặt ở nơi nào? Mau lấy ra khỏi móng ta!"

"Lấy không ra a đại ca, tay ta trật khớp".

"Miệng người... miệng.... Không cần gần như vậy! Mau dòi đi a a a a a a a a!"

"Ô....Ô....".

"Vệ Sở, ta sai rồi.... Cầu xin người buông tha chúng ta đi! Chúng ta đảm bảo không nói bậy, cũng không tìm người gây rắc rối!".

"Đúng đúng, Vệ Sở, cầu người đừng đi!".

..... Thật đáng thương.

Phong Phiêu Phiêu thương hại nhìn cửa kho hàng, nhưng cũng không muốn giải cứu những người đáng thương đó, suy cho cùng, bọn họ rơi xuống tình cảnh này hoàn toàn là tự tìm, cho dù cô đồng tình, cũng sẽ không thả họ đi lúc này.

Bất quá cũng phải nói, Vệ Sở thật quá xấu rồi, cư nhiên lại nghĩ ra được chuyện như vậy.

Vệ Sở từ trong xe của Đàn Lâm tìm được một quyển tên 《XXOO 108 thức 》, liền dựa theo hình ảnh tới bố trí, tuy rằng chỉ nhìn thoáng qua khi đỡ Vệ Sở lên xe, nhưng hình ảnh bạo lực kinh hoàng kia vẫn là kích thích sâu nặng tới Phong Phiêu Phiêu.

Không cẩn thận nhớ lại hình ảnh không tốt, Phong Phiêu Phiêu rung mình một cái, tiếp tục chuyên chú nhìn Vệ Sở, dùng sườn mặt tuần mã của thanh niên tới tẩy mắt.

Vệ Sở lái xe chậm chậm ra một đoạn đường, dần dần có chút thuận tay, liền dùng chân không bị thương dùng sức dẫm chân ga, tăng tốc chạy về phía trước, đem kho hàng đầy tiếng khóc thét ném đến không nghe thấy.

Xe thể thao chạy tới trên đường lớn, Phong Phiêu Phiêu mới yên lòng, tiếp tục chuyên chú tẩy mắt, sườn mặt tuần dật của Vệ Sở không có biểu tình, ánh mắt chuyên chú nhìn phía trước, đôi tay thon dài thao túng tay lái. Cô nhin không được nghĩ, đôi tay này có thể thi triển ra chiêu thức như nào đây?

Trí nhớ của Vệ Sở cực tốt, không cần Phong Phiêu Phiêu chỉ đường, liền đem xe chạy tới nhà Phong Song Hành, ở gần đó tìm chỗ đỗ xe xong, Phong Phiêu Phiêu lại hạ xe lăn đỡ Vệ Sở ngồi xuống, chậm rãi đẩy anh về nhà mình. (trước chị nhà có đưa anh Sở

về nhà lấy áo một lần đó ở chương 5 đó)

Tuy rằng Vệ Sở vừa rồi đối phó với đám người Đan Lâm không chút lưu tình nào, tuy rằng hành vi ăn trộm của ông nội cô năm đó không hợp quy củ, nhưng Phong Phiêu Phiêu ngoài ý muốn tin tưởng anh, tin anh sẽ không làm gì bất lợi đối với ông nội.

Chẳng lẽ Vệ Sở có một khuôn mặt ôn nhu thiện lương sao? Gương mặt kai cơ hồ cùng ôn nhu thiện lương không hề liên quan đi? Hoặc là, chỉ ở thời điểm anh tra tấn người khác, biểu tình mới có thể được xưng là ôn nhu thiện lương.

Nhưng là cô có một loại trực giác kỳ dị, tin tưởng Vệ Sở sẽ không tổn thương cô.... có lẽ là vài lần gần đây, mỗi lần cô giả bộ muốn khóc, đều có thể thoáng nhìn thấy, sâu trong đôi mắt anh, có một tia mềm mại thoái nhượng cùng bất đắc dĩ.

Lời edit: mấy chương sau cute dã man các bác ạ:)))

-----oOo-----

Chương 29: Cuối cùng, gặp gia trưởng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Đẩy Vệ Sở đi tới trước cửa nhà mình, Phong Phiêu Phiêu lấy chìa khóa tính mở cửa, chìa còn chưa cắm vào ổ lại phát hiện cửa khép hờ, cô nghi hoặc đẩy một chút, cửa liền mở ra.

Phong Song Hành đứng ở cửa, ăn vận một thân sạch sẽ, thậm chí có thể nói là trang phục trịnh trọng, mà Phong Phiêu Phiêu lại đứng lúc đem cửa đẩy ra. Một trong một ngoài lấy khung cửa làm ranh giới, ba người liền nhìn nhau như vậy, mặt đối mặt.

Qua một hồi lâu, Phong Song Hành giơ tay đặt ở bên miệng, ho nhẹ một chút: “Phiêu Phiêu khó có được một lần mang khách trở về, mời vào”.

Phong Phiêu Phiêu đem Vệ Sở đẩy đến phòng khách, phát hiện Vệ Sở cùng Phong Song Hành cùng nhìn cô, biết hai người có chuyện muốn nói, liền vội vàng tìm cớ rời đi: “Vừa rồi ra một thân mồ hôi, con đi thay quần áo”. Cô bước nhanh ra khỏi phòng khách, thuận tay đóng cửa lại để cho hai người đơn độc một không gian.

Phong Song Hành cẩn thận đánh giá Vệ Sở, người thanh niên này thoạt nhìn thập phần lạnh nhạt xa cách, hoàn toàn không có hơi thở thanh xuân bừng bừng phấn chấn mà tuổi hấn nên có, nhưng ánh mắt hấn lại vô cùng cường đại, cũng không phải tiểu hài tử cố ý giả vờ. (vì lúc này đang kể dưới góc nhìn của Phong Song Hành nên mình để Vệ Sở là “hấn” nhé)

Nhớ tới Phong Phiêu Phiêu nói ở trong điện thoại, người cô mang

về cũng là truyền nhân Thái Cực, tuy rằng không thể động võ nhưng cũng là người có tên tuổi, đủ để trong lòng Phong Song Hành có vài phần trịnh trọng.

Tuổi của ông tốt xấu cũng lớn hơn Vệ Sở, Vệ Sở ngồi, ông cũng không thể đứng, liền ở phòng khách tùy tiện tìm một cái sofa ngồi xuống, trước hỏi thử câu: Không biết tiểu huynh đệ xưng hô như nào?

Vệ Sở không có trả lời, anh vẫn chỉ dùng ánh mắt đánh giá Phong Song Hành, qua hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Cháu họ Vệ”.

Phong Song Hành sửng sốt, ngay sau đó nghĩ tới cái gì, trên mặt tức khắc biến sắc, cả người từ trên sofa đứng thẳng lên, ánh mắt kinh nghi bất định* nhìn Vệ Sở.

*kinh nghi bất định: vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc

Vệ Sở như cũ ổn định vững chắc trên xe lăn, một là chân anh không tiện đứng, hai là lúc này về cả lập trường và thân phận anh không cần làm vậy: “Cháu tên Vệ Sở. là quyền chương môn nhân thứ 23 của ẩn phái Vệ gia”. Anh vươn một bàn tay tới, lật nghiêng nửa vòng, chậm rãi áp xuống, một động tác vô cùng đơn giản, Phong Song Hành biết động tác ấy, từ trước khi ông còn học nghệ trong ẩn phái, đó là thủ thế quen dùng để chương môn nhân miễn lễ cho đồ đệ.

Phong Song Hành cả kinh nói không nên lời, trong điện thoại Phong Phiêu Phiêu cũng không có nhắc tới tên Vệ Sở, ông cũng cho rằng tới là một truyền nhân Thái Cực bình thường, lại không đoán được người tới vậy mà lại cùng môn phái ông có dây dưa ân oán sâu đậm có liên quan.

Mà thân phận người tới, lại vô cùng trầm trọng và miễn cưỡng.

Ông tức khắc liền cảm giác trong miệng có chút chua xót: “Cháu là tới hưng sư vấn tội sao?”.

Vượt qua dự đoán của Phong Song Hành, Vệ Sở chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt của anh tuy rằng lạnh nhạt nhưng cũng không có địch ý: “Không, chỉ là cá nhân cháu tò mò, muốn tới xem người mà tiền nhiệm chương môn sinh thời vẫn luôn nhớ tới, rốt cuộc có bộ dáng như nào”.

Nghe được Vệ Sở nói, Phong Song Hành lộ ra thần sắc hơi mất tự nhiên, im lặng hồi lâu mới ảm đạm nói: “Là ông có lỗi với bà ấy”.

Vệ Sở nhàn nhạt mở miệng: “Ông không có làm gì sai, nếu như ông được tiểu thư Vệ gia hâm mộ mà vứt bỏ thế tử kết tóc trong nhà mới thực sự là nhân phẩm ti tiện, dù cho ông có nhiều chỗ không đúng nhưng ở mặt này lại không thể chỉ trích”.

“Cháu sau khi nhìn thầy Phong Phiêu Phiêu ra tay liền hoài nghi người dạy cô học võ cùng Vệ gia có liên quan sâu xa, cho nên hy vọng được gặp ông một lần. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cháu.....”

Vệ Sở còn chưa dứt lời, “Phanh” một tiếng, Phong Phiêu Phiêu đẩy cửa xông vào, trừng mắt nhìn Vệ Sở: “Anh đã sớm nhìn ra, vì cái gì không nói cho tôi?”. Cô giả bộ rời đi, kỳ thật vẫn đứng ở sau cửa, lắng nghe cuộc đối thoại trong phòng, cho tới khi nghe thấy lời vừa rồi của Vệ Sở mới kìm nén không được mà ra hưng sư vấn tội.

Vệ Sở mặt không biểu tình.

“Phiêu Phiêu! Không được vô lễ với chương môn nhân!”. Phong Song Hành vội vàng ngăn cản hành động của cháu gái, cũng quay đầu muốn xin lỗi với Vệ Sở.

Vệ sở nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, gật gật đầu với Phong Phiêu Phiêu: “Chuyện này là tôi không đúng, bởi vì là tôi suy đoán, chưa thể khẳng định, cho nên trước đó che giấu em, hy vọng em thông cảm. Thực xin lỗi”.

Anh dứt khoát xin lỗi, ngược lại Phong Phiêu Phiêu lại có chút sững sờ, trong ấn tượng chưa từng thấy có lúc nào Vệ Sở nói chuyện dễ nghe như vậy.

Không đợi Phong Phiêu Phiêu phản ứng lại, Vệ Sở quay sang Phong Song Hành, anh không tiện đứng lên, chỉ có thể ngồi trên xe lăn làm một cái tư thế cong lưng thật sâu, đối với Phong Song Hành cung kính có thừa, dạo tới Phong Song Hành vội vàng tránh ra, không muốn được người nọ thi lễ với mình.

Tuy rằng tuổi tác đủ để làm ông nội của Vệ Sở nhưng Vệ Sở thân là chủ nhân của Vệ gia, mà ông nhiều nhất chỉ là một kẻ trộm giấu nghề một phần đồ phản bội sư môn.

Dù cho tuổi đối phương nhỏ hơn rất nhiều so với mình nhưng Phong Song hành như cũ vẫn không nhận được cái lễ này.

Vệ Sở nhàn nhạt nói: “Thi lễ này, vì chính tinh thần kiên trì theo đuổi võ đạo không ngừng của ông năm đó, là văn bối, cháu kính nể người”. Tuy rằng Phong Song Hành không có gia thế võ học tốt đẹp, gần như là dựa vào thủ đoạn không đoan chính để học trộm, nhưng là ông có một mảnh hướng võ chi tâm, không ngại cực khổ vượt qua mọi khó khăn muốn luyện một thân võ nghệ, lại vô cùng chân thành tha thiết, không có nửa điểm tạp chất.

Phong Song Hành sững sờ một hồi, trên gương mặt già nua hiện lên vẻ xấu hổ: “Đều đã là chuyện quá khứ rồi...”.

Vệ Sở vẫy vẫy tay, ý muốn nói Phong Song Hành không cần thêm lời, tư thái của anh có chút ý vị của người bề trên sai sử, bản thân Phong Song Hành không có ý kiến, nhưng Phong Phiêu Phiêu nhìn đến cực kỳ khó chịu: “Anh đây là cái thái độ gì?”. Ông nội cô tính thế nào cũng gấp đôi tuổi cô, lại cần phải nghe lời một người trẻ tuổi, anh một người trẻ an an ổn ổn ngồi, lại để một lão nhân đứng, còn có một bộ dáng tùy tiện phân phó, khiến cô thấy thế nào cũng khó chịu.

Cô vừa mới nghe lén hai người nói chuyện, cũng biết thân phận Vệ Sở không bình thường, hoàn toàn có tư cách làm vậy, nếu là người khác đổi vị trí cho Phong Song Hành, cô có lẽ sẽ cho là lẽ đương nhiên, nhưng đây lại là ông nội cô, cô đau lòng.

Cô hung tợn nhìn chằm chằm Vệ Sở, hốc mắt lại hơi nóng lên, cái gì mà khí chất vẫn nhã nhặn thực nữ tức khắc bay hơi không còn sót một chút gì, nhưng lại có một loại sinh động khác, khiến Vệ Sở nhìn đến ngẩn ra một chút.

Sau đó, Vệ Sở mới thực mau nói: “Thực xin lỗi, là tôi không phải”. Anh trước hết mời Phong Song Hành ngồi xuống mới nói ra ý đồ tới đây của bản thân: “Cháu hôm nay tới đây, mang theo ba thân phận, ba mục đích, thứ nhất, thân là hậu bối võ học, tới gặp ông một lần, điều này cháu đã làm được”.

“Thứ hai, với thân phận chưởng môn nhân Vệ gia, tuyên bố không truy cứu việc ông năm đó ẩn mình theo thầy học võ, hơn nữa thay cho tiền nhiệm chưởng môn nhân tha thứ cho ông, năm đó ông để cho bà một phong thư nói rõ mọi chuyện, cũng coi như chân thành tha thiết, bà cũng chưa từng căm hận ông, ông cũng không cần phải thẹn với lòng mình”.

“Mục đích thứ ba”. Nói tới đây Vệ Sở chần chừ một chút, như đang suy tư có nên làm như vậy không, nhưng sau một lát do dự anh vẫn nói: “Với thân phận của Vệ Sở, cháu xin ông đem Phiêu Phiêu giao cho cháu”.

Phong Phiêu Phiêu đứng bên cạnh Phong Song hành, vốn dĩ còn có chút tức giận, nhưng khi nghe được những lời này của Vệ Sở, lại không biết cố gắng đỡ mặt: Lời này của anh có ý tứ gì? Nghe vậy quả thực giống như là, hình như là..... Xin trưởng bối đồng ý được yêu đương vậy.

-----oOo-----

Chương 30: Phiêu Phiêu, giao cho cậu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Trên phim truyền hình thường có tình tiết như vậy, lúc con gái nhà mình yêu đương, bạn trai liền hướng cha mẹ bạn gái khẩn cầu: “Xin các bác hãy giao con gái hai người cho cháu, cháu sẽ đối xử tốt với em ấy...”

Nhưng Vệ Sở tuyệt không có ý này.

Trước không nói tới bọn họ không phải loại quan hệ đấy, cho dù vậy, tên gia hỏa này cũng sẽ không phun ra những lời dễ nghe như vậy.

Phong Phiêu Phiêu ngại ngùng rất nhiều, ánh mắt nhìn chằm chằm Vệ Sở lại hung ác hơn.

Ánh mắt Phong Song Hành sáng lên: “Phiêu Phiêu?”. Ông hiện tại cho rằng quan hệ giữa chưởng môn nhân trẻ tuổi này cùng cháu gái mình không chỉ đơn giản là bạn học như vậy.

Vệ Sở mặt không đổi sắc, sửa lời: “Bạn học Phong Phiêu Phiêu”.

“Tư chất của cháu gái ông rất tốt”. Vệ Sở liếc nhìn Phong Phiêu Phiêu, sau lại nói chuyện nghiêm túc với Phong Song Hành, “Là người tốt nhất cháu biết được, cô ấy đối với quyền thuật có một loại miễn cảm trời sinh, giống như chuyện hít thở bình thường, là một loại tự nhiên cũng là bản năng”.

Lời nói trước của Vệ Sở làm Phong Song Hành buông xuống vai phần áy náy, nay tâm trạng ông nhẹ nhàng đi rất nhiều, lại nghe Vệ

Sở nhắc tới Phong Phiêu Phiêu liền nhin không được đặc ý: “Không tòi, Phiêu Phiêu là hài tử có thiên phú quyền thuật tốt nhất ta từng thấy qua, khi nó còn rất nhỏ ta đã phát hiện ra điểm này”. Nếu không ông cũng sẽ không mạo hiểm đem Thái Cực truyền thụ cho cô.

Đột nhiên cao hứng, Phong Song Hành lại nói với Vệ Sở một vài việc vật khi luyện võ của Phong Phiêu Phiêu lúc nhỏ, đương sự nghe được thực cảm thấy không chỗ dung thân, chỉ muốn tìm một khe đất chui vào, đến chính cô cũng không hề có ấn tượng gì với những chuyện ngốc nghếch hồi bé, nhưng Phong Song Hành lại nhớ cực kỳ rõ, bây giờ lại còn lấy ra chia sẻ với người ngoài, không phải bình thường trí nhớ của người già sẽ suy yếu sao? Thế nào mà vị này nhà cô càng già nhớ càng rõ vậy?

Thật sự không muốn nghe Phong Song Hành phẩn chấn kể chuyện hồi nhỏ của mình, nhưng thân là cháu gái dù sao cũng không thể quấy rầy hứng thú của ông nội, Phong Phiêu Phiêu không còn cách nào khác, chỉ đành rời khỏi phòng khách trốn về phòng, hiện tại, cô không có nghe lén.

Tuy vậy, Phong Phiêu Phiêu vừa đi, Phong Song Hành lập tức ngừng nói, đáy mắt chứa nhiều phần nhu hòa cùng sủng nịch, khoe miệng Vệ Sở khế gương lên: “Đa tạ ông vì cháu mà giải trừ nan đề trước mắt, chúng ta tiếp tục nói chính sự”. Nếu để Phong Phiêu Phiêu nghe được chuyện anh sắp nói đây, chỉ sợ cái cô nương luôn bênh vực người của mình sẽ cùng anh cãi nhau mất, nhưng anh lại không tiện làm chủ để Phong Phiêu Phiêu rời đi, may sao Phong Song Hành đã nhìn thấu ý đồ của anh, nghĩ biện pháp lừa cô rời đi.

“Trở lại chuyện chính”. Vệ Sở khế cười, sau lại khôi phục thần sắc lạnh nhạt, anh nhẹ giọng nói: “Ông chẳng lẽ không cảm thấy, so với tư chất của Phong Phiêu Phiêu, trình độ hiện tại của cô ấy có hơi thấp sao?”.

Phong Song Hành nhất thời trở nên im lặng, một hồi lâu sau mới thở dài: “Có phải là ông làm chậm trễ thời gian của con bé hay không?”

Phong Phiêu Phiêu chạy về phòng ngủ của mình, cả người nhào vào trên giường, mặt hơi nóng nóng chạm phải tơ lụa lạnh lạnh, nhớ lại chuyện vừa rồi có chút bức dọc: Ông nội sao lại có thể đem chuyện lúc nhỏ của cô đi kể cho người ngoài nghe a? Những việc xấu hổ như vậy chính cô cũng không nhớ rõ!

Huống chi, huống chi người nghe những chuyện đó lại là Vệ Sở.

Một mặt xấu hổ như vậy bị lộ ra trước mặt anh, Phong Phiêu Phiêu dường như có một loại ảo giác chính mình không có mặc quần áo đứng trước mặt Vệ Sở, liền nhin không được hồi hận về quyết định của chính mình: Cô như nào lại tức thời bị ma quỷ ám ảnh mà đem Vệ Sở mang về nhà cơ chứ?

Đúng rồi, câu nói ban nãy của Vệ Sở có ý tứ gì?

Quay cuồng trong chốc lát, Phong Phiêu Phiêu lại lập tức nhớ tới việc lúc trước bị cô quên mất, dẫn đo một hồi, vẫn là trộm chạy tới phòng khách nghe lén, muốn biết Vệ Sở cùng ông nội cô đang nói cái gì, nhưng ngay khi cô vừa mới bước nhẹ tới sau cửa, liền truyền tới âm thanh tiếp đón của Phong Song Hành trong phòng khách: “Phiêu Phiêu, tới vừa đúng lúc, vào đây”.

Phong Phiêu Phiêu hoảng sợ, biết có lẽ vừa rồi bước chân của cô có hơi lớn, khiến ông nội cô phát hiện, chỉ có thể ngoan ngoãn đẩy cửa ra, ngượng ngùng đi vào.

Phong Song Hành đứng lên, một phen lôi kéo Phong Phiêu Phiêu tới trước mặt Vệ Sở, trịnh trọng mở miệng: “Ông đem Phiêu Phiêu giao cho cháu”. Nói xong đem tay Phiêu Phiêu đặt vào tay Vệ Sở.

Hai người chỉ vừa chạm, cùng lúc sửng sốt, xúc cảm ấm áp tinh tế trên tay đối phương truyền tới khiến họ không hẹn mà cùng thất thần, một hai giây sau mới phản ứng lại, rút tay ra.

Trên mặt Vệ Sở dường như không có việc gì, nhưng là nhin không được duỗi tay đỡ mắt kính, đỡ một lần lại một lần, kỳ thật mắt kính của anh vẫn đoan đoan chính chính, không có nửa điểm vấn đề.

Phong Phiêu Phiêu mặt đỏ bừng, nhin không được oán trách Phong Song Hành: “Ông nội nói vậy là có ý gì?”. Vừa rồi ông cùng Vệ Sở rốt cuộc đã nói gì?

Phong Song Hành cười cười, đã trải qua bao thăng trầm liền như có thể dễ dàng nhìn thấu được Phong Phiêu Phiêu, ông vỗ vỗ bả vai cô, lời nói mang ít ẩn ý: “Phiêu Phiêu, vừa rồi Vệ chưởng môn nhân nói đồng ý truyền thụ Vệ gia Thái cực quyền cho cháu, cháu đi theo chưởng môn nhân học tập, ngàn vạn phải dụng tâm”.

Hóa ra là chuyện như vậy.

Phong Phiêu Phiêu bỗng chốc hiểu được, nhẹ nhàng thở hắt ra nhưng không hiểu vì sao trong lòng có chút buồn bã mất mát. Chuyện này cô đương nhiên đồng ý, nhưng nhìn khuôn mặt vô biểu tình của Vệ sở, cô lại có chút khó chịu: “Anh ta dạy con liền phải học sao, đâu ra việc dễ dàng như vậy”. Bản lĩnh của Vệ Sở ra sao, cô sớm đã vô cùng tò mò, cùng anh học tập có thể thấy rõ điểm này.

Phong Phiêu Phiêu nghĩ như vậy nhưng là mặt mũi không cho phép cô làm vậy.

“Tôi cũng không phải trưng cầu ý kiến của em”. Vệ Sở lạnh lùng nói “Tôi cũng không phải cao nhân tiền bối nào đó trong tiểu thuyết võ hiệp, khóc là đòi thu nhận đồ đệ cho bằng được, em nếu không muốn, vậy quên đi. Khi nói chuyện, ngữ khí anh có chút cứng lại.

Mất thấy sự tình phát triển theo chiều đi xuống, Phong Song hành liền giơ tay định gõ đầu Phong Phiêu Phiêu: “Nha đầu chết tiệt kia, bảo cháu học thì học đi đâu ra nói nhảm nhiều vậy?”.

Phong Phiêu Phiêu vì vừa mới đánh nhau xong, toàn thân còn lưu lại một chút cảm giác, nghe thấy tiếng gió đánh tới gân cốt liền hoạt

động nhanh nhạy, không hề nghĩ ngợi mà lướt tránh đi.

Tuy rằng trước kia hai người đánh qua không biết bao lần nhưng mỗi lần Phong Song Hành mỗi lần đột nhiên tập kích, nghiêm túc đánh Phong Phiêu Phiêu, có rất ít lần không đánh được, đây là lần đầu thất thủ, ông kinh ngạc một lúc rồi bỗng minh bạch cái gì, ánh mắt liếc Vệ Sở một cái, lại tiếp tục đuổi đánh Phong Phiêu Phiêu: “Không cho tránh, thành thật đứng lại để ông giáo huấn”.

Phong Phiêu Phiêu bĩu môi: “Đứng yên cho ông đánh? Nghĩ cháu ngốc sao?”. Cô tiếp được chiêu thức của Phong Song Hành, trở tay đẩy khuỷu tay, chỉ cảm thấy hôm nay phá lệ thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng không có nghĩ nhiều,

“Đứng lại, ngoan ngoãn để ta đánh!”. Phong Song Hành cũng trở nên hứng thú, quên rằng Vệ Sở đang ở một bên, cũng giống như bình thường mà ông cháu hai người lại giao đấu.

“Mới không cần!”.

Vệ Sở ngồi trên xe lăn, lẳng lặng nhìn hai dáng người như mây trôi chim bay trong phòng khách, trên mặt vẫn như cũ không có biểu tình gì, nhưng đôi mắt đằng sau chiếc kính lại yên lặng toát ra một tia âm謀.

Phòng khách thực náo nhiệt nhưng dáng người tĩnh tọa của Vệ Sở ở giữa nơi như vậy lại thực nổi bật, phá lệ tịch mịch.

-----oOo-----

Chương 31: Sóng lớn, nhìn ra biển cả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Nói một đằng nhưng nghĩ một nẻo, Phong Phiêu Phiêu rất cuộc không có khả năng đưa ra được bí tịch võ công gì, như thường lệ cùng Phong Song Hành giao lưu tình cảm một hồi liền ỡm ờ mà đáp ứng, sau đó Phong Song Hành tiễn hai người ra khỏi cửa, hai người lại quay trở về trường học.

Phong Phiêu Phiêu vốn còn lo lắng Đàn Lâm sẽ không chịu bỏ qua nhưng là đợi vài ngày đều không thấy hắn có động tĩnh gì, cũng dần thả lỏng phòng bị, biết được cách uy hiếp kia của Vệ Sở thực có tác dụng.

Trong lúc đó, Vệ Sở tới bệnh viện kiểm tra xương đùi lại một lần, kết quả cho thấy chỗ nứt gãy đang có chuyển biến tốt đẹp, tu dưỡng thêm nửa tháng liền có thể bỏ ván kẹp đi rồi.

Nếu không tính tới những phong ba kia của Đàn Lâm, sinh hoạt hiện tại cùng lúc trước cũng không có gì khác biệt, Phong Phiêu Phiêu vẫn là mỗi ngày tới chăm sóc, làm cơm cho Vệ Sở một ngày ba bữa, theo thường lệ mỗi ngày vẫn dùng canh xương hầm tra tấn Vệ Sở.

Duy chỉ có một điểm khác chính là Vệ Sở đề ra một yêu cầu muốn Phong Phiêu Phiêu không luyện quyền ở ký túc xá nữa mà tới trước mặt anh tập, thời điểm bắt đầu, Phong Phiêu Phiêu thực có chút không được tự nhiên, rốt cuộc trừ bỏ ông nội cô, cô chưa từng tập quyền trước mặt người khác - đương nhiên giao thủ thì lại là chuyện khác.

Loại chuyện tập luyện này, mang theo một chút ý vị thưởng thức cùng kiểm tra, không khẩn trương như khi giao đấu cùng người khác, lại còn vì có một chút tâm tư nhân nhã, Phong Phiêu Phiêu liền dẫn đo rất nhiều, không biết có động tác nào làm không đúng không, hoặc là có chỗ nào dùng sức không đủ không.

Tuy rằng lúc giao thủ với Đàn Lâm không hề phân tâm nhưng sau đó hồi tưởng lại, Phong Phiêu Phiêu không khỏi giống Vệ Sở nổi lên hiếu kỳ: Tầm mắt của Vệ Sở rốt cuộc cao bao nhiêu?

Cao bao nhiêu cô không biết nhưng ít nhất hiện tại cô kém rất xa, bởi vậy luyện quyền ở trước mặt Vệ Sở khiến Phong Phiêu Phiêu có cảm giác như học sinh trung học đang tiếp nhận một bài kiểm tra của một vị tiến sĩ, chỉ cần đứng trước mặt anh toàn thân đều không được tự nhiên, vừa căng thẳng lại vừa thấp thỏm, thậm chí còn đánh sai bộ quyền pháp mình vô cùng thành thạo rất nhiều lần.

May thay, dù thấy sai lầm ngớ ngẩn của cô thì Vệ Sở cũng không có cười nhạo, ánh mắt anh trước sau vẫn bình tĩnh như vậy, không tán dương, cũng không phê bình, thật giống như đang nhìn một sự việc chả liên quan tới mình.

Sau sai lầm ở lần đầu tiên, Phong Phiêu Phiêu cũng bình ổn gánh nặng tâm lý, trong lòng thầm nghĩ dù sao sự thật cũng là như vậy, nên đánh như nào vẫn là đánh như vậy đi, từ lúc bắt đầu tới giờ cũng không nghe thấy Vệ Sở khắc nghiệt trào phúng, điều này cũng khiến cô an tâm phần nào.

Phong Phiêu Phiêu không hỏi Vệ Sở khi nào dạy cô, nếu ông nội nguyện ý tín nhiệm người này, cô cũng đồng ý nên càng không nóng nảy.

Có những thứ, không phải cứ muốn là được. .

Năm ngày trôi qua như vậy, giống như trước kia, Phong Phiêu Phiêu đang muốn luyện quyền bỗng nhiên bị Vệ Sở gọi lại: "Đợi một lát,

chúng ta cần đi tới một nơi".

Phong Phiêu Phiêu theo như lời Vệ Sở đi tới chỗ đó, liền nhớ tới lần đầu Phong Phiêu Phiêu đi tìm Vệ Sở, cũng là lúc Vệ Sở đang ở trên đỉnh núi, chỗ mỏm núi ngấm biển.

Vệ Sở vừa nói, Phong Phiêu Phiêu liền nghĩ tới khi đó bọn họ còn chưa quen biết, Phong Phiêu Phiêu vì muốn Vệ Sở giữ bí mật mà tới, còn bị Lê Hoa chụp ảnh ở ngoài cửa.

Thời điểm ấy, Phong Phiêu Phiêu cho rằng bản thân sẽ không còn liên quan gì tới Vệ sở.

Thời điểm ấy, cô thực có chút chướng mắt vị nam sinh gặp đánh nhau lại chủ động ngồi xuống này.

Thời điểm ấy....

Đều đã là chuyện của lúc ấy, nhưng thực chất lại chỉ là chuyện của hơn một tháng trước mà thôi.

Một đường bình thản lên núi, Phong Phiêu Phiêu đẩy Vệ Sở hướng lên đỉnh núi, nhưng xe lăn cũng không gặp xóc nảy, vì mỗi khi tới đoạn đường khó đi, Phong Phiêu Phiêu đều nhắc nhẹ chiếc xe lên, dùng nhu kính hóa giải hết mọi khó khăn, chỉ chốc lát sau, hai người thuận tiện lên tới đỉnh núi.

Trên đó có một mảnh đất trống, Vệ Sở để Phong Phiêu Phiêu đẩy anh tới một bên, sau chỉ vào phần đất trống bên cạnh nói: "Hôm nay em đổi chỗ khác, đem quyền pháp tập lại một lượt".

Nghe Vệ Sở nói, Phong Phiêu Phiêu không có làm ngay, cô đứng tại chỗ trái nhìn, phải nhìn, trên mặt ngập tràn sự không tình nguyện.

Nơi này là ở bên ngoài, tuy rằng gần đây không có người nhưng nhờ có người lấy kính viễn vọng nhìn từ chỗ xa phải làm như nào? Nhờ không chỉ có người xem bằng kính viễn vọng mà còn lấy

camera chụp được khoảng cách xa phải làm như thế nào? Nhớ đầu....

Vệ Sở không có thúc giục cô, anh xoay qua một hướng, chỉ tới bên vách núi: "Em đi qua nhìn xuống dưới kia".

Phong Phiêu Phiêu chần chờ một lúc, liền đi qua, mới tới gần liền có một cỗ hơi thở mênh mông của gió biển ập tới.

Đứng yên, cô cúi đầu.

Vách núi cao hơn hai mươi mét không có một ngọn cỏ, mà ở phía dưới, những đợt sóng gió trắng xóa, từ nơi xa trên mặt biển yên lặng kéo dài tới đây, thế nhưng lại có những đợt sóng dữ dằn, từng lớp bọt trắng một đợt lại một đợt đánh vào vách núi, xô vào tảng đá ngầm, hóa thành vô số những đợt tuyết trắng li ti, rơi đi khắp chốn.

Đây là sức mạnh to lớn của tự nhiên.

Dù cho có cách một khoảng xa, Phong Phiêu Phiêu vẫn kinh hãi như cũ, cô mơ hồ hoài nghi, nếu chính mình dán thân vào trong đó, có hay không sẽ bị lực lượng kia xé thành từng mảnh nhỏ.

Từ trước tới nay trong mắt Vệ Sở là khung cảnh như vậy sao?

Âm thanh của Vệ Sở chậm rãi truyền tới, kết hợp nhịp nhàng với tiếng bọt sóng đánh vào tai cô: "Lực lượng tự nhiên cuộn cuộn, căn bản không phải là thứ chúng ta có thể với tới, thứ duy nhất chúng ta có thể lưu giữ, đơn giản là tâm của chúng ta thôi, em nhìn những đợt đá ngầm kia, vẫn luôn bị sóng biển xô tới, nhưng trước sau vẫn lù lù bất động, cũng không phải bởi bản thân nó mà bởi đáy của nó, tiếp liền với toàn bộ địa cầu".

"Em có từng thấy ánh chiều tà trên đỉnh núi? Có từng thấy qua mặt sông lớn dưới đêm trăng? Có từng thấy thác nước hùng vĩ chảy ra đại dương? Có từng thấy bầu trời phủ đầy sương tuyết?". Vệ Sở chậm rãi nói, thanh âm anh từ từ truyền tới tai Phong Phiêu Phiêu,

chậm rãi thấm vào lòng Phong Phiêu Phiêu, sóng biển trong mắt cô tựa như chỉ là sóng biển, cũng không cảm thấy quá đáng sợ, "Nghĩ tới đó, em lại nhìn lại tâm của chính mình, dù cho lực lượng thiên địa có bao nhiêu vĩ ngạn, em cũng không cần phải ảnh hưởng, bởi vì em chính là em, căn bản không cần so sánh cùng bất kì ai".

"Chúng ta luyện võ, tay chân gân cốt đương nhiên quan trọng nhưng thật sự quan trọng nhất vẫn là luyện tâm, chỉ có một cái tâm không hề do dự, mới có thể không do dự đánh ra quyền của em. Không cần sợ hãi thiên địa, cũng không cần sợ hãi bất kì kẻ nào. Xem núi là núi, xem nước là nước, non nước không ngại với tâm, nếu có thể làm được điểm này, em có thể nhập cảnh".

Phong Phiêu Phiêu nghe Vệ Sở nói, ánh mắt mê mang hình như có chút ý vị, sau đó, nghe được Vệ Sở nói: "Được, hiện tại như vậy, đem bài quyền hoàn chỉnh đánh lại trước mặt tôi đi". Cô không có nghĩ nhiều, liền làm theo lời Vệ Sở, một chuyển Thái Cực quyền đánh tới nước chảy mây trôi, thu thế rồi, Phong Phiêu Phiêu mới hoàn toàn thanh tĩnh, nhớ tới quyền chính mình đánh ra, lại không giống như bình thường nhưng cụ thể không giống chỗ nào cô không thể nói được thành lời.

Vệ Sở chăm chú nhìn Phong Phiêu Phiêu, lúc này anh đã gỡ mắt kính xuống, dù cho mặt không biểu hiện gì nhưng chỉ một đôi mắt kia cũng đã xinh đẹp động lòng người: "Cảm giác được sao? Trước kia em đều bị áp lực đè nén bản thân". Thanh âm anh có chút thấp, phảng phất như bị thổi tan nhưng trước sau lại không có tản ra.

-----oOo-----

Chương 32: Biến thái, cuồng ngược đãi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

"Lực lượng gì?". Phong Phiêu Phiêu nhìn Vệ Sở, trong lòng cô có chút cảm xúc, nhưng vô luận thế nào cũng không thấy rõ ràng, giống như đag cách một tầng sương mỏng, cô cảm thấy rõ ràng nó đã ở ngay trước mặt nhưng dù thế nào cũng không nắm được.

"Em thiếu khí phách cùng tự tin". Tay Vệ Sở đặt trên đùi, ngữ khí bình tĩnh, "Ông nội em là một người học tốt nhưng lại không phải là một người dạy dỗ tốt".

Phong Phiêu Phiêu mày chau lại, không phục phản bác: "Ông nội của tôi chỗ nào không tốt? Ông rất lo lắng dạy cho ta, võ công của ta cũng không tính là kém đi, ít nhất so với rất nhiều người khác, chẳng lẽ không phải sao?". Nói cô cái gì cũng được nhưng nói ông nội cô thì không được.

Vệ Sở nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Đúng vậy, võ công của em không tính là kém, nếu chấm trên thang 100 thì em đại khái có thể được 70 điểm, cùng điểm của Trần Băng không sai biệt quá nhiều". Không đợi khoe miệng Phong Phiêu Phiêu kịp nhếch lên, anh lại bổ sung: "Nhưng là tư chất của em ít nhất là 95 điểm".

Lãng phí là phạm một tội cực lớn, tuy rằng anh khó mà nói Phong Song Hành phạm tội nhưng chuyện ông lãng phí tư chất của Phong Phiêu Phiêu lại là sự thật, bản thân Vệ Sở cân nhắc một chút, nếu Phong Phiêu Phiêu là do anh dạy dỗ, thành tựu của cô tất nhiên không dừng ở đây, thực lực ít nhất sẽ cao gấp đôi hiện tại.

Đương nhiên, điều đó là không có khả năng, khi Phong Phiêu Phiêu đang được Phong Song Hành dạy võ lòng thì tuổi của anh so với cô cũng chỉ lớn hơn một hai tuổi, cũng chỉ mới đang học võ lòng thôi.

Không tính nghe Phong Phiêu Phiêu biện giải, tay Vệ Sở hướng về mặt biển: "Vì cái gì mà trong truyền thuyết đều miêu tả những người luyện tuyệt thế võ công đều ở trong núi trong rừng, mặc dù không phải tiểu thuyết, người tập võ cũng sẽ lựa chọn những địa phương tương đối thanh tịnh, cũng không phải cố làm ra vẻ hư ảo gì mà đây là một loại ý thức khuynh hướng".

"Thời điểm tâm chí của võ giả không ổn định là lúc bồi dưỡng rèn luyện tâm linh tốt nhất, ở những nơi thanh tịnh bên ngoài, ít có phạm tục quấy rầy, càng thêm gần gũi với tự nhiên cuồn cuộn, lúc này quan hệ của em cùng tự nhiên không phải là đối địch mà là thống nhất, cả người đều dung nhập vào bên trong tự nhiên, thời gian lâu rồi, cũng sẽ có loại tâm tính thuần tịnh, vừa kiên định nhưng cũng trống trải xa xôi".

Biểu tình Phong Phiêu Phiêu mặt tự nhiên cứng đờ: "Tôi từ khi bắt đầu học võ căn bản là đều ở trong một không gian nhỏ trong phòng luyện tập".

Vệ Sở tiếp lời nói: "Không gian nhỏ hẹp dễ dàng tạo thành tâm tính cực hạn, kể cả ở trong võ quán thì đại sảnh cũng có một quy mô nhất định, tuyệt không thể tạo thành cảm giác nhỏ hẹp".

"Em là cô gái vốn lớn lên ở đô thị". Vệ Sở lẳng lặng nhìn Phong Phiêu Phiêu, thập phần khẳng định nói: "Em lớn lên trong hoàn cảnh không đủ thuần, không đủ tiêu chuẩn, liền tạo thành tâm tính không kiên định, dễ dàng để ý ánh mắt của người khác, từ trong biểu hiện hàng ngày của em có thể thấy, mà lại bởi vì Phong.... tiền bối sợ người gây chuyện khắp nơi cho nên từ trước tới nay đều dă kích tự tin của em, tuy rằng em cũng rất cẩn thận, nhưng lại mất đi sự quả quyết của chính bản thân".

Sau khi Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết tới trường liền gây ra

một loạt chuyện khiến người khác đau đầu, nhưng nhìn từ một mặt khác, cũng là sự biểu hiện tâm chí bọn họ thuần nhất cho nên Dương Ngưng Tuyết mới có thể không cố kỵ gì mà đi thách đấu các võ hệ khác, cho nên Trần Băng mới có thể sơ sẩy một chút những việc cần chú ý khi đi kết giao.

Đáy lòng bọn họ đối với những chuyện mình làm tuyệt không có điểm gì nghi ngờ, hơn nữa lại càng không do dự.

Vệ Sở càng nói, Phong Phiêu Phiêu càng thấy nản lòng, tuy rằng theo lời Vệ Sở, đều là những đạo lý cô chưa từng nghe qua, chính mỗi một câu một chữ đều giống như đánh vào lỗ hổng trong lòng cô, khiến cô thậm chí không thể phản bác.

Phong Phiêu Phiêu cúi đầu, dùng thanh âm thực ỉu rĩ, chậm rãi nói: "Được, tôi thừa nhận là anh đúng, tôi chính là kém như vậy, kém đến không còn cách gì cứu được. Nhưng mặc kệ thế nào, tôi cũng không cho phép anh phê bình ông nội tôi, một chữ cũng không được". Kể cả Phong Song Hành không dạy cô đúng cách đi nữa, cô cũng sẽ không có nửa điểm oán hận cùng bất mãn, đó là người thân nhất với cô trên thế giới này, vẫn luôn quan tâm cô, vẫn luôn dạy dỗ cô, thậm chí khi cha mẹ cô phần lớn thời gian đều không có mặt thì ông vẫn luôn làm bạn với cô.

Nếu không có Phong Song Hành, chính cô cũng không biết sinh mệnh mình sẽ tồn tại một khoảng trống lớn tới cỡ nào.

"Chưa chắc là không có cách nào". Vệ Sở nhìn chằm chằm Phong Phiêu Phiêu gần từng chữ một, "Tôi nếu muốn dạy em, tự nhiên sẽ phải đánh nát hàng rào đang vây khốn thân thể của em".

Bị sự quyết đoán trong lời nói của anh lay động, Phong Phiêu Phiêu không khỏi ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt chăm chú của Vệ Sở, nhin không được trên mặt lại nóng lên: "Như vậy, làm phiền anh".

Cái Vệ Sở cần làm, là phải củng cố tâm chí của Phong Phiêu Phiêu.

Anh yêu cầu Phong Phiêu Phiêu tạm dừng quyền thuật luyện tập mỗi ngày, ngược lại mỗi ngày phải tới nơi này cảm nhận sóng biển, từ lúc mặt trời mọc tới lúc mặt trời lặn, cả một ngày trừ bỏ đứng nhìn biển thì đều không làm chuyện gì khác, may mắn hiện tại còn đang nghỉ hè, nếu là khai giảng, Phong Phiêu Phiêu cũng không có nhiều thời gian trống tới vậy.

Này vừa nhìn liền qua năm ngày.

Sau năm ngày, Vệ Sở lại đưa ra yêu cầu cao hơn, không để Phong Phiêu Phiêu đứng trên vách núi nhìn mà là ở vách núi treo một sợi dây thừng, treo Phong Phiêu Phiêu cách mặt biển tầm 5 mét, để cô nhìn gần hơn.

Vốn dĩ Phong Phiêu Phiêu cho rằng bản thân đã thích ứng với sóng biển mênh mông khi đánh vào, chính là không nghĩ tới khi ở khoảng cách gần như vậy, lực lượng này quả thật như ập vào mặt, bọt sóng cuồn cuộn khiến cô như rơi vào bên trong ảo giác, tuy rằng Vệ Sở đã rút ngắn thời gian huấn luyện, mỗi ngày sáng trưa chiều chỉ ra một giờ, nhưng ba tiếng này so với khi trước đứng cả ngày lại càng thêm gian nan.

Huấn luyện thân thể thì không quá nhiều nhưng tra tấn tâm lý lại thập phần đáng sợ.

Mấy ngày nay, Phong Phiêu Phiêu nhìn chính là là cảnh tượng sóng biển xô tới đá ngầm, bên tai nghe cũng là tiếng sóng biển tấp vào, ngay cả khi nằm mở, cô cũng luôn bị sóng biển quấn quanh, có đôi khi hóa thành sóng biển, đánh vào đá ngầm cứng rắn, có đôi khi lại hóa thành đá ngầm, bị bọt sóng vô tận va chạm, nhưng cô lại không cứng rắn như tảng đá, kinh qua vài đợt sóng liền bị đánh nát.

Nếu không phải Vệ Sở đều xem cùng cô mỗi ngày thì Phong Phiêu Phiêu quả thực muốn hoài nghi gia hỏa này công báo tư thù, cô ôm hận đều cho anh uống canh xương sườn.... Vì trả thù lại, mấy ngày nay Phong Phiêu Phiêu khi nấu canh cho Vệ Sở đều cho thêm ít gia

vị.

Dù sao anh uống cũng không chết, nhiều lắm chỉ là thêm ghê tởm thôi.

Mỗi lần nhìn thấy Vệ Sở nhíu mày nhìn chăm chăm chén canh lớn, trong lòng Phong Phiêu Phiêu đều thầm thích chí.

Hành vi quỷ dị của hai người tự nhiên không tránh được tai mắt của đám bát quái phóng viên, sự kiện canh xương hầm thì không ai biết, nhưng thiếu nữ bị treo chơi vơi trên mỏm núi thì bị người khác chụp được, lần thứ hai được lên đầu đề của nhật báo bát quái.

Thượng Hương công tử là người cuồng ngược đãi? Văn Viện thực nữ sao lại kham chịu thủ đoạn như vậy?

Nhất thời trên diễn đàn vườn trường lại là phần lớn bình luận bất bình, có người nói Vệ Sở làm như vậy thật quá đáng, nhất định phải giáo huấn hẳn, có người nói hai người họ không chừng là thú vui lúc yêu đương thôi, đâu liên quan gì tới người khác, lại có người nói người Văn Viện yêu đương qua thực là riêng một ngọn cỏ a.... Như thế như vậy vân vân.

Vệ Sở đối với đồn đãi không để ý chút nào, chỉ đang xem có người tuyên bố muốn giáo huấn hẳn, gọi điện thoại, vì thế ngày hôm sau dưới chân núi liền xuất hiện thêm hai vị nam tử trẻ tuổi, bọn họ đều họ Vệ.

Anh cũng không sợ bị người khác tập kích, dù có bị thật, anh cũng có biện pháp đòi lại gấp mười lần, nhưng hiện tại anh không rảnh rồi đi ứng phó với mấy chuyện lật vật như vậy, nếu mà có ô m lo lắng của người thiên hạ tới quá rối, sẽ ảnh hưởng tới Phong Phiêu Phiêu.

Mà Đàn Lâm đang tiếp nhận điều trị của bác sĩ tâm lý, nhìn đến tin tức này, yên lặng trở về ký túc xá, sau khi đóng cửa lại bị phần gào lên: "Không sai! Tên kia chính là biến thái! Cuồng ngược đãi!

Đắm hư ván giường sau hấn lại vội chạy tới trước máy tính, đăng nhập vào diễn đàn, một hơi đăng n cái bình luận khiển trách Vệ Sở.

Mặc kệ nghị luận sôi nổi thế nào, bước chân của thời gian vẫn cứ trôi không ngừng nghỉ, cứ như vậy, thời điểm thời tiết nóng bức bắt đầu chuyển lạnh, Học Viện CMFU khai giảng, mà Phong Phiêu Phiêu cũng chính thức trở thành học sinh năm hai.

-----oOo-----

Chương 33: Sư tẩu, mấy tháng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Hôm khai giảng, Phong Phiêu Phiêu là đàn chị, cũng bị bố trí trở thành thành viên tiếp đãi, cùng các bạn học khác chào đón tân sinh gia nhập Văn Viện.

Tiếp đãi tân sinh là hai người một tổ, dưới bóng cây râm mát trên đường của Văn Viện bày ra một loạt các bàn, ở trên bày từng hệ khác nhau, cùng tổ với Phong Phiêu Phiêu là một nữ sinh thuộc hệ thi họa tên Tiêu Tiếu.

Vốn dĩ quốc họa cùng thư pháp là hai hệ khác nhau, nhưng trong kỳ nghỉ này, bên trong viện điều chỉnh kết cấu bộ phận, đem quốc họa thư pháp sáp nhập thi họa hệ.

Địa vị của Tiêu Tiếu ở thư pháp hệ, tương đương như Phong Phiêu Phiêu ở quốc họa hệ, cô ấy cũng cực nổi tiếng, hai người trước giờ chỉ nghe qua danh hào đối phương, vẫn chưa từng gặp qua, đây là lần đầu hai người gặp mặt.

Tiêu Tiếu giống với Phong Phiêu Phiêu, cùng là mỹ thiếu nữ với mái tóc dài đen nhánh, nhưng không giống với Phong Phiêu Phiêu văn nhã trầm tĩnh, vẻ đẹp của Tiêu Tiếu mang theo một loại vũ mị lười biếng của loài mèo, thời điểm đôi mắt tinh tế kia nheo lại, thân là cùng giới tính, Phong Phiêu Phiêu cũng xem tới tim đập thành thịch.

Hai người ngồi sau bàn chuyên dụng dài hai mét, trên đỉnh đầu có cái ô che nắng thật lớn, tránh cho làm đen da thịt phần nộn, vốn dĩ thi họa hệ còn có những người chào đón khác nhưng hai mỹ thiếu nữ tươi sáng như hai cô vừa ngồi xuống chỗ này, vốn dĩ là tân sinh ở nơi khác liền chạy tới, ngay cả tân sinh khác hệ cũng giả bộ đi

nhằm chỗ chạy tới, giả đồ dò hỏi những hạng mục liên quan tới việc học, thậm chí có học sinh còn tỏ vẻ có ý chuyển tới thi họa hệ, làm hai người mặt chết khiếp.

Thật vất vả qua nửa ngày, thay người tiếp đón, hai người ngồi xuống ghế phía sau, mỗi người một ly nước khoáng cùng đồ ăn vặt chậm rãi nghỉ ngơi, Phong Phiêu Phiêu thân mang công phu, một buổi sáng còn chống đỡ được, nhưng Tiêu Tiểu thuần túy là học sinh Văn Viện biếng nhác, lại hoàn toàn nằm sấp xuống, cả người giống như không xương cốt ngã ra trên ghế, nhìn Phong Phiêu Phiêu thập phần bội phục: “Không hổ là thực nữ a, mệt mỏi như vậy còn duy trì phong độ xinh đẹp”.

Phong Phiêu Phiêu nghe xong liền cười khổ trong lòng: Cô ký thật cũng không tính là quá mệt mỏi, ngược lại, vì hôm nay cần tới tiếp đón tân sinh, Vệ sở liền thả cô ra, miễn trừ khổ hình, trên thực tế, hiện tại của cô so với mấy hôm trước đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Tiêu Tiểu tự giác khôi phục một ít thể lực, uống xong hai ngụm đồ uống bổ sung thể lực, cười tủm tỉm duỗi tay chợt Phong Phiêu Phiêu: “Tôi nói nè Phiêu Phiêu, cậu cùng Vệ Sở kia là chuyện như nào?”.

Phong Phiêu Phiêu sửng sốt một chút, ngay sau đó thực mau lấy lại tiêu chuẩn ngôn ngữ ngoại giao cấp chính phủ ứng phó: “Tớ cùng anh ấy chỉ là bạn bè bình thường”.

Tiêu Tiểu không tin bữu môi: “Cậu lừa ai?”. Cô chớp chớp mắt lại hạ giọng hỏi: “Ài, dù sao nơi này không có người khác, cậu nói tớ nghe đi, chuyện Vệ Sở treo cậu trên mỏm đá là có chuyện gì? Thượng Hương công tử của Văn Viện chúng ta sẽ không phải thật là cuồng ngược đãi đi? Cậu cũng đừng nói đó là ảnh ghép, tớ đã xem qua ảnh chụp thật rồi”.

Phong Phiêu Phiêu liếc nhìn cô một cái, chậm rãi dùng ống hút hút một ngụm nước, đỡ khát rồi mới nói: “Cậu nói những lời này là đại biểu cho chính cậu hay đại biểu cho báo bát quái?”.

Tiêu Tiểu ngồi dậy, tận lực làm cho bản thân trông chín chắn hơn một chút: “Đương nhiên là bản thân tớ”.

Phong Phiêu Phiêu mặt không biểu tình: “Vậy cậu giấu bút ghi âm trong tay áo là đang làm gì?”.

“Cái này.... Ách.... Haha, thói quen nghề nghiệp....”.

Bị Phong Phiêu Phiêu chỉ ra, Tiêu Tiểu chỉ có thể đóng máy ghi âm lại, đề tài từ trên người Vệ Sở cũng tạm thời dờ đi, hai người thảo luận tới vấn đề thi họa, thi họa vốn là một nhà, lần này hợp hệ cũng là có chút ý tứ để người hai hệ giao lưu lẫn nhau, trước mắt là Phong Phiêu Phiêu cùng Tiêu Tiểu giao lưu trước.

Tiêu Tiểu đối với nghiên cứu thư pháp tất nhiên không cần nhiều lời, Phong Phiêu Phiêu tuy rằng vẫn luôn tự nhận là phế sài hỗn nhật, nhưng ánh mắt cô cũng không tệ, sinh ra ở thư hương thế gia cũng là mưa dầm thấm đất, kiến thức của cô so với nhân sĩ chuyên nghiệp cũng không nhường một tấc, hai người nhất thời nói tới phần khích, thưởng thức lẫn nhau, cũng quên đi khúc chiết nhỏ nhặt vừa rồi.

Qua thời điểm giữa trưa mặt trời lên cao nhất, thời điểm giao ca lại tới, Tiêu Tiểu về mặt đau khổ ngồi trở lại trước bàn, tiếp tục chờ đợi đợt sóng tra tấn tiếp theo, Phong Phiêu Phiêu đồng tình vỗ vỗ bả vai cô: “Kiên trì thêm mấy tiếng nữa, nhiệm vụ chúng ta liền hoàn thành, ngày mai liền thay một tổ người khác tới tiếp đãi tân sinh, chống đỡ đi”.

Tiêu Tiểu hữu khí vô lực gật đầu, xóc lại tinh thần, tiếp tục mỉm cười phục vụ.

Lại đón thêm vài người, Phong Phiêu Phiêu thấy được người từng ngẫu nhiên gặp ở vườn trường, lần đó cô mua lê trở về, trên đường bị rơi, là người kia nhặt giúp cô, Phong Phiêu Phiêu từ động tác của hắn hoài nghi hắn là truyền nhân Thái Cực, sau đó Vệ Sở liền tập

tức đi tới nhà Phong Phiêu Phiêu, yêu cầu chỉ đạo cô luyện tập.

Lúc này, người nọ một đường dọc theo các bàn của các hệ bày ra bên đường, đi tới trước mặt Phong Phiêu Phiêu mới dừng lại bước chân không nhanh không chậm, hần nghiêm túc nghiên cứu tờ đơn trên bàn, thực ảm áp cười cười: “Xin hỏi hai vị là thi họa hệ sao?”.

“Nơi này là chỗ tiếp đãi tân sinh”. Phong Phiêu Phiêu nho nhã lễ độ trả lời, “Nhưng vị tiên sinh này, anh thoát nhìn cũng không giống tân sinh đi?” Hần thoát nhìn ít nhất là 22, 23 tuổi.

Nam sinh này lại chậm rãi cười tươi: “Tôi thật là tân sinh, chẳng qua, ta không phải học sinh năm nhất mà là tân sinh chuyển trường năm tư”.

Đều là học sinh mới tới, học sinh chuyển trường cũng coi như là tân sinh đi, Tiêu Tiểu lấy bút ra làm tốt công tác chuẩn bị: “Tên tuổi, còn có anh cho tôi xem hồ sơ một chút”.

Nam sinh gật đầu, tự báo gia môn: “Tôi tên Bạch Hải Dương”.

Bạch Hải Dương.... Hải Dương.... Hải....

Hải....

Chữ ác mộng này gợi lại cho Phong Phiêu Phiêu hồi ức ác liệt, nháy mắt trong đầu cô tràn ngập một đợt lại một đợt sóng biển, trước mắt không tự chủ được hiện lên ảo giác sóng biển đánh vào, dạ dày là một co rút....

Tiêu Tiểu cùng Bạch Hải Dương ở một bên, chỉ thấy sắc mặt Phong Phiêu Phiêu trở nên tái nhợt, sau liền che miệng cong lưng quay đi, nôn khan một trận.

Tiêu Tiểu hoảng sợ, vội vàng bỏ giấy bút đi qua dùng sức vuốt lưng cho Phong Phiêu Phiêu: “Sao lại thế này? Vừa rồi không phải còn tốt sao? Cậu làm sao vậy?”. Trong lúc cuống quýt cô nhớ tới bên kia

còn một tân học sinh chuyển trường, thuận tay vẩy vẩy: “Bạch Hải Dương, anh tới trước bàn đăng ký bên kia, sẽ có người dẫn anh đi”.

Cô nói chưa dứt lời, Phong Phiêu Phiêu vốn dĩ nôn khan một trận, không sai biệt lắm đã khôi phục, vừa nghe chữ “Hải” kia lại nổi lên phản ứng, nhin không được nôn khan càng thêm lợi hại.

Một lát sau, Tiêu Tiểu thấy Phong Phiêu Phiêu chỉ là nôn khan, tựa hồ sự tình cũng không quá nghiêm trọng, nhẹ nhàng thở hắt ra, lúc này mới có tâm trêu đùa: “Phiêu Phiêu, mấy tháng rồi?”.

Phong Phiêu Phiêu đang lúc khó chịu, nơi nào lo lắng cô nói cái gì, đáng vẻ hiện tại của cô đều là do Vệ Sở ban tặng, vừa nhớ tới liền hận nghiền răng nghiền lợi: “Vệ Sở....”

Thật vất vả mới ngừng cảm giác ghê tởm, Tiêu Tiểu tự chủ trương cho Phong Phiêu Phiêu mệnh lệnh, trước tiên canh chừng đuổi Phong Phiêu Phiêu trở về, nhưng mà Phong Phiêu Phiêu nhà mình biết việc nhà mình, thân thể của cô vẫn còn tốt, chỉ là đối với chữ “Hải” có chút tâm lý ghê tởm thôi.

Trên đường Phong Phiêu Phiêu liền nhớ tới, Vệ Sở hôm nay tháo ván kẹp, không biết tình trạng khôi phục của anh như nào, vốn dĩ là định về ký túc xá nhưng hai chân không tự chủ được đổi hướng đi tới biệt thự của Vệ Sở.

Hai người Vệ Sở điều tới tên là Vệ Bát và Vệ Cửu, trên danh nghĩa là sư huynh đệ, trên thực tế là Vệ Sở bị thương không thể động võ, cha anh đặc biệt chuẩn bị bảo tiêu cho anh.

Biệt thự không có người, Phong Phiêu Phiêu liền ở trong phòng khách chờ Vệ Sở, thuận tiện quét tước đơn giản một chút, kỳ thật từ sau khi Vệ Bát cùng Vệ Cửu tới, công tác của cô giảm bớt rất nhiều, mặc kệ là việc vặt gì, cơ hồ đều là bọn họ giành làm.

Ước chừng qua một tiếng, đại môn biệt thự mở ra, Vệ Sở được Vệ Bát, Vệ Cửu nâng qua cửa, Phong Phiêu Phiêu thấy vội vàng tới đón: “Thế nào?”.

Vệ Sở có chút bất đắc dĩ nói: “Đã khỏe rồi”. Nhưng hai vị này bảo hộ anh có hơi quá, vẫn luôn không để anh tự đi, anh cũng chỉ có thể tùy bọn họ.

Vệ Bát, Vệ Cửu cái gì cũng tốt, chính là đối với anh quá mức cẩn thận, đây cũng là lý do vì sao anh thà rằng chuyện gì cũng tự mình gánh vác cũng không muốn để bọn họ tới.

Thấy Phong Phiêu Phiêu xuất hiện ở chỗ này, Vệ Sở có chút kinh ngạc: “Em không phải nói hôm nay phải bận tiếp đón tân sinh cả ngày sao? Như thế nào đã tới rồi?”.

Phong Phiêu Phiêu nhớ tới chuyện vừa rồi, sắc mặt trắng nhợt lại có chút không thoải mái, nhưng chuyện này cô cũng không hề muốn nói ra, chỉ hàm hồ lắc đầu.

Vệ Sở vừa mới về trong chốc lát, chuông cửa lại vang lên, gần đây Vệ Sở dùng khúc “Lương chúc”, Vệ Bát tiến tới mở cửa, thấy rõ người tới liền nghiêng người để bọn họ vào nhà.

Người tới thế nhưng là Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết đã bị Vệ Sở đuổi đi một lần, hai người mang theo bao lớn bao nhỏ, Vệ Sở vừa thấy bọn họ lạnh nhạt nhíu mày lại: “Các người tới làm cái gì?”.

Trần Băng tiến lên hai bước, khẩn thiết mở miệng: “Vệ sư huynh, hôm nay chúng ta tới là mua một ít đồ bỏ cho sư tẩu, kể cả anh có mắng em thì em cũng muốn khuyên anh một câu, tình huống hiện tại của cô ấy không giống trước, anh cho dù có yêu thích cá nhân gì cũng nên nhẫn nại mấy tháng...” Hắn nhìn Phong Phiêu Phiêu, trong mắt tràn ngập sự đồng tình.

Sư tẩu? Là gọi cô sao? Tuy rằng cảm giác ý tứ trong lời của Trần Băng rất kỳ quái nhưng Phong Phiêu Phiêu đã bị hai chữ sư tẩu kia

đoạt mất sự chú ý, trên mặt nóng ran, không rảnh lo việc khác.

Vệ Sở càng nghe càng thấy quỷ dị: “Em đến tột cùng đang nói cái gì? Cái gì sư tẩu không sư tẩu? Những cái bát quái đó cũng đâu phải hai đứa chưa từng thấy qua”.

Trần Băng thờ dài nói: “Vệ sư huynh, anh cũng không cần gạt chúng em, sư tẩu đều đã thừa nhận rồi. Kỳ thất đây cũng coi như chuyện tốt, chẳng qua trong bụng sư tẩu có con của hai người, hai người không danh không phận như vậy cũng không phải là cách tốt, không bằng mau nói cho Vệ sư bá, sau đó nhanh chóng làm hôn lễ”.

Con?

Hôn lễ?

Đây là cái gì với cái gì? Phong Phiêu Phiêu hít một ngụm khí lạnh.

Khẩu khí của Vệ Sở tức khắc lạnh xuống: “Đến tột cùng là chuyện gì, mấy đứa nói rõ ràng ra”.

Qua Trần Băng giải thích, Phong Phiêu Phiêu mới biết được, hóa ra trên diễn đàn đã có một bài đăng đoạn đối thoại giữa cô và Tiêu Tiểu, nội dung rất đơn giản, chỉ có hai lời nói:

“Phiêu Phiêu, mấy tháng rồi?”

Lúc sau là âm thanh suy yếu của cô: “Vệ Sở....”

Trên cơ bản, chỉ cần nghe xong đoạn đối thoại này đều sẽ sinh ra lý giải như Trần Băng.

Phong Phiêu Phiêu dờ khóc dờ cười, đang muốn giải thích, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, lúc này đây tới lại là tân sinh cô vừa mới tiếp đón Bạch Hải Dương, Bạch Hải Dương ôm quyền hướng Vệ Sở, nhìn thoáng qua Phong Phiêu Phiêu, lại nhìn sang Vệ Sở, vô cùng ấm áp hòa khí nói: “Vệ sư bá đã nghe được

tiếng gió, đặc biệt để ta tới hỏi sư huynh một câu... Có mấy tháng rồi?"

Không riêng gì Phong Phiêu Phiêu, ngay cả Vệ Sở rốt cuộc cũng có xúc động muốn học máu.

-----oOo-----

Chương 34: Năm nay, đặc biệt nhiều

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

May mà học kỳ mới đã tới mang đến một luồng gió hoàn toàn mới, cũng mang tới những đối tượng bát quái mới, mà những học sinh mới lại hoàn toàn không hiểu được sự hiểm ác của vườn trường nên rất nhanh liền cuốn vào một đợt bát quái mới, khắp chốn đều là tân sinh, chẳng ai có hiểu được những học sinh cũ, Phong Phiêu Phiêu cùng Vệ Sở cũng nhanh chóng bị quên đi.

Đền mức đứng trước phong ba, Vệ Sở lấy một câu “Đang dạy Phong Phiêu Phiêu học võ”, đuổi đám người Trần Băng đi. Trần Băng biết thân phận của Vệ Sở, cho rằng là phương pháp huấn luyện đặc thù của Vệ gia, liền không hỏi nhiều.

Chẳng qua bọn họ không biết, Phong Phiêu Phiêu cũng không phải người mới như bọn họ tưởng tượng là một người mới học Thái Cực mà là một cao thủ ở quyền thuật của Thái Cực đã có một trình độ nhất định, thậm chí là người mà bọn họ luôn muốn tìm.

Từ nơi này của Vệ Sở, Phong Phiêu Phiêu mới biết được Bạch Hải Dương mới tới kia là một truyền nhân Thái Cực một mạch xuất sắc khác, đã từng được phụ thân của Vệ Sở dạy dỗ, hai nhà bọn họ quan hệ tương đối gần gũi, mà thực lực của Bạch Hải Dương cùng cách đối nhân xử thế đều không phải người mà Trần Băng và Dương Ngưng Tuyết có thể so sánh.

Biết được Phong Phiêu Phiêu nhìn biến tới mức nôn ra, Vệ Sở liền bỏ kiểu tra tấn này đi, không phải anh đột nhiên lương tâm trời dạy mà bởi vì mục đích của anh đã đạt được rồi.

Dùng khí thế dữ dội của sóng biển đánh vào ý chí không kiên định của Phong Phiêu Phiêu, đánh tan tâm chí hiện có của cô, sau đó lại đắp nặn lại lần nữa.

Phá rồi mới lập, chính là như vậy.

Mà thiếu sót trong quyền pháp của cô có thể tạm thời phong ấn lại, chờ đến ngày tâm cô bị đánh tan, quyền pháp cùng vì mấy ngày không luyện mà sinh ra một chút cảm giác mới lạ, sau lại được vực thẳng dậy.

Chỉ là nơi Vệ Sở để Phong Phiêu Phiêu luyện quyền như cũ vẫn là bờ biển.

Không phải đối mặt với bờ biển, mà là khu rừng rộng lớn cùng với mặt biển tĩnh lặng, ở bờ biển tìm một nơi khá kín đáo, ít có người tới, lấy ra tư thái thập phần nhàn nhã mà thư lỏng, canh chừng Phong Phiêu Phiêu luyện tập đem mọi thiếu sót đều sửa lại.

Lấy nơi này, là muốn lợi dụng hoàn cảnh trống trải, đem Phong Phiêu Phiêu trước giờ chỉ luyện quyền trong một không gian hoàn toàn nhỏ hẹp mà sinh ra xúc cảm muốn được giải phóng hoàn toàn, càng muốn mượn không gian nhìn không tới cùng trời cuối đất này mà mở ra một loại ý cảnh dung nhập quyền thuật vào bên trong.

Đồng thời cũng là, chậm rãi không dấu vết chữa trị phần bị tổn thương bởi sóng biển sâu trong tâm hồn của Phong Phiêu Phiêu.

Mỗi một tư thế, mỗi một động tác, tay đặt nơi nào, chân di chuyển ra sao, Vệ Sở đều vô cùng kiên nhẫn mà dạy bảo, không nề phiền cho cô tự cao tự đại, động tác rất thông thả, cho dù có người nhìn đến cũng chỉ cho rằng Phong Phiêu Phiêu Phiêu đang luyện chỉ là một vài quyền cước Thái Cực chỉ có cái mã ở bên ngoài.

Nhưng mà không phải.

Chỉ có Phong Phiêu Phiêu mới biết, Vệ Sở chỉ đạo mỗi một động tác cho mình đến tột cùng có bao nhiêu kỳ diệu, cô luyện quyền cho tới nay chưa từng có cảm thụ thoải mái như vậy, tay chân thậm chí mỗi một khớp xương từ trên xuống dưới đều ở một vị trí vô cùng tự nhiên, có thể nhanh có thể chậm, có thể rút có thể phát, mặc kệ là gì đều là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mà ở bờ biển luyện quyền, nhìn những gợn sóng nhu hòa, tâm tình cũng phá lệ bình tĩnh.

Sau khai giảng, hai người đều bận hơn rất nhiều, vì có thể đảm bảo thừa ra thời gian tập luyện, Vệ Sở trốn học hai phần ba chương trình học, mà Phong Phiêu Phiêu cũng trốn các bài chuyên ngành, cùng với những chương trình học cô có thể tự học. .

Nếu là ở thời kỳ thiếu bát quái. tin tức hai người đồng thời trốn học khẳng định sẽ bị mọi người chú ý, nhưng là bát quái của học kỳ mới thực sự rất nhiều:

Ví dụ như được phong là vương tử của tennis hệ Long Nhất Phong nhanh chóng cùng học muội phần nộn kết thành bằng hữu.

Hay như nổi tiếng toàn bộ Học Viện thiếu niên thiên tài hệ cưỡi ngựa Trác Ngạn lại có một cái JJ bỏ túi xinh xắn

Hay như cao thủ hệ bóng chày đứng đầu đường vui cùng tân học sinh shota cộng phổ luyện khúc BL.

Mà theo sau đó lại là Long Nhất Phong sau lại làm bản Phương học trưởng bơi lội hệ, cùng với một tay đánh bóng bàn cực tốt, gần đây lập chí thành lập hệ bóng bàn cùng vương tử Vương Tử Hiên...(tôi xin phép lược nốt vài chữ về các tin tức bát quái để có thêm thời gian cho đôi bạn trẻ của chúng ta)

Bát quái hàng năm đều có nhưng không biết vì sao năm nay lại nhiều tới đáng sợ.

So sánh với phía dưới. chuyện Phong Phiêu Phiêu cũng Vệ Sở tài tử giai nhân công tử thực nữ bản SM quả thực bình thường tới mức làm người ta giận sôi gan.

Giờ này khắc này, hai người đã kết thúc luyện tập, trở lại biệt thự của Vệ Sở thả lỏng thân thể, cũng gọi là nghỉ ngơi, bọn họ cùng đang chuyên tâm đọc báo quái báo chí.

Xem xong đại sự gần đây của Học Viện, Phong Phiêu ngẩng đầu lên cảm khái: “Tôi cảm thấy việc lạ ở đâu cũng có, mảnh đất này thật thần kỳ, cư nhiên lại dưỡng ra nhiều sự việc khó có thể tưởng tượng ra như vậy”.

Lại nhìn tin tức một lần nữa, Phong Phiêu phát hiện những tin tức này có điểm giống nhau, là vai chính đều lâm vào một loại quan hệ nam nam không thuần khiết, quang minh chính đại là như vậy thì không cần nhiều lời, thân thể có bộ phận bỏ túi hay shota hay thân sĩ gì đó đều là bởi vì điều kiện bản thân mà bị cho rằng bản thân có chút dục vọng không thuần khiết.

Báo quái là cái thứ gì, Phong Phiêu Phiêu đã sớm trải nghiệm qua, có ít sương sớm cũng viết tới tràn lan, bắt gió bắt bóng là sở trường của bọn họ, bởi vậy lý tính cô nghi ngờ tới chín thành tính chân thật của bản báo, lại không nhịn được cười cười với Vệ Sở: “Anh xem, so sánh với phía dưới, anh xem như gặp may rồi, bởi vì người cùng lên báo quái với anh là tôi nên không ai nghi ngờ tính hướng của anh cả”.

Vệ Sở chôn mặt ở báo chí một lúc, sau truyền tới âm thanh không chút để ý: “Không tòi. Như vậy vất vả em, tiếp tục cùng tôi bị báo quái đi, thế thì tôi cũng sẽ không bị cuốn vào những sự kiện kỳ quái đó nữa”.

Theo sau, đó là một mảnh tĩnh mịch trầm mặc, cũng không biết qua bao lâu, Vệ Sở mới nghe thấy một tiếng nói rất nhỏ rất nhỏ. giống hệt như muỗi kêu, lại thấp hơn so với vậy: “Ừm... được”.

Lại đọc báo thêm một lúc, Vệ Sở mới đột nhiên phản ứng lại, vừa rồi tại lúc anh không chú ý, nói ra câu nói như vậy, đến tột cùng ngẫm có ý tứ gì.

Anh chậm rãi đem báo buông xuống một góc nhỏ, vừa lúc có thể nhìn thấy Phong Phiêu thì thấy thiếu nữ đang cúi đầu, như là đang đọc báo, mái tóc cô dài như chiếc màn che màu đen buông xuống, che đi gương mặt trắng non, chỉ lộ ra một vành tai đỏ hồng như chuẩn bị bốc lửa.

Ừm... được.

Vệ Sở không quá tự nhiên nhấp nhấp môi, cầm lấy ly nước uống một ngụm nước lạnh.

Trong phòng rõ ràng có điều hòa điều chỉnh độ ẩm trong phòng, nhưng xung quanh như thể lập tức trở nên nóng hơn bao giờ hết

Lời của tác giả: Trong chương đề cập tới các nhân vật cùng các sự kiện bất quá liên quan tới hệ liệt bốn, năm quyển tiểu thuyết khác.

-----oOo-----

Chương 35: Tham quan đạo quán võ thuật Trung Quốc truyền thống

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Hệt như suy nghĩ của Vệ Sở, Phong Phiêu Phiêu luyện tập vô cùng thuận lợi, thiếu nữ này ngộ tính cực cao, thiên tư cũng là người tốt nhất anh từng gặp qua, nếu là anh của năm đó, nhất định sẽ sinh ra ý muốn cùng cô phân cao thấp.

Đến nỗi hiện tại, anh tại đây đã mất đi tư cách cùng người so tài.

Hoàn thành giai đoạn luyện tập thứ nhất, sau khi ở bờ biển hơn mười ngày, hai người lại tiếp tục tiến hành bước tiếp theo.

"Hôm nay không đi bờ biển, chúng ta đi Giấu Mối Học Viện". Vệ Sở mặc một chiếc áo sơ mi đen cùng quần dài, y phục đen nhánh làm nổi lên với làn da trắng của anh, mà Phong Phiêu Phiêu lại thích mặc đồ trắng, hai người một trái một phải đứng cạnh nhau như một đôi Hắc Bạch Song Sát.

Gần đây Phong Phiêu Phiêu phát hiện Vệ Sở mang mắt kính kỳ thật là kính phẳng, sau khi đeo lên cả người trông văn nhã hơn nhiều, ẩn sau lớp mắt kính đã che bớt sự sắc bén của ánh mắt, vì vậy cô cũng nổi hứng đeo lên một cái mắt kính không quá khác so với Vệ Sở, tự mình cảm thấy chơi rất đã.

"Đi nơi đó làm cái gì?". Phong Phiêu Phiêu sửng sốt, lại theo bản năng khấn trương lên, rốt cuộc Giấu Mối Học Viện có Thái Cực hệ, mà trong đó lại có rất nhiều nhân vật khó giải quyết, "Có thể không

đi hay không?".

Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết còn dễ nói, tuy hai người thoát nhìn rất thông minh nhưng cũng là giả thôi, nhìn bọn họ bị Vệ Sở giáo huấn vài lần đến tìm không thấy phương hướng, Phong Phiêu Phiêu cũng biết bọn họ chỉ là đơn thuần đắm chìm trong võ học quá lâu, thiếu đi sự kết giao thanh thuần giữa những hài tử.

Chính là vị mới tới kia Bạch Hải Dương lại không giống, cứ việc nhìn hần luôn hòa khí nhưng lại tuyệt không giống như Trần Băng, Dương Ngưng Tuyết thiếu sự lịch luyện, hần đối nhân xử thế thập phần khéo léo, mà võ công của hần, théo như lời của Vệ Sở, là nhân tài kiệt xuất truyền nhân Thái Cực trẻ tuổi.

Cũng chính là No. 1.

Như vậy một người Phong Phiêu Phiêu không hy vọng thấy nhất liên không cần đi gặp.

Vệ Sở khẽ lắc đầu: "Cần thiết đi, đây là an bài từ trước, em yên tâm đi, tôi sẽ không để em ra tay trước mặt người khác, chỉ là mang em đi xem mà thôi".

Nghe anh nói như vậy, Phong Phiêu Phiêu mới yên tâm, theo anh đi dạo.

Sân huấn luyện của Thái Cực hệ, thành lập ở bên trong đạo quán võ thuật truyền thống Trung Quốc ở góc bên phải ở Giấu Mối Học Viện, lúc trước khi thời điểm Học Viện CMFU mới thành lập, bởi vì có lão sư giỏi, võ thuật truyền thống Trung Quốc vẫn có rất nhiều học sinh, thậm chí bởi vì người chuyên học Thái Cực quá nhiều, thế nên từ võ thuật truyền thống Trung Quốc liền phân ra một cái Thái Cực hệ.

Chính là hai hệ này một đã giải tán, một cái khác miễn cưỡng duy trì kéo dài hơi tàn, tình trạng ác liệt tới độ phải sau khi Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết tới mới có cải thiện.

Trần, Dương hai người vừa chuyển tới, liền thay thế lão sư của Thái Cực hệ, bởi vì những vị lão sư đương nhiệm này đều có chút nửa vời, còn dưới thực lực của hai người họ một quãng xa, lấy tư cách gì để dạy học sinh Thái Cực hệ?

Nhưng Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết chính họ ở Thái Cực cũng thừa nhận không hiểu Thái Cực quá sâu, vì lại lại cùng mấy nhà truyền nhân Thái Cực thương lượng nên lại nhiều thêm vài người tới.

Những người khác tới ít nhiều đều là thứ yếu (cái phụ, bổ sung), trọng yếu vẫn là Bạch Hải Dương tới, tuy rằng hắn vào là Thượng Hương Học Viện nhưng cũng là vì ở nơi đó tìm một vị trí, chịu sự phó thác của phụ thân Vệ Sở mà gần đây tới chăm sóc Vệ Sở, trừ bỏ là học sinh, hắn còn kiêm chức là lão sư chỉ đạo ở Thái Cực hệ.

Văn Viện học sinh đi làm lão sư ở Thái Cực hệ, một màn bát quái này trước truyền đi làm mọi người đều biết, học sinh Thượng Hương Văn Viện lại được một phen dương mi thổ khí: Mấy viện vận động các người không phải chướng mắt Văn Viện chúng ta sao? Nhưng chúng ta là lão sư chỉ đạo còn mấy người chỉ là học sinh thôi.

Cùng từng có học sinh khác của Giấu Mối Học Viện nghi ngờ thực lực của Bạch Hải Dương, tiến tới khiêu chiến hắn, Bạch Hải Dương đều đáp ứng, đơn độc tỷ thí trong một căn phòng kín, không cho người ngoài tham quan, nhưng sau một hồi so tài, học sinh khiêu chiến kia rời đi không một lời nói, từ đó không bao giờ nói năng lỗ mãng với Thái Cực hệ nữa.

"Đây là biểu hiện khiêm tốn, lòng dạ rộng lớn của Bạch Hải Dương". Vệ Sở vừa đi, một bên liền nói với Phong Phiêu Phiêu về vụ tỷ thí này: "Thực lực của anh ta tới rồi sẽ biết, thua là những người tới khiêu chiến, Bạch Hải Dương không cho người ngoài tới tham quan, chỉ là vì lưu lại cho họ ít thể diện sau cùng thôi".

Vừa trò chuyện liền tới đạo quán, của vào lại hai phiên khép kín, Vệ

Sở dĩ tay đẩy cửa, không gian bên trong dài chừng ba mươi mét, rộng gần hai mươi mét, có năm đại sảnh, mặt đất đều được lát bằng gỗ, trên trần nhà có đèn chiếu tới sáng rọi như ban ngày.

Tuy rằng võ thuật truyền thống Trung quốc cùng với Thái Cực hệ đều đã suy bại nhưng sân huấn luyện này là thời kỳ toàn thịnh của hai hệ mà được xây dựng rất tốt, vẫn luôn được dùng cho tới hiện tại.

Ở đại sảnh bên phải được khảm bốn phiến cửa nhỏ, mỗi cửa cách nhau 5 mét thông tới phòng luyện tập.

Cùng hướng đó có một chiếc cầu thang dẫn lên lầu hai.

Cửa mở ra, bên trong cảnh cửa hơn phân nửa người đều đang đặt ánh mắt trên người hai người họ, Trần Băng đang chỉ đạo một người luyện đẩy tay, thấy Vệ Sở liền để người nọ luyện nốt, bản thân đi tới chỗ Vệ Sở: "Sư huynh như thế nào lại có thời gian rảnh để tới đây?".

Xưng hô của hắn hấp dẫn một đồng ánh mắt: Sư huynh? Trần Băng thế nhưng gọi Vệ Sở là sư huynh? Bọn họ là quan hệ gì? Vệ Sở thân phận ra sao?

Trừ bỏ một số không để ý, còn lại trong lòng các học sinh đều là miên man bất định, đặc biệt là thân phận chuyên đi thu thập tin bát quái như Lê Hoa cũng hận không thể đem lỗ tai dán bên miệng Trần Băng để nghe rõ ràng.

Bỗng nhiên nhớ tới chính mình ở trước mặt mọi người gọi ra thân phận của Vệ Sở, Trần Băng lộ ra thần sắc hối hận, hắn biết là Vệ Sở không muốn để lộ thân phận nhưng hắn lại nhất thời thuận miệng kêu lên, lúc này thật không biết như nào cho phải.

Lại nói lại, từ trước đến nay đều là hắn tới tìm Vệ Sở, hôm nay anh thế nào lại có hứng thú tới nơi này?

Vệ Sở nhàn nhạt đáp: "Ta mang Phiêu Phiêu tới xem mọi người luyện tập một chút, cô ấy gần đây có chút hứng thú với Thái Cực". Anh không có truy cứu lời nói của Trần Băng, bởi vì Bạch Hải Dương đã tới, sự tình này thật không cách nào tránh được.

Trần Băng tránh sang một bên để hai người đi vào: "Mời vào, tham quan tự nhiên".

Trong sảnh như rộng ra thêm vài khối, dựa theo ven tường bên trái treo một loạt các bao cát chỉnh tề, nhưng lại bất đồng với các nơi khác ở chỗ bao cát ở đây được treo so le lại không đồng dạng về kích thước, còn có một số cọc gỗ cao cách mặt đất hai mét.

Trừ cái đó ra còn có mộc cầu, thiết cầu, lu nước, dây thừng và một loạt những đạo cụ khác làm Phong Phiêu Phiêu giật mình không thôi.

Thoáng nhìn thấy Phong Phiêu Phiêu không rời mắt khỏi một đôi cọc gỗ hắc bạch, Trần Băng giải thích: "Sư... Bạn học Phong Phiêu Phiêu, đạo cụ đó đều do chúng ta tự tay làm ra, bởi vì phái chúng ta không giống mọi người nên ở thời điểm mọi người luyện tập sẽ có chút khác biệt". Tuy rằng chữ "tẩu" kia chưa ra tới miệng nhưng nhìn thấy Phong Phiêu Phiêu mỗi ngày đều ra vào cùng với Vệ Sở, hắn đã nhận định quan hệ của hai người, sư tẩu có nghi vấn, người làm sư đệ như hắn đương nhiên phải giải thích rồi.

Vệ Sở cùng Bạch Hải Dương chào hỏi, tỏ vẻ anh mang Phong Phiêu Phiêu tới tham quan, không quấy rầy bọn họ tiếp tục luyện tập, vì thế Bạch Hải Dương liền quát một tiếng để các học viên nên làm gì thì làm đó, Trần Băng nhanh nhẹn chuyển ghế tới cho hai người, ngồi ở góc vừa đúng có thể quan sát hết mọi người tập luyện.

Bạch Hải Dương tới đem Vệ Sở đi, nói là có chuyện muốn nói, hai người tiến vào căn phòng ngay đó, chỉ để lại Phong Phiêu Phiêu một mình ngồi đó.

Vệ Sở không ở, đối mặt với ánh mắt mọi người thì thoảng hướng tới đây, Phong Phiêu Phiêu có chút bất an, sẽ luôn nhìn về phía cửa phòng, hy vọng Vệ Sở có thể sớm ra một chút.

Lúc này, cô cảm thấy bên cạnh có người ngồi xuống, vừa thấy vẫn là Trần Băng, tuy rằng trong xương cốt thiếu đi vài nét xử sự thuần thực nhưng khí chất nhiều năm lắng đọng lại vẫn khiến cho hấn thoát nhìn thập phần trầm ổn vừa nhìn thấy hấn trong lòng cũng thoảng yên ổn.

Trần Băng hơi cười một chút, nói: "Phiêu Phiêu học muội, có chỗ nào nhìn không hiểu không ngại cùng ta nói một chút". Hấn vẫn là nên canh chừng một người mới vào như Phong Phiêu Phiêu.

Mấy ngày này Phong Phiêu Phiêu theo Vệ Sở luyện tập bên bờ biển, thân thể tâm linh đều dung nhập cực tự nhiên, lúc này gân cốt toàn thân đều đang thả lỏng, không có hiện ra nửa điểm năng lực, nhìn qua tựa như thiếu nữ nhu nhược, càng thêm dễ bề che giấu thực lực.

Phong Phiêu Phiêu do dự một chút, đề thấp thanh âm: "Anh nhận biết Vệ Sở từ trước, đúng không? Có thể hay không nói tôi nghe, Vệ Sở học trưởng năm đó vì cái gì sẽ bị thương nặng tới mức võ công bị phế bỏ bỏ đâu?".

-----oOo-----

Chương 36: Sư huynh, Vệ sư huynh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy, Trần Băng sửng sốt một chút, sau đó lộ ra nụ cười khổ: “Hóa ra Vệ sư huynh tới chuyện này cũng nói cho cô”. Cứ như vậy, hắn càng thêm xác định quan hệ của Vệ Sở cùng Phong Phiêu.

Phong Phiêu Phiêu rất muốn biết năm đó Vệ sở đã trải qua những chuyện gì nhưng đối với Vệ Sở mà nói, đây cũng không phải chuyện cũ được coi là hồi ức đáng giá, do đó cô cũng chưa từng đề cập chuyện này trước mặt Vệ Sở mà lúc này thấy Trần Băng lại có chút kìm nén không được, muốn biết cụ thể là chuyện gì xảy ra.

Trần Băng nhìn trái nhìn phải, cũng thuận thế đề thấp thanh âm: “Cô có biết hay không, vì sao chúng ta đều kêu Vệ sư huynh gọi là sư huynh?”.

Phong Phiêu sửng sốt, suy tư một lát sau mới không chắc chắn nói: “Khả năng... Tuổi tác anh ấy lớn hơn mấy người đi, hoặc là, nhập môn sớm hơn so với mấy người”.

“Đều không phải. Cô không chú ý sao? Ngay cả Bạch Hải Dương sư huynh cũng gọi Vệ Sở là sư huynh, đây cũng không là một cái tuổi có thể khái quát được”.

Phong Phiêu Phiêu gật gật đầu, nhìn hắn chờ hắn nói tiếp.

Trần Băng cười cười, không biết sao rõ là tươi cười nhưng lại có chút cô đơn: “Chúng ta tuy rằng phân ra mấy mạch nhưng vẫn luôn

giao hảo tốt với nhau, xem như huynh đệ trong nhà mà xưng hô, coi là có chút hương vị đồng khí tương liên, ở đại đa số tình huống, bồi phận là dựa theo thời gian nhập môn là an bài, nhưng có một ngoại lệ, đó là nếu cùng trong thế hệ có một người xuất sắc vượt xa tất cả mọi người thì mọi người đều sẽ gọi hắn một tiếng “sư huynh”.

Vệ Sở chính là một tồn tại như vậy.

Bạch Hải Dương là một người xuất sắc của thế hệ này, nghe nói hắn vào Học Viện CMFU dạy dỗ Thái Cực hệ, không ít sư đệ, sư muội đều muốn đổi chú ý muốn chuyển vào trường.

Học vô trước sau, đặt giả vì trước (không nói tới trước sau, chỉ bàn tới thực lực ai mạnh hơn).

Đây là kính ý của võ giả với người mạnh hơn mình.

Nhưng mà Vệ Sở của năm đó so với Bạch Hải Dương của hiện tại chỉ có hơn chứ không kém, tuy rằng các mạch bên trong đều có trăm hoa đua nở, nhưng chính là như vậy mà Vệ Sở vẫn có thể vượt lên tất cả. Trước khi Vệ Sở xảy ra chuyện, căn bản không có bao nhiêu người chú ý tới Bạch hải Dương, tuy rằng hắn cũng ưu tú, nhưng Vệ Sở thực sự hơn hắn rất nhiều, dù là thực chiến hay kiến thức, anh thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều tiền bối.

Trần Băng ngưng một chút, mới chậm rãi nói: “Cô không phải người học võ, sự tình năm đó dù tôi nói cô cũng sẽ không quá minh bạch, đại khái chính là chúng ta có kẻ thù đuổi tới cửa, thừa dịp các trưởng bối không có trong nhà liền bắt đi những người xuất sắc nhất các mạch hay được sủng ái nhất, tình toán sẽ uy hiếp người nhà, cũng để tiến thêm một bước phá hư, tôi cũng ở trong đó, ít nhiều Vệ sư huynh đã cứu chúng ta, cũng cứu các nhà chúng ta tránh được một kiếp nhưng thân anh lại mang trọng thương, tuy sau nhặt về được cái mạng nhưng thân thể lại hoàn toàn bị hủy hoại”.

Hắn cùng Dương Ngưng Tuyết tuy không tính là ăn chơi trác táng, nhưng cũng là được người trong nhà che chở mà lớn lên, vì cái gì

mà bọn họ có thể phục tùng Vệ Sở như vậy, chính bởi mạng của bọn họ là do Vệ Sở cho, dù Vệ Sở muốn lấy lại, bọn họ cũng không có nửa câu oán hận, huống chi chỉ là răn dạy vài câu?

“Khi đó, toàn thân Vệ sư huynh không có mấy khối xương hoàn hảo cả, cả người như ngâm ở trong máu”. Nhớ tới tình hình năm đó, tuy là tính tình Trần Băng vốn nội liễm trầm ổn cũng không khỏi hơi ghen ngào, “Chúng ta thiếu chút nữa cho rằng anh không sống được”.

Kẻ thù năm đó tuy rằng đều đã chết nhưng vết thương lại không cách nào khôi phục được.

Nhưng lại bởi việc sống lại như vậy, vì thân thể bị thương quá đó, một thân võ nghệ từ trước tới nay đều hóa thành hư ảo, sau này cũng không cách nào luyện tập được, cái này đối với một thiếu niên có võ công trác tuyệt mà nói quả là một đả kích có tính chất hủy diệt.

Vệ Sở trước kia ôn nhu, khiêm tốn, chính trực, khoan dung, sau khi bị thương, đoạn thời gian nằm ở trên giường bệnh không thể động đậy được ấy, tính tình anh đã xảy ra biến hóa cực lớn, ôn nhu biến thành lạnh nhạt, khiêm tốn lại thành xa cách, chính trực biến thành tính kế, khoan dung cũng lại trở nên khắc nghiệt.

Thậm chí anh có một khoảng thời gian y như một con nhím người đầy gai, nhìn thấy ai đều mở miệng châm chọc, không chút khách khí.

Nhưng không ai trách cứ hắn, chỉ cần hắn sống sót, mọi người đều sẽ rất vui vẻ.

Chưởng môn Vệ gia trước lúc lâm chung đem chức vị trực tiếp lướt qua cha hắn mà truyền cho hắn, Vệ Sở liền trở thành án phái Vệ gia chưởng môn nhân đầu tiên trong lịch sử không thể động võ.

Nhưng sau khi vết thương của Vệ Sở khỏi hẳn cũng không tiếp nhận chức chưởng môn, đem Vệ gia phó thác cho cha hắn, liền chơi

trò mất tích, trừ bỏ một số người bên trong Vệ gia và một số cực ít người ngoài, cơ hồ không ai biết anh ở đâu.

Trần Băng nhìn Phong Phiêu Phiêu chăm chú, chân thành nói: “Bạn học Phong Phiêu Phiêu, tôi là thật sự, thiết tình muốn kêu cô một tiếng sư tẩu, bởi vì đã rất lâu tôi không nhìn thấy Vệ Sở đi cùng một người gần tới như vậy, anh nguyện ý tiếp xúc lại với những nhân vật và sự kiện liên quan tới Thái Cực, chỉ sợ cũng có công lao của cô”. Giọng hắn có chút khàn khàn, “Xin cô hãy cứ tiếp tục ở bên Vệ sư huynh như vậy, anh ấy nguyện ý quay về, tôi vô cùng cao hứng”.

Phong Phiêu Phiêu trên mặt phát sốt, cũng không biết cùng Trần băng giải thích như nào, nói cô cùng Vệ Sở không phải mối quan hệ như vậy, có rất nhiều hiểu lầm nhưng nghe xong những lời sau đó của Trần Băng, một câu biện giải cô cũng nói không nên lời.

Khống chế cảm xúc của chính mình, Phong Phiêu Phiêu giữ chặt tính toán muốn rời đi của Trần Băng, hỏi: “Vì gì mà trị không hết? Tôi nhìn Vệ Sở của hiện tại thân thể không có vấn đề gì lớn a, liền tính luyện lại một lần, cũng không ảnh hưởng đi?”.

Trần Băng dùng một ánh mắt nhìn người ngoài nghề nhìn cô: “Bạn học Phong Phiêu Phiêu, cô tới cái này cũng không biết, kết cấu cơ thể người, kỳ thực rất tinh diệu, kinh lạc, cốt cách, khí huyết, nội phủ... Ách, kỳ thật tôi cũng không hiểu lắm... Nhưng nói ngắn lại, mấy thứ này là một chỉnh thể, nói như thể giống hết như xây nhà, nền, gạch, xi măng, thép tất cả được kết cấu lại thành một căn phòng nhưng lại có động đất, tuy rằng phòng không có sập, bề ngoài nhìn qua không có trở ngại, chính là bên trong đã có vô số vết rách, thân thể hiện tại của Vệ sư huynh chính là như vậy, tuy rằng sinh hoạt giống như người bình thường, nhưng nếu muốn luyện võ hay động thủ, lại là không bao giờ có thể”.

Phong Phiêu Phiêu cắn môi, tâm tình trầm trọng: “Không có biện pháp nào trị được hết sao?”. Chẳng lẽ liền cứ như vậy?

Trần Băng thở dài: “Hiện tại bệnh viện nhiều nhất chỉ có thể trị được

bên ngoài, nhưng thứ thương tổn bên trong lại không cách nào trị được, kỳ thật từ trước cũng có y thuật chuyên cho người tập võ, yêu cầu đại phu không chỉ có hiểu y mà bản thân cũng phải có hiểu biết về võ học mới có thể sờ thấu thân thể của chúng ta nhưng nhưng đại phu đó đã chết hết hoặc mất tích, y thuật cũng nhờ đó mà thất truyền”.

Nói xong lời này, hai người đều lâm vào một mảnh trầm mặc, thẳng tới có một cái thanh âm lạnh như băng truyền tới: “Trần Băng, cậu tính cạy chân tường của Vệ sư huynh sao?”.

Nói chuyện chính là Dương Ngưng Tuyết mang về mặt băng sương đứng cạnh hai người, cô nhìn chăm chăm Trần Băng, trong ánh mắt quả thực có chút lạnh: “Cùng Văn viện thực nữ nói chuyện phiếm thật vui vẻ đi?”

Trần Băng vừa nghe vội vàng sợ tới mức nhảy dựng lên: “Không có, không có, cậu không cần hiểu lầm, tớ cùng bạn học Phong không có gì cả”. Dương Ngưng Tuyết hiểu lầm thì không sao nhưng để Vệ sư huynh hiểu lầm, hấn chỉ có thể tự sát tạ tội.

Mắt thấy Dương Ngưng Tuyết giống như áp giải phạm nhân đưa Trần Băng đi luyện tập, ngoại đầu nhìn cô lại có chút điểm địch ý, Phong Phiêu Phiêu mỉm cười một chút, chợt nghiêm túc quan sát những học sinh khác luyện tập, tuy rằng đại bộ phận người có trình độ đều không bằng cô nhưng những phương thức luyện tập khác nhau khiến Phong Phiêu Phiêu thấy có chút mới mẻ, một bên xem cùng so sánh với những gì mình học được, cũng hiểu thêm được không ít.

Khi Phong Phiêu Phiêu đang hỏi chuyện thân thể Vệ Sở, cùng lúc đó, trong phòng, kéo một cái ghế để Vệ Sở ngồi xuống: “Vệ sư huynh mời ngồi”.

Vệ Sở không có ngồi, chỉ thờ dài một tiếng: “Tôi hiện tại đã không đảm đương nổi hai chữ sư huynh này rồi, anh cần gì phải kêu tôi như vậy?”. Mặc kệ luận tuổi tác hay tuổi nhập môn, hay luận võ

công cao thấp, phải là anh gọi Bạch Hải Dương một tiếng sư huynh mới đúng.

Bạch Hải Dương ngần ra một chút, sau đó thông thả kiên định lắc đầu: “Ở trong lòng tôi, Vệ sư huynh vẫn là Vệ sư huynh”.

Thấy hắn kiên trì như vậy, Vệ Sở cũng không so đo nhiều với cái xưng hô, trực tiếp hỏi ý đồ của hắn: “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng”.

Bạch Hải Dương nhẹ giọng nói: “Tôi ngẫu nhiên nghe được một tin tức, thần châm tiên bối năm đó đã chữa cho rất nhiều võ giả bị thương hiện vẫn còn sống”.

Tay Vệ Sở hơi run rẩy một chút.

-----oOo-----

Chương 37: Xung đột, bài chỉ đạo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Sau lần đầu đi tới đạo quán của võ thuật truyền thống Trung Quốc, Phong Phiêu Phiêu cùng Vệ Sở liền trở thành khách quen của nơi này, mỗi ngày đều đúng giờ tới đây, nghiêm nhiên trở thành thành viên ngoài biên chế của Thái Cực hệ.

Chẳng qua khác biệt chính là Vệ Sở là lão sư ngoài biên chế mà Phong Phiêu Phiêu chỉ chịu trách nhiệm đứng một bên quan sát.

Ngày ấy sau khi Vệ Sở nói chuyện cũng Bạch Hải Dương xong, Bạch Hải Dương liền tuyên bố mời Vệ Sở tới hỗ trợ dạy học cho học sinh của Thái Cực hệ. Kỳ thật nói thẳng ra là nơi này có quá nhiều học sinh cần chịu chỉ đạo mà lại có một mình Bạch Hải Dương làm lão sư, hấn lo không hết nhiều việc như vậy.

Ban đầu Thái Cực hệ tổng cộng có ba lão sư, một người nhìn Trần Băng động thủ xong liền xấu hổ, tức giận từ chức, một người khác kiên trì tới khi Bạch Hải Dương tiến tới cũng đồng dạng xấu hổ và giận dữ từ chức, còn cái vị thứ ba lại từ tức giận và xấu hổ từ chức xong sau lại sống chết muốn trở thành học sinh Thái Cực hệ, thậm chí có ý đồ đem tuổi 40 của mình sửa thành 20 cho hợp với tuổi nhập học.

Bạch Hải Dương mời Vệ Sở tới hỗ trợ có ba mục đích, thứ nhất đương nhiên là để Vệ Sở có thể tiếp xúc với Thái Cực thêm một lần nữa, thứ hai là tuy rằng võ công của Vệ Sở đã bị phế nhưng anh có cảnh giới lĩnh ngộ cùng lý giải võ học cực cao, mặc dù hiện tại anh cũng đã xa không thể với nhưng ít nhiều học sinh sẽ có thu hoạch

của chính bản thân mình, thứ ba chính là để giảm bớt gánh nặng cho hắn.

Nhưng mà phương thức dạy học của Vệ Sở cùng Bạch Hải Dương không hề giống nhau, tính tình Bạch Hải Dương ôn hòa, đối đãi với học sinh đều trấn an cùng cổ vũ là chính, giống như sự ấm áp của mùa xuân, có hắn ở đó, bọn học sinh đều như đắm mình trong gió mùa xuân nhưng cảnh tượng bên Vệ Sở lại hoàn toàn tương phản, hề có bất cứ học sinh nào phạm một chút sai lầm, anh đều sẽ không lưu tình hay khách khí mà chỉ ra, có đôi khi còn tiện thể châm chọc một hai câu, thật y như gió thu cuốn hết lá vàng, lãnh khốc vô tình như vậy.

Bạch Hải Dương đem hơn hai mươi học sinh ở Thái Cực hệ phân làm hai tổ, một tổ do hắn quản, còn lại đưa cho Vệ Sở phụ trách, Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết vốn muốn cùng đi theo Vệ Sở nhưng lại bị một câu “Nhiều bạn học khác cũng cần có cơ hội được nhận chỉ đạo” của Bạch Hải Dương kéo lại.

Hai đội hai người chiếm cứ không tới nửa sân, tách ra luyện tập cùng dạy học.

Vệ Sở ngồi ổn định tại chỗ vì anh chuẩn bị thoải mái ở trên sofa, lạnh nhạt mà xem kỹ một chuyển quyền pháp của học sinh nọ, thẳng đến khi học sinh kia toàn thân phát lạnh anh mới bắt đầu hỏi: “Cậu hôm nay chưa ăn sáng sao?”

.....

“Mềm như bông, xương cốt của cậu đi đâu rồi?”

“Bạn học, nơi này là Thái Cực hệ, hệ xiếc ảo thuật hãy ra cửa quẹo phải, quẹo phải rồi lại quẹo phải”.

“Thực xin lỗi, xin hỏi cậu đang làm gì? Đánh muỗi sao?”

.... Qua hai tiếng dạy học, học sinh trong tổ Vệ Sở đều tức giận

nhưng không dám nói, chỉ nghe thấy thanh âm châm chọc của Vệ Sở quanh quẩn trong đạo quán võ thuật truyền thống Trung Quốc:

“Tệ”.

“Tệ”.

“Tệ”.

So với tổ đang tắm mình trong gió xuân của Bạch Hải Dương, cùng dưới một mái hiên mà đãi ngộ của hai tổ thực khác một trời một vực.

Thỉnh thoảng có người liên tiếp gửi đi ánh mắt cầu cứu tới Bạch Hải Dương, hy vọng hắn sẽ chú ý tới thảm trạng của bọn họ, tới giải cứu họ nhưng Bạch Hải Dương cho rằng Vệ Sở làm vậy đều có đạo lý của anh, liền làm bộ nhìn không thấy nghe không thông, chỉ chuyên tâm chỉ đạo một tổ này của mình.

Nơi nào có áp bách, nơi đó có phản kháng.

Ngay lúc ngôn ngữ ngược đãi của Vệ Sở đang hạ xuống, rốt cuộc có người không nhịn được nữa, nhảy ra chỉ vào Vệ Sở kêu lên: “Tôi không chịu nổi nữa, tôi không cần người này chỉ đạo!”.

Hắn là tới học tập Thái Cực, không phải tới để chịu đựng sự châm chọc ngoan độc như vậy!

Người nhảy ra này là Lê Hoa - đã từng là phóng viên bát quái, hắn thập phần khó chịu nhìn Vệ Sở, cái công tử Thượng Hương Văn Viện này ngồi tới thoải mái mà dạy dỗ bọn họ, chỉ huy bọn họ phải làm này kia, một khí không cao hứng liền châm chọc hai câu, bên người còn có Thượng Hương thực nữ ngoan ngoãn làm bạn, dựa vào cái gì mà hắn thoải mái như vậy?

Hắn chịu phục Bạch Hải Dương là vì từng thấy qua công phu của Bạch Hải Dương, là cảnh giới mà hắn còn xa lắm mới bằng được nhưng Vệ Sở thì có bản lĩnh gì chứ? Hắn dựa vào cái gì mà ngồi ở

đó khoa chân múa tay tùy ý quở trách bọn họ?

Vệ Sở bình tĩnh chờ hần phát tiết xong mới chậm rãi mở miệng: “Như vậy cậu tính làm gì? Rời khỏi sao?”.

“Được thôi”. Bọn họ bên này xung đột, liền dẫn tới sự chú ý của tổ khác, Bạch Hải Dương làm cái thủ thế tỏ vẻ tạm dừng huấn luyện, liền chuyên tâm để ý tới trận xung đột này, lời Vệ Sở còn chưa dứt, Trần Băng liền thuận miệng tiếp lời: “Được, Lê Hoa có thể trao đổi với tôi, tôi rất nguyện ý được tiếp thu chỉ đạo của Vệ sư huynh”.

Phát hiện người thuận tay hủy đài của hần là Trần Băng, khí thế của Lê Hoa lại yếu đi một ít: “Tôi cũng không có nói muốn lui tổ nhưng cậu nói xem, nếu là người chỉ đạo chúng tôi thì ít nhất cũng nên lộ hai tay cho chúng tôi nhìn xem đi chứ? Nếu anh ta thật có bản lĩnh như vậy, tôi cũng nguyện ý chịu phục, kể tiếp tùy tiện anh đánh mắng thế nào cũng được”.

Lời hần vừa nói xong, lập tức cảm giác được một đạo ánh mắt sắc hơn đao quét qua người hần hết như muốn đem hần cắt ra làm trăm mảnh nhưng khi hần tìm kiếm chủ nhân ánh mắt lại tìm không thấy.

Phong Phiêu Phiêu ngồi xem bên cạnh Vệ Sở, cúi đầu đọc một quyển sách, nghe Lê Hoa muốn Vệ Sở bày ra thực lực, cô hơi hơi ngẩng đầu, hai mắt sau thấu kính chớp động hàn quang, chỉ trong nháy mắt lại cúi đầu nhưng bàn tay đang bên người lại dần nắm chặt.

Không chờ Vệ Sở trả lời, đầu vai Lê Hoa liền bị một bàn tay đập vào, hần quay đầu nhìn lại là Dương Ngưng Tuyết, hoa hồng nữ vương mà không ai dám chọc, cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Lê Hoa: “Muốn lộ hai tay phải không? Không bằng ta thay Vệ sư huynh tới đi”. Nói xong ánh mắt liền tuần tra trên người Lê Hoa như đang suy xét xem dỡ xương cốt ở đoạn nào tương đối dễ dàng.

Bạch Hải Dương cũng đã đi tới, nét mỉm cười âm áp vừa nãy cũng không cánh mà bay, thay vào đó là nghiêm khắc thanh lãnh: “Bạn

học Lê Hoa, tôi hy vọng cậu có thể chú ý lời nói của chính mình”.

Trần Băng tuy không nói chuyện nhưng biểu tình của hắn lập tức lạnh xuống, hai mắt bình tĩnh nhìn Lê Hoa, tựa như thời khắc nào cũng có thể ra tay.

Không nghĩ tới một câu giận dữ của chính mình sẽ gây ra phản ứng lớn như vậy của ba cao thủ hệ Thái Cực, Lê Hoa có chút ủy khuất: “Các người cần gì như vậy? Tôi chỉ muốn chứng kiến công phu của Vệ Sở một chút cũng không được sao? Các người đều coi trọng hắn như vậy chứng tỏ hắn cũng có ít tài năng đi? Cùng hắn đánh ta chỉ có phần thua thôi được không?”.

Người đáng thương nhất rõ ràng là hắn nha.

Bạch Hải Dương, Trần Băng, Dương Ngưng Tuyết liếc nhau, nhìn thấy ý chưa xót trong mắt đối phương. .

Vệ Sở đâu chỉ là có một chút tài năng, anh quả thực là có năm sáu bảy tám thứ, ở phương diện võ học, kiến thức ba người bọn họ cộng lại đều không bằng, chính là..... Chính là hiện tại, ngay cả một người như Lê Hoa khiêu chiến cũng khiến bọn họ lo sợ có hay không xúc phạm tới Vệ Sở.

Người như vậy, ở quá khứ, chính là Vệ Sở cũng đánh qua một ngàn cái cũng không nói chơi nhưng mà đó là quá khứ.

Từ tầng mây cao ngã xuống đầm lầy lội, đây là kiểu thảm thống gì chứ?

Phong Phiêu Phiêu trên tay hơi dùng sức, sách vở đã bị cô nắm tới biến dạng.

Phải ứng phó tình hình trước mắt như nào? Chẳng lẽ muốn nói ra sự thật, đem vết thương trong quá khứ của Vệ Sở lại nứt ra một lần nữa sao?

-----oOo-----

Chương 38: Nóng, vô cùng nóng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Nếu không phải còn nhớ là võ công bản thân không thể để lộ, Phong Phiêu Phiêu thật sự muốn lập tức đi ra giáo huấn Lê Hoa thay cho Vệ Sở.

Mạnh mẽ đè nén xúc động trong lòng, cô bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của Vệ Sở ngồi cạnh: “Được, vậy thì cho cậu nhìn”.

Cái gì?

Phong Phiêu Phiêu trong lòng cả kinh, quay đầu nhìn Vệ Sở.

Vệ Sở đan tay vào đặt ở trên đùi, tư thái thong dong, anh nhìn Lê Hoa chậm rãi nói: “Tôi có thể bày ra thực lực của bản thân nhưng tôi sẽ không đánh với cậu, mà là sẽ dùng một loại phương thức khác”.

Theo như lời Vệ Sở, sẽ là anh chỉ đạo một người đệ tử bất kì cùng đấu với Lê Hoa, anh nhìn Lê Hoa, lý do rất đầy đủ: “Tôi có thể đánh được hay không chỉ là thứ yếu, làm lão sư giảng dạy của mấy người, có thể chỉ ra được mặt mạnh mặt yếu của học sinh. Đây có lẽ mới là quan trọng nhất đi?”

Lê Hoa nghĩ nghĩ, cũng gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Thấy Lê Hoa đồng ý, Vệ Sở liền chuyển hướng Bạch Hải Dương: “Nơi này ai có thực lực xếp hạng kém nhất?”. Ngụ ý là muốn để học sinh có thực lực kém cõi nhất đánh bại Lê Hoa.

Tuy rằng so với thực lực của đám Trần Băng, nguyên bản học sinh của Thái Cực hệ vốn rất kém, nhưng kém cũng phân ra thành cấp bậc, Lê Hoa xem như ở mức kém trung bình, mà Bạch Hải Dương lại chỉ ra một vị mà lại là kém nhất trong các cấp kém.

Hiện tại Vệ Sở liền phải chỉ điểm cho một người như vậy.

Bạch Hải Dương kêu người đó đi ra, là một nam sinh có dáng dấp đơn bạc, gọi là Vũ Đình, Vệ Sở tùy ý đánh giá hấn một chút, liền gọi hấn qua phòng nhỏ bên cạnh để dạy dỗ.

Cũng không biết anh dạy cái gì, hơn nửa giờ sau, hai người cùng đi ra, Vệ Sở vỗ tay lên vai Vũ Đình: “Được, rồi, đi thôi, nhớ kỹ, hoàn toàn tin tưởng ta là được”.

Tỷ thí lập tức được tiến hành.

Kỳ thật chuyện Vệ Sở làm rất đơn giản, anh đem những khiếm khuyết nói cho Vũ Đình, hơn nữa dạy hấn làm thế nào để bù đắp năng lực không đủ của bản thân, cụ thể quá trình thực thi, vẫn là thời điểm hai người tỷ thí, anh một bên chỉ đạo, chẳng qua Vũ Đình không giống như Phong Phiêu Phiêu có một loại quyết tâm thành thạo Thái Cực, bởi vậy Vệ Sở cần phí chút thời gian gia tăng về mặt nhận thức cho hấn.

Mắt thấy học sinh vốn còn xếp hạng bét nay lại liệu mạng không phân cao thấp với Lê Hoa, thậm chí mơ hồ còn có chút ưu thế, các học sinh còn lại đều nhìn Vệ Sở với một ánh mắt khác.

Thắng lợi là giấy thông hành mạnh nhất cũng là thẻ bài tha tội.

Nhưng Phong Phiêu Phiêu vô cùng không thoải mái, từ lúc Vệ Sở vỗ vai Vũ Đình, nói: “Tin tưởng ta”, đến một cái khẩu lệnh cùng với động tác phải trái trong trận tỷ thí này, đều là phiên bản lần trước Vệ Sở chỉ đạo cô chuyển bại thành thắng, rõ ràng là một chuyện bình thường, chính là không biết vì sao, trong lòng cô lại có một tia không thoải mái giống như đồ vật thuộc về chính mình lại bị người khác

cướp mất.

Cô biết chính mình không nên không thoải mái, Vệ Sở chỉ đạo người khác, đó là tự do cùng quyền lực của Vệ Sở, cô dựa vào cái gì không thoải mái.

Có thể được Vệ Sở chỉ đạo, cô không phải người thứ nhất, cũng không phải là người cuối cùng.

Chương trình học hôm nay của Thái Cực hệ lấy việc lập lên quyền uy của Vệ Sở mà đặt dấu chấm, sau khi mọi người rời đi, Vệ Sở mới chuyển sang Phong Phiêu Phiêu: “Hôm nay chúng ta tiếp tục luyện tập”.

Mỗi ngày sau khi Thái Cực hệ rời đi, lúc này mới là lúc Phong Phiêu Phiêu luyện tập, hiện tại là giai đoạn cần tập trung vào kỹ xảo phát lực và sự suy tư với Thái Cực, mỗi ngày xem người khác luyện tập cũng là vì để suy tư mà phát lực lại là sau ngày học hai người sẽ luyện tập.

Vì sợ bị học sinh quay trở lại sẽ bắt gặp bọn họ đang luyện tập, hai người đều là luyện tập trong phòng nhỏ sau đại sảnh, khí phách trong quyền thuật của Phong Phiêu Phiêu đã được mở ra, không cần phải tới biển, lúc này ngược lại yêu cầu chuyên chú cùng an tĩnh.

Theo Vệ Sở, kỳ thật bản thân Phong Phiêu Phiêu đã là 90 điểm, nhưng vì tâm thái cùng thói quen của chính mình khiến cô không thể phát huy hết thực lực, hiện tại những gì anh làm chỉ là đem toàn bộ tiềm lực của cô kích phát ra.

Thật giống như trò chơi ghép hình, đạo cụ đều là có sẵn, anh chỉ là đem những thứ đó xếp một cách hoàn mỹ mà thôi.

“Kỳ thật Thái Cực căn bản cần phải có, chính là một hình tròn”. Vệ Sở để Phong Phiêu Phiêu đứng đúng tư thế, sau mới đứng sau cô, một tay đỡ bả vai, tay khác lại đổi qua bên người Phong Phiêu

Phiêu, nắm lấy cổ tay cô: “Đây cũng không phải là muốn em ở thời điểm ra chiêu đánh theo hình tròn, nó không phải là hình dạng mà là một loại ý cảnh, một loại cảm giác”.

Thanh âm anh trầm thấp, có hơi lạnh nhạt, tâm Phong Phiêu Phiêu đang chìm trong lời Vệ Sở, bỗng nhiên có một loại xúc động dâng lên trong lòng, ngay sau đó thực nghĩ ra cái “tròn” mà Vệ Sở nói.

Lúc này cô quên mất là Vệ Sở đứng ở sau lưng cô, chỉ tùy tay đánh một quyền, thân thể vừa chuyển khuỷu tay liền đụng phải ngực Vệ Sở, vừa mới chạm vào Phong Phiêu Phiêu liền lập tức hết xuất thần, khóe mắt thấy Vệ Sở ngã liên vội vàng duỗi tay muốn kéo.

Thân thể Vệ Sở không tốt, không thể bị thương.

Ý niệm như vậy tràn ngập trong đầu Phong Phiêu Phiêu, khiến cô lập tức quên đi là phải lập tức ứng đối. Trong lúc rối loạn, dưới chân cô lại đứng không vững, hơi xoay một chút, thân thể mất cân bằng ngược lại bị Vệ Sở kéo xuống.

Phịch một tiếng, lưng Vệ Sở chạm đất trước sau là Phong Phiêu Phiêu ngã lên người anh.

Vệ Sở thấy tay mình nắm phải thứ gì, mềm mề.

Phong Phiêu Phiêu thấy ngực bị cái gì bao lấy, không phải rất có lực nhưng cũng là thực ổn.

Một người giương mắt.

Một người cúi đầu.

Sau đó.

Song song sững sờ.

Giống ý hệt như màn hình điện ảnh đang dừng lại, động tác của hai

người dừng lại.

Nói như vậy, trai đơn gái chiếc ở bên nhau nghiên cứu võ công, thực là trong lúc nghiên cứu sẽ xảy ra chút vấn đề.

Ví dụ như Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá.

Hay như Nhạc Linh San cùng Lâm Bình Chi.

Hay như lão ngoan đồng cùng Anh cô.

Hay như Phong Phiêu Phiêu cùng Vệ Sở:)

Qua một hồi lâu, Vệ Sở mở miệng trước, anh nhìn Phong Phiêu Phiêu, ánh mắt rất có thành ý, thực chân thành mà tha thiết nói: “Giống như có hơi nhỏ”. Còn.... rất mềm.

Sau khi Phong Phiêu Phiêu nghe được những lời này liền sững sờ trong chốc lát, giờ tay muốn đánh Vệ Sở nhưng sau cô lại rút tay về, từ trên người Vệ Sở nhảy dựng lên, lao nhanh ra khỏi đạo quán.

Một lát sau, cô quay lại lấy quyển sách bỏ quên, lại một lần nữa lao nhanh đi ra ngoài.

Ước chừng qua mười mấy phút, Trần Băng trở về đạo quán, hắn lấy chiếc áo khoác để quên liền nhìn thấy trong phòng tập còn sáng đèn, lại thấy Vệ Sở ngồi ở góc tường, một tay che đi gương mặt tuấn mỹ của bản thân.

Trần Băng có chút giật mình: “Vệ sư huynh, anh sao còn ở đây?” Hắn nói xong liền đi tới chỗ Vệ Sở.

“Vệ sư huynh, mặt anh hồng hào, không phải là có bệnh gì chứ?”

“Không có, trời nóng thôi”. Ngữ khí thái độ kiên quyết một cách khác thường.

“Trời nóng?”. Trần Bằng nghi hoặc động bả vai một chút, lúc này là giữa tháng chín, tuy rằng không thể nói là lạnh nhưng cũng không nóng bức giống mùa hè, đặc biệt là trong nhà, độ ẩm hoàn toàn thích hợp, không hề có cảm giác nóng bức a.

“Đúng vậy, vô cùng nóng”.

-----oOo-----

Chương 39: Dừng bước, ngàn bọt sóng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trôi qua, trôi qua.

Ở phương diện luyện tập Thái Cực, Phong Phiêu Phiêu tiến hành vô cùng thuận lợi, thuận lợi đến người không dễ khen ngợi như Vệ Sở cũng ngẫu nhiên mở miệng khen cô hai câu.

Đến nỗi sự kiện phát sinh ngoài ý muốn khó có thể mở miệng kia, ngày hôm sau hai người gặp mặt, đều không hẹn mà cùng lựa chọn quên đi sự kiện kia.

Nhưng là so sánh với sự tiến độ ở phương diện Thái Cực của Phong Phiêu Phiêu, đạo sư hệ của cô cũng bắt đầu bất mãn với cô, thời điểm học sinh xung quanh nhìn cô ánh mắt cũng có chút khác thường.

Bên trong Thái Cực hệ đều biết Phong Phiêu Phiêu theo Vệ Sở tới là để học thêm kiến thức về Thái Cực quyền nhưng trong mắt người ngoài, Phong Phiêu Phiêu cùng Vệ Sở vẫn luôn quây cùng nhau, ngay cả lớp học cũng không đi, quả thực chính là sa đọa cực kỳ nghiêm trọng, đường đường là Văn Viện thực nữ được lão sư xem trọng, cũng là học sinh ưu tú được đặt kỳ vọng cao, vậy mà lại vì chuyện yêu đương lại không màng tới việc học!

Nếu là Phong Phiêu Phiêu của trước kia, nhất định sẽ chú ý tới bầu không khí khác thường này, nhưng hiện tại phần lớn lực chú ý của cô đều đắm chìm trong Thái Cực còn lại phần nhỏ sẽ nghĩ một chút tới Vệ Sở, rất khó có tâm tư dư thừa để chú ý tới những chi tiết vụn

vật như vậy, mỗi lần tham gia những tiết bắt buộc phải có mặt xong, cô liền nhanh chóng rời phòng học, ký túc xá cũng không về mà trực tiếp đi tìm Vệ Sở.

Hôm nay ngay khi Phong Phiêu Phiêu đang muốn rời đi, bỗng nhiên bị đạo sư gọi lại: “Bạn học Phong Phiêu Phiêu, xin dừng bước”.

Phong Phiêu Phiêu dừng lại, quay đầu nhìn lão sư của cô, biểu tình vẫn nhã: “Xin hỏi lão sư, có chuyện gì sao?”

"Mấy ngày hôm trước ta thông báo cho mọi người chuẩn bị một bức họa để làm tác phẩm dự thi nghệ thuật thi họa, hôm nay là ngày cuối cùng nộp bài nhưng em còn chưa nộp...".

Sắc mặt Phong Phiêu Phiêu khế biến.

Cô như thế nào lại không biết chuyện này..... Không đúng, lần trước cô trốn mấy tiết luyện tập quốc họa, chẳng lẽ việc này được thông báo khi đó? Như vậy thì tại sao bạn học không ai nhắc nhở cô?

Phong Phiêu Phiêu theo bản năng mà nhìn xung quanh, lại thấy các nhóm bạn học vốn còn đang nói chuyện sôi nổi di dời ánh mắt, khi nhìn cô ánh mắt lại có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

Cô bị cô lập.

Dù cho ngẫu nhiên nói chuyện khắc nghiệt, dù cho đối đãi với mọi người lạnh nhạt nhưng phóng tầm mắt nhìn quanh mà nói, luận diện mạo, khí chất, tài hoa, Vệ Sở đều là học sinh đứng đầu vô cùng xuất sắc, nữ sinh hâm mộ anh trong tối ngoài sáng chắc chắn không ít, bên cạnh Phong Phiêu Phiêu, chắc cũng có không ít.

Mà Phong Phiêu Phiêu cùng Vệ Sở thoát nhìn chỉ dừng ở mức bạn bè cũng đã dẫn tới không ít ghen ghét, chẳng qua tính tình nữ sinh Văn Viện không quá cầu thả, không có ai vọt tới trước mặt Phong Phiêu Phiêu yêu cầu thách đấu cho nên Phong Phiêu Phiêu mới không cảm thấy.

Nhưng là hôm nay, rốt cuộc cũng nhìn ra ít manh mối.

Phong Phiêu Phiêu hơi hơi mỉm cười, có chút có lỗi mà gật gật đầu với đạo sư: “Thực xin lỗi, lão sư, em chưa có chuẩn bị”.

Thừa nhận sai lầm của chính mình, cũng không phải chuyện gì khó khăn, mấy ngày này cô đặt quá nhiều tinh lực ở Thái Cực, bỏ qua việc học của chính mình, đây là khuyết điểm của cô, không thể trốn tránh.

Lão sư nhìn Phong Phiêu Phiêu một hồi, bất đắc dĩ mà thở dài: “Người trẻ tuổi hiện tại a.... Đi theo ta”.

Phong Phiêu bị mang tới một nơi, là phòng vẽ tranh của quốc họa hệ, trong đây trừ bỏ bàn ghế, bày các loại khí cụ hội họa, trên tường còn treo một ít tác phẩm ưu tú.

Hiện ra trước mắt Phong Phiêu Phiêu là một chiếc bàn rộng 4 mét, dài một mét, trên bàn có rất nhiều bức họa trông được cuộn tròn, lão sư đưa Phong Phiêu Phiêu tới trước bàn, tùy tiện chỉ chung quanh: “Cho em một cơ hội cuối, hiện tại đem tác phẩm của mình vẽ ra, hoàn thành trong hôm nay, thầy sẽ không trừ học phần của em”.

Phong Phiêu Phiêu sửng sốt, dựa theo thói quen dĩ vãng, gặp được tình hình như vậy, cô hẳn là sẽ tìm ra cách yêu cầu bản thân được về ký túc xá để vẽ, dùng tác phẩm của ông nội tới nộp cho đủ.

Lấy có rất dễ, ví dụ như cô không có thói quen để người khác nhìn mình vẽ tranh, dùng bút mực của chính mình mới vẽ được, vân vân..

Chính là bỗng nhiên có một khắc, Phong Phiêu Phiêu bắt được một tia lờn biếng, khiến cô nghĩ sẽ không nói dối, hoặc, lờn đi nói dối.

Vệ Sở từng nói qua:

“Em quá không tự tin”

“Em quá mức để ý tới cái nhìn của người khác, dễ dàng chịu ảnh hưởng của người khác”.

“Không cần để ý những cái đó”.

“Tâm của em hẳn là nên ở giữa không trung và mặt đất, bất luận thế nào sóng đều bề không gãy gió cũng không thể dao động em”.

Chưa từng có lúc nào sử dụng tác phẩm của chính mình vì cho rằng trình độ của bản thân chẳng ra sao.

Sợ bị châm biếm, sợ hãi bị coi khinh.

Không cần để ý tới những cái đó sao?

Phong Phiêu Phiêu bỗng nhiên nở nụ cười, cười cực kỳ thoải mái.

Xung quanh phòng vẽ có không ít người, nghe nói thực nữ Văn Viện mượn vẽ tranh tại hiện trường, vốn là phóng vẽ có không ít người còn thêm rất nhiều người khác cũng tới.

Phong Phiêu Phiêu nắm lấy bút, nhìn chằm chằm trang giấy trắng, sau cô quay đầu hỏi lão sư: “Đề tài có yêu cầu gì không ạ?”

Lão sư lắc lắc đầu: “Cái này không có yêu cầu nghiêm khắc, chính là em thích vẽ cái gì cũng được”. Đợi một lúc ông lại bổ sung “Tuy vậy không thể cầu thả”. Ông thật sự sợ Phong Phiêu Phiêu hồ nháo, đem vài ba nét bút tới vẽ cho có.

Phong Phiêu Phiêu nhìn liền đoán được, gật gật đầu: “Đó là đương nhiên ạ”.

Cô chăm chú nhìn trang giấy xe trắng như tuyết, trong chốc lát, trong đầu cô hiện lên một cảnh tượng.

Ở trong đầu cô là sóng biển.

Sóng to đánh vào bãi đá, cuộn lên ngàn bông tuyết.

Tuy rằng trải qua một đoạn thời gian điều chỉnh, Phong Phiêu Phiêu đã không còn nghe tới biển là biển sắc, thậm chí nhìn thấy sóng biển cũng có thể bình tĩnh mà chống đỡ nhưng là cảm giác kinh tâm động phách khi mới bắt đầu nhìn thấy đợt sóng biển ấy, vẫn là còn lưu trong trí nhớ của cô.

Người xung quanh chỉ thấy Phong Phiêu Phiêu hơi nhắm mắt mỉm cười một lát, sau mở mắt ra liền cúi đầu trước bức họa.

Động tác cô vô cùng thông dong ưu nhã, bức họa trắng dần dính chút nét mực, từ hai bàn tay trắng ấy mà từ từ được phủ lên.

Hội họa, đây là một sự sáng tạo bằng bút mực kỳ diệu, nó sẽ đem đồ vật lưu lại dưới dạng hội họa, hiện ra trước mắt mọi người nhưng lại không phải là giống y hệt mà trong họa có, không chỉ là cảnh vật mà còn chất chứa tình cảm của người vẽ.

Lúc ban đầu phòng vẽ tranh còn có chút âm thanh nói chuyện, thậm chí còn có người ôm tâm tư xem náo nhiệt mà tới nhưng thời gian trôi qua, những âm thanh vụn vặt ấy dần biến mất, trong nhà một mảnh âm thanh, chỉ có tiếng vẽ tranh của Phong Phiêu Phiêu chấm vẽ, đặt bút, phác ra trên giấy vẽ, di động từng nét bút.

Nhưng là chung quanh không âm ỉ, Phong Phiêu Phiêu một chút cũng không để bụng, tâm tư cô phần lớn đều đặt bên trong bức họa, toàn thân cô đều phải phát sự kích động khi xưa lúc nhìn thấy sóng biển, cơn sóng dưới bàn tay của cô, tuôn ra dưới từng nét bút, từ bút pháp lưu lại trên trang giấy là ấn ký vĩnh hằng.

Va chạm, tan ra, lại dâng lên, va chạm.

Những lực lượng mệnh mông ấy, vô hình như có sinh mệnh của chính chúng.

Cô họa là nước nhưng cũng là họa sinh mệnh.

Thêm một ít là sóng biển, một chút lại là đá ngầm.

Vẽ đến cuối cùng, Phong Phiêu Phiêu từ trong túi lấy ra một lọ nước khoáng, ngửa đầu uống nửa ngụm, sau lại dùng sức phun ra trên bức họa.

Hơi nước dính lên những vết mực chưa khô, trên bức họa lại thông thả mà ngấm ra hóa thành một mảnh bởi vì va chạm với đá ngầm mà tung lên những bọt sóng.

Hoàn thành!

-----oOo-----

Chương 40: Con bướm, tường ngăn đôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Phong Phiêu Phiêu buông bút, lui về sau hai bước, thường thức tác phẩm đầu tiên vẽ một cách hoàn chỉnh trước mặt người khác.

Đại công cáo thành, sau đó là tốt hay xấu, đều tùy thôi!

Bên trong phòng vẽ, không có một lời nói.

Bởi vì tâm tư của mọi người dường như đều bị sóng biển mênh mông trước mặt hấp dẫn đi.

Hiện ra trước mắt họ, là một mảng bọt sóng vỗ cùng mãnh liệt, giống như là vô cùng vô tận mà trào đến, tận tình mà dấy lên một lực lượng dữ dội, ở một đầu bức họa, có một khối đá ngăm màu đen, ngay khi những ngọn sóng ấy va phải tảng đá liền hóa thành ngàn vạn mảnh tuyết trắng, lộng lẫy mà tung bay giữa không trung.

Bức họa này, có thể chưa thực hoàn hảo ở một số tiểu tiết nhưng không ai có thể phủ nhận, nó thực có một sự lay động tới nhân tâm của mỗi người.

Ngay cả bản thân Phong Phiêu Phiêu, ngoài ý muốn phát hiện, bức họa hôm nay của mình so sánh với trước kia thực sự như đã vượt hẳn ba cấp.

Thoát lý tâm cảnh trong bức họa, chính Phong Phiêu Phiêu cũng không khỏi nhìn tới xuất thần, trong lòng âm thầm kinh ngạc: Đây thật là cô vẽ ra sao?

Vì cái gì mà từ trước tới nay cô chưa từng vẽ tốt như vậy?

Cũng không biết qua bao lâu, mới có người chậm rãi mở miệng:
“Bức họa này, tên là gì?”

Phong Phiêu Phiêu lập tức bị hỏi, sửng sốt một chút, cẩn thận nghĩ rồi mới cười nói: “Gọi là “Ngàn dặm sóng gió” đi”. Xem như kỷ niệm cô trước đó vài ngày đã chịu loại tra tấn thảm thiết đó.

“Khó trách lần trước cậu bị Vệ Sở treo trên vách núi gần bờ biển”. Tiêu Tiểu vừa thở dài vừa đi tới bên người Phong Phiêu Phiêu, trước đó cô cũng cùng những người bên trong tới quan sát, mãi cho đến khi xem Phong Phiêu Phiêu vẽ tranh xong, trong lòng cô không nén nổi sự kinh ngạc, “Khi đó cậu là vì quan sát sóng biển đi”.

Cô quay đầu nhìn Phong Phiêu Phiêu, trên gương mặt kiều mị mang nét lười biếng ấy lại hoàn toàn là sự tôn kính: “Cậu thực ghê gớm, vì muốn vẽ tốt một bức tranh mà trả giá lớn như vậy, so sánh như vậy, tớ thực là còn xa xa mới bắt kịp được”. Giờ này khắc này, cô không hề là phóng viên bắt quái Tiêu Tiểu mà chỉ là một học sinh đang cố gắng bước trên con đường nghệ thuật, hy vọng ở phương diện thi họa đạt được chút thành tựu.

Tiêu Tiểu liên tưởng rất phong phú, thực mau liền đem bức họa cùng tin tức Phong Phiêu Phiêu bị Vệ Sở treo ở vách núi liên hệ với nhau, cũng cho rằng Phong Phiêu Phiêu vì có thể cảm nhận sóng biển một cách chân thực nhất mà trả giá gian khổ.

“Ách...”. Minh bạch cô ấy hiểu làm cái gì, Phong Phiêu Phiêu há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là không có giải thích: Hiểu làm thì hiểu làm đi, cô (Phong Phiêu Phiêu) cũng không thể nói thật với cô ấy (Tiêu Tiểu).

Hiểu lầm này trước mắt cũng không đem lại điều gì không tốt.

Một lần nữa đem chai nước khoáng thu vào trong túi xách, Phong

Phiêu Phiêu xoay người, nho nhã hỏi lão sư của cô: “Lão sư như vậy đã ổn chưa?”

Lão sư cũng đang nhìn tác phẩm của Phong Phiêu Phiêu, một lát sau, trên mặt liền có ý vị tán thưởng: “Hiện tại em vẽ có qua loa hơn so với trước kia nhưng ý cảnh lại cao thêm một bậc rồi”

“Thầy không biết là cái gì đã khiến em thay đổi như vậy nhưng thầy nghĩ thay đổi vậy rất tốt”.

“Tuy rằng kỳ này em trốn học không ít nhưng học phần thường ngày của em thầy sẽ cho em miễn điểm”(ví dụ như tính theo thang 10 điểm thì chị nhà được 10 nha, nên tui để là miễn)

“Sau này tiếp tục nỗ lực”.

Nỗ lực trốn học sao?

Nghe lão sư khen ngợi, trong lòng Phong Phiêu Phiêu cực kỳ vui sướng, tuy vậy trong sự vui sướng này cũng có vài phần nghi ngờ mới làm cô đề nén xuống không biểu hiện ra ngoài, khóe miệng chỉ tươi cười nhợt nhạt, có chút hiện ra tâm cảnh của cô.

Đột nhiên nhớ tới còn có hẹn với Vệ Sở, Phong Phiêu Phiêu vội vàng khom người với lão sư: “Lão sư, thật xin lỗi, em còn có chút chuyện khác, hiện tại em có thể đi chưa ạ?”

Ngay khi được lão sư phát tay đại xá, Phong Phiêu Phiêu vội vàng rời đi nơi đây thị phi này, trên đường đi tìm Vệ Sở, cô lại hồi tưởng mấy lần, lại nghĩ không ra vì cái gì mà kỹ năng vẽ của cô đột nhiên tiến bộ như vậy, gần đây cô luôn chăm chú luyện tập Thái Cực, đến cái bút cũng chưa có sờ qua đâu.

Một đường đi tới biệt thự của Vệ Sở, mở cửa liền nhìn thấy Vệ Sở ngồi ở sofa, Phong Phiêu Phiêu vội vàng đi tới, kể lại chuyện ngày hôm nay.

Đương nhiên, cô cũng giấu đi đoạn mình bị các bạn học nữ xung quanh xa lánh.

Kể tới vui về chính mình vẽ được một bức họa, trong nhà lúc ấy đều là một mảnh yên tĩnh, Phong Phiêu Phiêu nhin không được hỏi Vệ Sở: “Tôi thấy rất lạ nha, vì cái gì mà tôi vẽ tốt hơn trước rồi?” Những bức vẽ trước kia của cô đều không có đạt tiêu chuẩn như ngày hôm nay.

Vệ Sở lại không giật mình chút nào, như thể anh đã sớm biết chuyện: “Đó là đương nhiên, nếu em không có tiến bộ, tôi mới thấy lạ”.

Phong Phiêu Phiêu sửng sốt, tò mò hỏi: “Anh biết vì cái gì sao?”. Đến cô còn không rõ, vì cái gì mà anh biết?

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô, Vệ Sở tháo mắt kính xuống, lấy khăn ra chậm rãi lau mắt kính: “Chẳng lẽ em quên mất, từ trước tới nay em thiếu cái gì sao? Em thiếu chính là sự tự tin, đây là một thiếu sót vô cùng lớn, hạn chế mọi mặt của em, không chỉ là Thái Cực mà cũng là cả hội họa”.

“Bởi vì liên quan tới ông nội em, em không thể không giấu giếm sự thật chính mình biết Thái Cực, không thể không tận lực áp chế xuống, loại trói buộc này là vô hình nhưng cũng sẽ ảnh hưởng sâu xa”.

“Mỗi lần em vẽ tranh đều sẽ tưởng tượng vẽ không tốt sẽ bị cười nhạo, sợ bị mọi người coi khinh đúng không? Em quá mức để ý tới ánh nhìn của người khác, thời điểm hạ bút vẽ em đều sẽ do dự, vì thế cũng trói buộc tài năng của em”. Bởi vì không thể chú tâm vẽ mà phải lo trước lo sau khiến cho trong bức họa của cô không hề có hồn.

“Trình độ của em không tệ, đâu chỉ là không tệ, mặc kệ là quyền thuật hay là kỹ năng vẽ, em chịu ảnh hưởng của sự giáo dục cùng huấn luyện vô cùng tốt, cái duy nhất em thiếu chính là một mảnh

tâm ý không thể bị lay động”.

“Em từ trước tới nay vẫn luôn cho rằng trình độ của chính mình quá kém đó là bởi vì thói quen luôn lấy ông nội em ra để tham chiếu, vì cái gì mà em không nhìn chung quanh xem, so sánh với những người cùng tuổi, thực dễ dàng để em có thể lấy lại được sự tự tin của mình. So với người khác mà nói, em thật sự mạnh hơn rất nhiều”.

“Tôi cũng từng nói qua, vạn pháp tương thông, có chút tài nghệ đạt tới một trình tự cùng cảnh giới thì có thể thông suốt lẫn nhau. Ở mặt quyền thuật, em đã tiến tới một cấp bậc, gần chạm tới mức “nhập cảnh” mà em có để ý không, hôm nay khi em buông bỏ hết mọi tư tưởng, lúc em vẽ tranh tâm tình thực sự rất vui sướng?”.

Vệ Sở bình thường không có nói nhiều như vậy, nói xong có hơi khát, liền thuận tay cầm lấy cái ly trên bàn trà nhưng lúc cầm lên lại phát hiện cái ly trống không.

Phong Phiêu Phiêu tùy tay lấy ra chai nước đưa cho anh, đồng thời cũng nhìn không được gật gật đầu, khi vẽ tranh, cái loại cảm giác vui sướng tràn đầy khi vẽ tranh thực sự là cô chưa từng được cảm nhận.

Đây mới là vẽ tranh chân chính, từ giờ trở đi cô mới là một người họa sĩ, thời điểm trước đó, cô chẳng qua chỉ là một cái tượng vẽ luôn cẩn thận, còn cố tình vẽ đến không ra dạng gì.

Từ giờ trở đi, cô có thể dựa vào bản lĩnh thật của mình tiếp tục ở lại trong thi họa hệ của Văn Viện, sau này sẽ không cần mượn bút tích của ông nội nữa.

Vốn dĩ biến hóa chỉ là tâm.

Ông nội cho cô đôi cánh để bay lượn, nhưng Vệ Sở lại cho cô một mảnh tâm để bay lượn.

Phong Phiêu Phiêu cảm giác được rõ ràng, cô giống như con bướm phá kén trong chuyện xưa, từ trong tấm kén dày đặc mà dần dần chui ra ngoài, mở ra đôi cánh của bản thân.

Cô vốn là một con sâu lông đầy tự ti nhưng được Vệ Sở một đường hướng dẫn mà dần dần biến thành con bướm.

Cái loại cảm động kỳ dị này, không phải đương sự thì rất khó có thể hiểu được.

Phong Phiêu Phiêu nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cảm kích mà ngóng nhìn Vệ Sở. Cô chậm rãi cong lưng, vươn tay muốn đi nắm lấy tay anh.

Ánh mắt cô chuyên chú là vậy, Vệ Sở trong lúc nhất thời nhưng cũng không dời ánh mắt, đôi tay cũng kìm không được mà vươn tới.

Mà đúng lúc này, cửa mở.

Phong Phiêu Phiêu theo bản năng mà lui về phía sau, bỗng nhiên nhớ ra thời điểm chính mình vào trong nhà vì cao hứng mà quên đóng cửa, chỉ khép hờ.

Người đứng ở cửa là Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết.

Biểu tình Trần Băng cổ quái giống hệt Dương Ngưng Tuyết.

Phong Phiêu Phiêu trầm xuống: xem cái biểu tình này, những lời họ vừa mới nói đều bị hai người nghe thấy rồi?

Qua hồi lâu, Trần Băng mới chậm rãi mở miệng: “Hóa ra là cô”.

-----oOo-----

Chương 41: Tin tưởng ta, đừng sợ hãi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Hóa là là cô.

Khóe miệng Trần Băng lộ ra vẻ cười khở.

Trách không được hấn đi khắp Học Viện đều tìm không được cao thủ ẩn mình, hóa ra người kia không chỉ ở Văn Viện mà còn luôn được Vệ Sở che chở.

Lại nói tiếp thật là châm chọc, mỗi ngày Phong Phiêu Phiêu còn cùng Vệ Sở đến đạo quán võ thuật truyền thống Trung Quốc xem bọn họ luyện tập, sau khi học còn lưu lại, nói là đi theo Vệ Sở để mở mang kiến thức, bọn họ đều là vì chính bề ngoài nhu nhược của cô ấy mà bỏ qua điểm này.

Hôm nay hấn nghe Bạch Hải Dương nói đã tìm kiếm được đại phu có thể chữa khỏi bệnh cho Vệ Sở mới có ít dũng khí, lôi kéo Dương Ngưng Tuyết tới tìm Vệ Sở nhưng không dự đoán được, khi tới gần cánh cửa khép hờ lại nghe được cuộc nói chuyện của Vệ Sở với Phong Phiêu Phiêu.

Bọn họ cũng không định nghe lén, chỉ là nghe được một khắc ấy, hai người hoàn toàn sửng sốt, thẳng đến sau khi Vệ Sở nói, hấn cùng Dương Ngưng Tuyết mới chậm rãi hồi phục tinh thần.

Sau đó, đẩy cửa.

Phong Phiêu Phiêu cũng sửng sốt.

Tuy rằng cô biết trên thế giới này không có bức tường nào không lọt gió, dù cho cô cất lực giấu giếm nhưng một ngày nào đó bí mật này cũng sẽ không giữ được, cô chỉ tận lực hy vọng ngày ấy có khả năng tới muộn một chút.

Nhưng cô không nghĩ tới, chân tường sẽ bị vạch trần theo cách ngẫu nhiên như vậy lại là vì chính cô sơ sẩy mà tạo thành.

Ánh mắt bốn người giao nhau, không khí phảng phất trầm xuống.

Sau một lúc lâu, Vệ Sở mở miệng: “Ngồi xuống đi”.

Trần Băng không có ngồi, hắn chỉ nhìn Vệ Sở, thấp giọng hỏi: “Vì cái gì?”. Nghe ngữ khí của Vệ Sở, chắc là đã sớm biết chuyện Phong Phiêu Phiêu biết Thái Cực mà anh không chỉ biết còn giúp Phong Phiêu Phiêu giấu giếm bọn họ.

Vệ Sở liếc nhìn hắn, trên mặt cũng không có vẻ xấu hổ, cũng không xấu hổ, chỉ nhàn nhạt nói: “Em đang trách anh?”

Trần Băng sửng sốt một chút, kế tiếp lại lắc đầu, nghiêm túc nói: “Em vĩnh viễn sẽ không trách cứ Vệ sư huynh nhưng hiện tại nếu đã biết chuyện này, em hy vọng Vệ sư huynh có thể hoàn toàn nói cho em biết hết”.

Vệ Sở gật gật đầu, vỗ vỗ bên cạnh không ý vị bảo Phong Phiêu Phiêu ngồi xuống, sau lại ngắn gọn nói lại một thân lai lịch cùng công phu của Phong Phiêu Phiêu.

Hai người Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết lại một lần sửng sốt.

Bọn họ vốn là nghe Đàn Lâm nói vì Học Viện cất giấu một cao thủ Thái Cực không thua kém gì bọn họ mới mang theo tâm tư tò mò cùng muốn xem nào nhiệt mà tiến tới, cũng muốn xem xem người đó là ai. Tuy rằng có hoài nghi là lai lịch công phu bất chính, không

có nghĩ quá xa nhưng khi Vệ Sở nói ra chuyện cũ, liên quan tới quá khứ, ân oán đời trước khiến cho đám người ở một thế hệ trẻ tuổi không biết nên làm như nào cho phải.

Vệ Sở chậm rãi mở miệng: “Hiện tại thời đại thay đổi, giấu giếm võ công trên người, bái sư trộm nghệ, dựa theo quy củ võ lâm mà nói, là tội lỗi không thể dung thứ nhưng hiện tại tính tới, người kia ở trước mặt các người, ta muốn hỏi các người định làm gì? Giết hắn? Hay là sử dụng gia pháp các phái? Hiện tại lạm dụng tư hình thì sẽ bị phạt”.

Vệ Sở tuy không nói rõ nhưng Trần Băng và Dương Ngưng Tuyết đều nghe hiểu ý anh: Anh tính toán hóa giải một trận ân oán năm xưa, sự tình của thế hệ trước đối với thế hệ trẻ tuổi mà nói là thập phần xa xôi, Trần Băng nghĩ nghĩ, nói: “Cái này, em không thể làm chủ nhưng mà Vệ sư huynh, em nghĩ chuyện này cần thiết nói với người nhà của em, thực xin lỗi”.

Tuy rằng biết Vệ Sở quyết ý bảo vệ Phong Phiêu Phiêu nhưng là những môn phái năm đó bị học trộm cũng có Trần gia bọn họ.

Vệ Sở nói: “Tốt, kỳ thật trước đó anh đã đem mọi chuyện nói cho cha của anh, hơn nữa cũng đã liên lạc với chương môn nhân các phái, hy vọng có thể hòa bình giải quyết chuyện này”. Chẳng qua vì tránh để cho sự tình chưa rõ ở phía trước gây ra phong ba gì, anh vẫn luôn âm thầm tiến hành, người biết chỉ có các trưởng bối, các thế hệ trẻ đều không hay biết gì.

Trần Băng nghe vậy, trên mặt hiện lên biểu tình cứng rắn, nói tiếp: “Vậy là tốt rồi”. Hắn cũng không nghĩ thật sự sẽ tham dự vào chuyện này.

Chuyện tuy đã được nói rõ, tâm tình Trần Băng vẫn là có chút trầm xuống, nói đơn giản lý do mình tới rồi báo chuyện cho Vệ Sở rồi cùng Dương Ngưng Tuyết rời đi.

Phong Phiêu Phiêu ngoài ý muốn thấy được, thời điểm Trần Băng

nói Vệ Sở có khả năng chữa được, trên mặt Vệ Sở lóe lên thần sắc không phải vui mừng mà là hỗn hợp kỳ dị cùng cổ quái.

Lúc Trần Băng rời đi giúp bọn họ đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hai người, Phong Phiêu Phiêu ngồi bên cạnh Vệ Sở, chăm chú nhìn gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc. Vệ Sở lúc này thoát nhìn thực có chút yếu ớt bất an, lông mi dài của anh hơi rung rung, ánh mắt nhìn phía trước có chút xuất thần, ngay cả Phong Phiêu Phiêu nhìn chăm chăm như vậy cũng không có phát giác.

Phong Phiêu Phiêu chần chừ một chút, duỗi tay chạm vào cánh tay Vệ Sở, thấp giọng hỏi: “Anh giống như không quá vui vẻ?”. Thương thế của anh có hy vọng chữa khỏi, đây không phải là chuyện kích động sao? Vì cái gì mà anh ngược lại như đã chịu kinh hách thực lớn vậy?

Đôi mày của Vệ Sở nhíu lại, trên mặt lần thứ hai thoáng qua một ít chua xót, qua hồi lâu mới cúi đầu xuống đất thấp giọng nói: “Tuy rằng mỗi ngày tôi đều bảo em phải có tự tin, chính là khi xảy ra chuyện này, hóa ra tôi mới là người không có tự tin”.

“Có thể em không biết trước kia tôi có bộ dáng gì, tôi có thể nói cho em biết, tôi của hiện tại cùng trước kia là hai người khác nhau”. Tay anh đặt ở bên người, cảm lòng không được mà nắm chặt, “Khi ấy, việc thân mang trọng thương đã hoàn toàn thay đổi tôi, những năm gần đây tôi cũng đã có thói quen không cần võ công để giải quyết vấn đề, hơn nữa không ngừng nói với chính mình, tính cả đời như vậy cũng không có vấn đề gì”.

Nhưng hiện tại bỗng có người nói cho anh, nói thân thể anh có thể chữa khỏi, anh có hy vọng một lần nữa lấy lại võ công đã mất.

Nhưng trong nháy mắt, anh lại sinh ra sợ hãi thật lớn, rõ ràng đây là một việc rất tốt nhưng anh lại thực buồn cười mà lại sợ hãi.

Anh sợ hãi một lần nữa phải đối mặt với quá khứ của chính mình, cũng sợ hãi lại phải đối mặt với quá khứ đã từng tổn thương anh

sâu sắc.

Anh càng thêm sợ hãi, tin tức này đã bùng lên trong lòng anh một niềm hy vọng mãnh liệt, nhưng tới cuối cùng nếu đã tìm được, tan biến hy vọng mà chỉ có công dã tràng thì sao?

Thương thế của anh đã có rất nhiều năm, đâu có chữa khỏi dễ dàng như những vết thương mới được.

Dù cho Vệ Sở có yêu nghiệt thế nào, ác ma như nào, lạnh nhạt như nào, trầm ổn thế nào, rốt cuộc cũng chỉ là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, thời điểm anh bị thương, cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi.

Thời điểm anh không thể đối mặt được cũng sẽ do dự, cũng sẽ sợ hãi mà lùi bước, sẽ trở nên mềm yếu.

“Ta thế nhưng lại sợ hãi”. Cười nhẹ một tiếng, Vệ Sở nâng tay, che đi nét thống khổ trên gương mặt.

Phong Phiêu Phiêu nhìn anh, nhìn bộ dáng yếu ớt của Vệ Sở, tâm của cô bỗng mềm ra giống như bị hương khí xung quanh dày đặc vây lấy, một chút một chút biến thành làn nước ấm áp bao lấy người cô.

Cô vươn tay tới, nắm lấy đôi bàn tay mà vừa rồi do có người ngoài mà không thể nắm được, thấp giọng nói: “Vệ Sở, anh không cần nghĩ tới cái đó, mặc kệ thế nào, anh vẫn là Vệ Sở đúng không?”.

Cô dùng sức mà nắm lấy tay anh, hy vọng có thể đem năng lượng truyền lại cho anh.

Anh cho cô sự tự tin, hiện tại, đến lượt cô cho anh sự tin tưởng.

-----oOo-----

Chương 42: Nắm lấy tay người

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Vệ Sở đem tin tức của Phong Song Hành truyền đi cho các phái đã từng bị học trộm năm đó, hơn nữa uyển chuyển biểu đạt ý tứ của bản thân, hy vọng có thể giải quyết trong hòa bình mà sau khi các trưởng bối các phái thương lượng xong cuối cùng đưa ra một quyết định.

Quyết định này là do Bạch Hải Dương đưa tới.

“Đây là cái gì?” Vẫn là ở biệt thự của Vệ Sở, Phong Phiêu Phiêu tiếp nhận phong thư của Bạch Hải Dương, tùy tay sờ một chút mới phát hiện bên trong là một tấm thẻ.

“Là thư mời thi đấu liên hợp của sinh viên võ thuật truyền thống Trung Quốc”. Bạch Hải Dương nhìn Vệ Sở, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười mới tiếp tục nói, “Đây là trưởng bối quyết định, bọn họ nói muốn nhìn đứa trẻ được Phong tiên bối dạy dỗ có cái trình độ gì, nếu em có thể thắng lợi trong trận đấu, như vậy sự tình phía trước đều sẽ được bỏ qua toàn bộ”.

Ở đây kỳ thật còn liên lụy tương đối phức tạp, người ở thế hệ lúc trước thực ra đã qua đời không ít, hiện tại người chủ sự so với Phong Song Hành còn muốn ít hơn vài lứa, cũng không thật sự so đo đi động thủ với một lão nhân gia, huống chi, Vệ gia kỳ thật còn là môn phái năm đó bị tổn hại lớn nhất, Vệ gia đã tỏ vẻ không truy cứu, bọn họ cũng không cần phải truy cho tới cùng.

Nhưng mấu chốt ở chỗ, người nói lời này lại là Vệ Sở, bởi vì năm đó Vệ Sở hy sinh nên các môn phái mới không bị tổn thất nặng nề, tính ra các phái đối với Vệ Sở đều có ân tình, yêu cầu anh đưa ra, không

thể nào không tiếp.

Thấy Phong Phiêu Phiêu mở thư ra, Bạch Hải Dương có tâm nhắc nhở: “Phong Phiêu Phiêu học muội, trận thi đấu lần này xem như người trong võ lâm tổ chức, mục đích là phát huy cùng bảo tồn võ học hiện có, hy vọng sau này có thể phát triển giúp đỡ lẫn nhau, khả năng các phái đều sẽ phái đại đệ tử của nhà mình đi, ta cũng sẽ tham gia”.

Phong Phiêu Phiêu thông dong cười, ôm quyền đối với Bạch Hải Dương: “Đến lúc đó còn xin Bạch huynh thủ hạ lưu tình”.

Nếu đây là khiêu chiến, vậy cô tiếp được.

Thi đấu võ thuật ở tháng 11 mới tiến hành mà phía trước đó, Học Viện CMFU nghênh đón đại hội thể thao mỗi năm một lần.

Đây được gọi là đại hội thể thao, kỳ thật mặt khác có thể xem như là đang dạo chơi công viên, sáu học viện, bao gồm cả Thượng Hương Văn Viện, lấy hệ làm cơ sở đơn vị, định ra một hạng mục thi đấu đặc sắc mà học sinh mỗi viện đều có thể tới tham gia thi đấu ở năm viện khác, chỉ cần chính học sinh có thể chịu được, không hạn chế hạng mục thi đấu tham gia.

Mỗi một lần thi đấu đạt được hạng nhất, trước hết đạt được năm người có thành tích tốt nhất sẽ được quy về cho học viện mà thắng bại cuối cùng là thông qua thống kê thu hoạch của từng học viện mà quyết định.

Đây là thi đấu cá nhân, cũng là toàn học viện chiến đấu.

Đại hội thể thao diễn ra trong ba ngày mà buổi tối ngày cuối cùng sẽ là tiệc tối bên lửa trại.

Phong Phiêu Phiêu không có báo danh tham gia thi đấu, tuy rằng lấy thực lực của cô, nếu tham gia thi đấu có thể bắt lấy không ít viện huy, chẳng qua cô nhớ đã sắp tới thi đấu võ thuật, thứ hai là tuy sự

tự ti nguyên bản của cô đã biến thành tự tin nhưng tính cách nội liễm của cô vẫn là không nên làm quá nổi bật.

Còn có một nguyên nhân quan trọng nhất, chính là Vệ Sở không thể tham gia, cô sẽ ở cùng với Vệ Sở.

Từ ngày đầu tiên của đại hội, Phong Phiêu Phiêu cùng Vệ Sở đi tham quan các học viện, hai người vẫn nhất quán ăn mặc một đen một trắng, tuy rằng là màu sắc bất đồng nhưng kiểu dáng quần áo lại có điểm tương tự, vừa nhìn giống hệt trang phục tình lữ.

Hạng mục của hệ cưới ngựa là kịch liệt nhất, mắt thấy một đám người khiêu chiến vừa lên sân đấu một mặt người dự thi tràn đầy tự tin nhưng cũng có chút nhút nhát, thậm chí không chờ tới lượt thì tự động từ bỏ thi đấu.

“Thật sự không tham gia sao?”. Vệ Sở híp mắt đáng giá tình hình khiêu chiến trong chốc lát, âm thầm tính toán một chút liền quay đầu hỏi Phong Phiêu Phiêu, “Dùng tới kỹ xảo của em hẳn là có thể đối phó”.

Phong Phiêu Phiêu nhấp nhấp môi, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không được, chúng ta đi nơi khác nhìn xem đi”.

Nói xong hai người liền đi ra ngoài, tuy rằng hạng mục ở hệ cưới ngựa rất nguy hiểm nhưng là chính vì nguyên nhân nguy hiểm này khiến cho người vây quanh thực không ít, Vệ Sở đang muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên không biết bị ai kéo, dưới chân loạng choạng như muốn ngã.

Phong Phiêu Phiêu vẫn luôn chú ý tới Vệ Sở, thấy anh ngã liền nhanh tay vươn tới giữ chặt, hai người vừa mới ổn định, phát hiện người đụng vào Vệ Sở thế mà lại là Đan Lâm, người này nhìn thấy Vệ Sở sau sắc mặt lập tức trắng bệch, hiển nhiên là nghĩ tới hồi ức không tốt nào đó.

Ba người giằng co một lát, Đan Lâm như ở trong mộng tỉnh lại, như

thấy quỷ mà xoay người sang chỗ khác, rời đi nhanh như bay.

Phong Phiêu Phiêu cong môi cười: “Hắn sợ anh muốn chết”.

Sau khi cô nói xong mới phát hiện tay hai người vẫn nắm chặt như cũ, cơ hồ là không hện mà cùng buông tay ra.

Xem qua thuật cưỡi ngựa, hai người lại đi tham quan bờ lội hệ, đứng ở bên bờ lội, hai người đồng thời nhớ tới sự kiện của Trần Băng, không khỏi nhìn thoáng qua đối phương, đều thấy được ý cười trong ánh mắt của người đối diện.

Thời điểm ra khỏi hội quán bờ lội, tay hai người chạm nhẹ một chút, rất nhẹ trong nháy mắt, chỉ là một người nhẹ nhàng chạm vào người còn lại, da thịt ấm áp mà lướt qua.

Thân thể Phong Phiêu Phiêu cứng đờ một chút.

Vệ Sở dừng bước chân.

Rõ ràng cũng không phải là lần đầu tiên đụng phải, khi trước lúc tập luyện đã chạm qua vô số lần, nhưng vì chuyện gì mà lần này chỉ là một lần nhẹ nhàng cọ qua lại phảng phất gợi ra một mảnh xuân tâm gợn sóng?

Trong lòng ngực như sinh ra những sợi dây thường dài vô hạn, gắt gao bao lấy trái tim nhưng lại không cảm thấy trói buộc, chỉ cảm nhận được sự ấm áp cùng thoải mái cùng với một tia như có như không thực trực tắc.

Hai người ở Học Viện vòng một vòng, qua non nửa ngày mới đến Thái Cực hệ ở Giấu Mối Học Viện, hạng mục năm nay của Thái Cực hệ là trạm cọc gỗ, rất nhiều cọc gỗ cao tới một mét, để mọi người không có công phu đứng trên đó, liền cho là vận động viên có thể chất không tệ cũng sẽ cảm thấy cố hết sức nhưng đối với luyện tập võ thuật truyền thống Trung Quốc mà nói, đây là kiến thức cơ bản.

Học sinh đứng ở trên cọc gỗ, một đám gương mặt vắn vẹo đổ mồ hôi đầm đìa, chỉ có một thiếu nữ thân mật một kiện quần áo quê mùa trông rất nhẹ nhàng mà tự nhiên, vừa thấy đó là có công phu, Phong Phiêu Phiêu xem thấy có chút hứng thú, muốn tìm người để hiểu biết thân phận của nữ hài tử này, Vệ Sở nghiêng đầu nói bên tai Phong Phiêu Phiêu: “Người này là truyền nhân kiếm phái, điểm cơ bản này đối với cô ấy thực nhẹ nhàng”.

Phong Phiêu Phiêu cơ hồ không chú ý tới anh đang nói cái gì, toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt ở việc Vệ Sở nói thầm bên tai cô, hơi thở ấm áp hoàn toàn tương phản với ngữ khí lạnh nhạt trong lời nói của anh...

Phong Phiêu Phiêu cắn cắn môi, tay hơi động muốn duỗi tay nắm tay Vệ Sở nhưng là cô vừa mới động liền cảm giác tay mình bị người khác nắm lấy.

Kinh ngạc quay đầu, cô thấy Vệ Sở dờn tầm mắt, vành tai hơi đỏ lên.

Giống như có hơi nóng bốc hơi trên mặt, Phong Phiêu Phiêu gục đầu xuống.

Hai tay nắm chặt như vậy, trong ba ngày kế tiếp cũng không có tách ra.

Mãi cho tới buổi tối ba ngày sau, tại lửa trại buổi tối.

Rời xa lửa trại, rời xa mọi người, ở dưới bầu trời như vô tận, âm thanh đối thoại rất nhỏ tới mức có thể xem nhẹ

“Thi đấu... Anh sẽ đi xem chứ?”

“Sẽ”

-----oOo-----

Chương 43: Đại kết cục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

....

....

....

....

Hiện tại đã không phải võ lâm thời trước, bởi vậy, tranh đấu võ thuật cũng biến thành một loại biểu diễn, xem như một hình thức bắt kịp thời đại.

Đánh chết người sẽ phải chịu trách nhiệm, tạo thành thương tổn mang tính vĩnh viễn không tránh khỏi quá mức đẫm máu, cũng không tốt cho sự giao hảo giữa các bên, tuy rằng điều này khiến cho người tham gia có vẻ bất mãn nhưng thi đấu vẫn là vì bảo đảm điểm này mà có rất nhiều hạn chế.

Hữu hảo cạnh tranh.

Đây là định nghĩa trên mặt nhưng lại không phải là định nghĩa võ thuật.

Chân chính so đấu không nương tay sẽ dễ thương người, giống như lần trước đánh nhau với Đàn Lâm của Phong Phiêu Phiêu, người sau khi bị tổn thương tâm lý thì thân thể cũng phải dưỡng tới nửa tháng, đó cũng vì lực của Phong Phiêu Phiêu không đủ mạnh, cộng thêm công phu tương đối mạnh của Đàn Lâm nên mới không có gây ra vết thương nào.

Nếu đổi lại là lúc ấy Đàn Lâm đánh trúng Phong Phiêu Phiêu một quyền, như vậy Phong Phiêu Phiêu ít nhất cũng phải nằm trên giường mấy tháng.

Võ thuật là một loại đồ vật hoa lệ, cũng là đồ vật nguy hiểm, nó ẩn sâu sự thần bí, không biết lúc nào sẽ bị đâm một mũi nhọn.

Nếu là ở trên sân thi đấu, cho phép người dự thi toàn lực làm, những người đó cũng không có tâm muốn thắng quá mãnh liệt, nếu là một người tàn nhẫn độc ác đoạt giải quán quân, vì thắng lợi mà tàn nhẫn ra tay hại người làm họ tiếc nuối cả đời, như vậy cũng sẽ biến thành bi kịch.

Mà đã là người dự thi, vốn đều sẽ mang theo nhiều hoặc ít tâm hăng bại, văn vô độ nhất, võ vô độ nhị, nếu mỗi người đều tranh đấu liều mạng, như vậy bi kịch sẽ nhiều vô số kể, gây ra cừu hận khắp nơi, cũng sẽ vô số kể. .

Đối với thi đấu chính quy công khai, đây là cần thiết phải tránh.

Tuy rằng hiểu rõ đạo lý này nhưng khi nhìn tới đồng quy tắc dài lê thê kia Phong Phiêu Phiêu vẫn không nhận được một trận phiên muện: “Như thế nào lại phiên toái như vậy? Em tưởng là đánh thắng là xong rồi chứ”. Còn có ba ngày nữa liền phải thi đấu, chỉ là nhớ hết đồng quy tắc này còn phải tốn thêm ít thời gian.

Đánh một trận còn muốn tuân thủ nhiều quy tắc như vậy, ví dụ như nơi nào có thể đánh nơi nào không, lại ví như chiêu nào mang tính sát thương quá mức nguy hiểm, đây quả thực là hạn chế toàn bộ thực lực của cô, nguyên bản mười thành công phu nhiều nhất chỉ có thể lấy ra năm thành.

Mà cuối cùng quy tắc quyết định thắng bại, cũng không phải là một bên đánh gục hoàn toàn bên còn lại mà là điểm tích lũy khi tranh đấu, sau lại tính điểm để chọn ra người thắng cuộc.

Ví dụ như Phong Phiêu Phiêu đánh Vệ Sở một quyền, Vệ Sở nếu duỗi tay đón đỡ, như vậy công kích này không có hiệu quả, nếu Vệ Sở không có đỡ mà khiến một quyền này đánh vào mặt anh, vậy thì sẽ được tính là công kích thành công.

Đây là tình hình cơ bản nhất cũng là đơn giản nhất, thuyết minh cụ thể lại càng thêm phức tạp.

Phong Phiêu Phiêu ngồi ở sofa phòng khách nhà Vệ Sở, một bên xem một bên oán giận, Vệ Sở ngồi cạnh cô, cầm ly trà dù bận vẫn ung dung, không chút hoang mang.

Đối diện bọn họ, còn là Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết vì thuận đường mà đem cho họ một quyền quy tắc, hai người nhú mày, cũng vì cùng một vấn đề mà buồn rầu.

Vệ Sở liếc mắt nhìn bọn họ một cái, chậm rãi nhấp ngụm trà mới mở miệng nói: “Đây là lần đầu công khai thi đấu chính quy với quy mô lớn sau khi võ thuật suy sụp, mục đích là trọng chấn lại bộ mặt của võ thuật khi xưa, hiện tại học Taekwondo, nhu đạo có bao nhiêu người? Học Thái Cực, bát quái lại có bao nhiêu người? Trước không nói mục đích của trận đấu này không phải là kết thù giữa các phái, nếu làm cho thương vong vô số thì thế nào mới có thể phát triển được lớn mạnh?”

Các việc quá mức cực đoan thì không thể tồn tại lâu dài, nếu vì sinh tồn mà lại nhượng bộ thì có gì tổn hại chứ?

“Huống chi, hiện tại chúng ta học võ, lẽ nào chỉ là vì đánh tới thiên hạ vô địch sao? Chớ quên hiện tại là thời đại nào, nhân lực vẫn là có hạn, một viên đạn bắn tới, nhiều cao thủ võ lâm tới mấy cũng là vô dụng. Không cần quên, thời điểm chúng ta học võ, lúc ban đầu được dạy không phải là tranh cường tàn nhẫn mà là cường kiện thân thể”.

Nghe Vệ Sở nói xong, ba người bọn họ đều rơi vào trầm mặc, một lát sau, Phong Phiêu Phiêu mới không cam tâm mà mở miệng:

“Nhưng là nhiều quy tắc như vậy, thực sự ảnh hưởng tới phát huy a”.

Trần Băng, Dương Ngưng Tuyết cũng là một bộ biểu tình như vậy.

Khóe miệng Vệ Sở gợi lên một cái tươi cười nhợt nhạt, chợt vừa đi vừa thấy có chút giảo hoạt: “Quy tắc này không chỉ là nhằm vào em a, cũng đồng dạng với nhiều người dự thi khác, đại bộ phận đều chịu hạn chế như vậy, ngược lại, những quy tắc này nếu lợi dụng thật tốt thì có thể mang lại cho em một chút ưu thế. Ngoài ra, anh có thể dạy em một ít biện pháp mưu lợi”.

Vừa nghe Vệ Sở nói như vậy, không riêng Phong Phiêu Phiêu, Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết cũng không nhịn được ngưng thần yên lặng lắng nghe nhưng lúc này Vệ Sở bỗng nhiên im lặng, đôi mắt nhìn hai người vô cùng khách khí nói: “Hiện tại cũng không còn sớm, hai đứa có phải cần trở về hay không?”.

Trần Băng một cái xem đồng hồ: Bốn giờ rưỡi chiều.

Dương Ngưng Tuyết một cái xem ngoài cửa sổ: Mặt trời còn chưa xuống núi.

Nhưng là Vệ sư huynh nếu lên tiếng nói hiện tại không còn sớm, bọn họ cũng không thể mạnh mẽ ở lại.

Trần Băng đứng lên, liếc mắt nhìn Vệ Sở: “Trọng sắc khinh sư đệ”. Mang theo sự khinh bỉ mà rời đi.

Dương Ngưng Tuyết đứng lên, liếc mắt nhìn Vệ Sở một cái: “Trọng sắc khinh sư muội”. Tiếp theo coi khinh mà rời đi.

Hai người đi luôn, lưu lại Vệ Sở cùng “Sắc” như cũ ngồi trong phòng khách, bởi vì hai câu nói kia, Phong Phiêu Phiêu trên mặt phát sốt, Vệ Sở trầm mặc trong chốc lát sau dùng nước trà để hạ nhiệt độ.

“Thật là nói hươu nói vượn”. Anh lẩm bẩm nói, ánh mắt có chút mơ

hồ không thể nào đi xem “Sắc” đang ngồi bên cạnh.

Thắng đến đáy cốc trà, Vệ Sở mới định thần tới, thanh thanh giọng nói: “Vừa đúng lúc, hiện tại không có ai, anh giảng giải với em một chút làm cách nào để tận lực mà tự do phát huy khi có quy tắc. Ngoài ra, ở phương diện hiểu biết Thái Cực em cũng không biết đủ, anh thuận tiện giúp em bổ sung một chút”.

Tuy rằng chưa từng tham gia qua cái loại thi đấu này nhưng mặc kệ là trên mặt lý luận hay cảnh giới đều cao hơn Vệ Sở một bậc, thực mau liền biết cách lợi dụng.

Tiếp theo, đó là bắt đầu thời gian “Trọng sắc”.

Thi đấu hết như Vệ Sở đoán trước, không chút khúc mắc tiến hành, người bên trong xem có chút không thú vị nhưng lại hấp dẫn phần lớn ánh mắt của người qua đường.

Bản thân Phong Phiêu Phiêu thực lực kinh người, lại thêm ở trên sân thi đấu vận khí không tồi, không gặp được đối thủ quá khó chơi hay quá hung ác, một đường thuận lợi mà đánh thắng tới chung kết.

Thời điểm bắt đầu thi đấu, ai cũng không đem nữ hài tử văn nhã này để vào mắt, rốt cuộc là luận võ, không phải mặt đẹp là được.

Chính là tới trận chung kết đã không ai dám xem thường Phong Phiêu Phiêu, cô mỗi lần thắng đều vô cùng đẹp, tuy rằng mọi người bị hạn chế bởi quy tắc thi đấu, phát huy không ra mười phần bản lĩnh nhưng từ lúc thi đấu có thể nhìn ra trình độ nhất định mà cô phong thái ung dung, một hồi thi đấu xong thì vừa thuyết phục người dưới đài cũng thuyết phục đối thủ trên đài.

Đối thủ ở vòng thi cuối cùng, Phong Phiêu Phiêu rất sớm liền có dự cảm, là Bạch Hải Dương, hiện tại chứng minh có nghĩ không sai, tuy rằng giống nhau đều chịu ảnh hưởng của quy tắc thi đấu nhưng đối

với am hiểu lấy nhu thắng cương của Thái Cực tương đối có lợi, tuy rằng chỉ là có chút ưu thế nhưng cộng với thực lực kinh người của Bạch Hải Dương liền tạo thành kết cục như vậy.

Vốn là thi đấu võ thuật tổng hợp nhưng tới cuối cùng, hai người tới được trận chung kết thế nhưng đều là người học Thái Cực, cái này khiến cho đương sự cùng người xem đều nhin không được có chút kinh ngạc.

Luận võ đài ở sân thi đấu trung ương, cứ việc chung quanh không ít người ngồi nhưng sau khi Phong Phiêu Phiêu lên đài, liền bình tĩnh nhìn Bạch Hải Dương, đem bên ngoài hết thảy vứt sau đầu.

Hai người dù quen biết, lúc này cũng sẽ không đem thời gian nói chuyện nhàn rỗi, khi tuyên bố bắt đầu, liền động thủ.

Mới đầu, hai người đều nhẹ nhàng mà thử, trao đổi mấy chiêu cũng không xuất toàn lực, tựa hồ có chút kiêng kị với đối phương.

Phong Phiêu Phiêu có chút kỳ quái, cô đi trước thử hai chiêu vì cho rằng Bạch Hải Dương thực lực cường hãn, muốn xem trình độ hấn tới đâu, nhưng Bạch Hải Dương lại kiêng kị cô cái gì?

Nghĩ lại cô liền suy nghĩ ngọn nguồn: Bạch Hải Dương kiêng kị Vệ Sở, tuy rằng nền tảng của cô là do ông nội dạy nhưng chân chính dẫn cô vào cảnh giới hoàn toàn mới chính là Vệ Sở.

Ngày xưa Vệ Sở nổi danh, tới hiện tại vẫn như cũ ảnh hưởng tới Bạch Hải Dương, đối với người chịu chỉ đạo của Vệ Sở là cô cũng rất kiêng kị.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Phong Phiêu Phiêu liền không chần chừ, quyền càng thêm lực, không hề báo động trước mà toàn lực đánh qua.

Dù biết thực lực Bạch Hải Dương ở phía trên cô nhưng một khi quyết định khiêu chiến, lúc này Phong Phiêu Phiêu lòng không tạp

niệm.

Bạch Hải Dương đột nhiên không kịp phòng ngừa, lập tức rơi vào thế hạ phong, sau khi bị Phong Phiêu Phiêu công kích thành công vài lần, lập tức rơi xuống thế hạ phong.

Tuy rằng hấn nỗ lực san bằng thực lực nhưng Phong Phiêu Phiêu phòng thủ vô cùng nghiêm mật tinh tế trong lúc nhất thời hai người liền giằng co như vậy.

Phàm là võ giả đều sẽ có một chút hiếu thắng, tuy rằng Phong Phiêu Phiêu là nữ hài tử nhưng ở trong mắt Bạch Hải Dương cô ấy cũng gần là một đối thủ, không có nửa phần nhường nhịn mà trừ cái này ra, Phong Phiêu Phiêu còn được Vệ Sở truyền thừa, tuy rằng sẽ không thừa nhận với bên ngoài nhưng trong lòng Bạch Hải Dương biết, hấn đối với Vệ Sở vẫn có một chút tâm tư muốn vượt qua.

Hấn trước kia không bằng Vệ Sở, hiện tại muốn tìm Vệ Sở tỷ thí, cũng không có cách nào khác.

Mãi cho tới thời điểm kết thúc, Phong Phiêu Phiêu cách thắng lợi chỉ còn một điểm mà Bạch Hải Dương cũng theo sát cách hai điểm.

Bạch Hải Dương nghĩ tới Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết từng nói, Vệ Sở dạy Phong Phiêu Phiêu làm thế nào để tận dụng mọi quy tắc mà vẫn ghi được điểm, rốt cuộc cô ấy làm thế nào?

Hấn có muốn dùng một ít thủ đoạn không?

Cái ý niệm này vừa nảy ra, Bạch Hải Dương lập tức sinh ra hờn giận từ đáy lòng: Thân là một võ giả đường đường chính chính, sao lại có thể nảy sinh những ý niệm xấu xa như vậy?

Lòng hấn một khi loạn, chiêu thức cũng sẽ rối theo, vì thế đã vô ý cho Phong Phiêu Phiêu một cánh cửa, nhìn tới cái cửa mở này Phong Phiêu Phiêu cũng thấy có chút kỳ quái, theo lý thuyết mà nói, Bạch Hải Dương sẽ không mắc phải sai lầm như vậy nhưng cô cũng

không chần chờ quá nhiều, thể lực của cô đã tới giới hạn rồi, nếu không nhanh tay chớp lấy cơ hội này, chỉ có thua cuộc nghênh đón cô ở phía sau.

Dù là vậy, cô cũng muốn đi trước.

Cho nên cô không chần chừ mà đánh qua.

Tiếp theo, công kích thành công.

..... Thắng lợi.

Ngay lúc Phong Phiêu Phiêu còn chưa phản ứng kịp, thắng lợi liền rơi xuống đầu cô rồi.

Phong Phiêu Phiêu có chút không dám tin mà nhìn Bạch Hải Dương, nói ra nghi hoặc của bản thân: “Anh vừa rồi là có chuyện gì?”. Tại sao bỗng nhiên lại lộ ra sơ hở như vậy?

Bạch Hải Dương không đáp ngay mà hỏi lại: “Tôi có thể biết Vệ Sở dạy cô biện pháp gì không?”. Hắn rất tò mò.

Phong Phiêu Phiêu cười nói: “Biện pháp mưu lợi tốt nhất chính là không cần mưu lợi, Vệ Sở nói cho tôi, không chần chừ, không do dự, tin tưởng chính mình”.

Tin tưởng, so với bất cứ sự gian lận nào cũng mạnh hơn rất nhiều.

Bất đắc dĩ mà cười, Bạch Hải Dương thở dài: Hóa ra là chính hắn lạc lối.

Nhưng nghĩ lại, Trần Băng cùng Dương Ngưng Tuyết tới nói cho hắn chính là Vệ Sở cố ý chơi xấu, cố ý mượn lời Trần Băng để cho hắn biết anh ta sẽ dạy Phong Phiêu Phiêu cách “lách luật”, khiến hắn nảy sinh ra cái ý niệm kia trong lúc thi đấu... Tuy nhiên, hắn thua không oan, nguyên nhân căn bản nhất là tại tâm của hắn, một chiêu của Vệ Sở chỉ là nhân tố bên ngoài thôi.

Lại nhìn Phong Phiêu Phiêu, trong lòng Bạch Hải dương thoải mái: Thua thì thua đi, dù sao cũng không phải là thua cả đời.

Sau đó là lễ trao giải, đứng ở trên đài, Phong Phiêu Phiêu cầm cúp nhưng tâm tư sớm đã bay xuống chỗ nào dưới đài, thật vất vả đợi đến lúc kết thúc, cô chạy như bay xuống, nhanh chóng quay về phòng chờ của tuyển thủ, Vệ Sở hẳn là đã rời khỏi thính phòng rồi. Ở nơi đó chờ cô.

Cô muốn chia sẻ thắng lợi này cùng với Vệ Sở.

Nhưng sau khi đẩy cửa ra, trong phòng lại không có ai, trên mặt Phong Phiêu Phiêu liền không có một chút tươi cười, chỉ còn sự ngạc nhiên đọng lại.

“Kỳ thật khi em thi đấu, hấn đã đi rồi”. Phía sau truyền tới thanh âm của Bạch Hải Dương, hấn là đi sau Phong Phiêu Phiêu, “Thời điểm em thi đấu hồi cuối cùng, người nhà của hấn đã tìm được đại phu có thể chữa trị được cho hấn, thời gian không đợi người, liền sốt ruột mang hấn đi rồi, không có nói cho em”.

Lúc này, Vệ Sở hẳn là đang trên máy bay rồi.

Kỳ thật, hấn muốn khi tỷ võ với Phong Phiêu Phiêu lúc cần dùng tới thủ đoạn, nếu nói cho Phong Phiêu Phiêu biết Vệ Sở đã rời đi, tâm lý của cô nhất định sẽ chịu ảnh hưởng, nhưng nếu dựa vào cái này để giành thắng lợi, chỉ sợ thắng lợi này sẽ làm hấn chịu sỉ nhục cả đời.

May mắn hấn không có làm vậy.

Phong Phiêu Phiêu nghe nói Vệ Sở đi rồi, ngẩn ra một lát rồi xoay người rời đi.

Bạch Hải Dương nhìn căn phòng trống rỗng, sau một lúc lâu mới nói: “Vẫn là anh thắng rồi”.

“Xin lỗi, tôi không khiêu vũ”.

“Thực xin lỗi, tuy vậy tôi khuyên anh nên đi tìm bạn nhảy khác thì hơn”.

“Cảm ơn vì đã mời nhưng hiện tại tôi không muốn khiêu vũ”.

Thời gian trôi rất nhanh tới tháng 12, bên trong lễ đường của trường học đang tổ chức vũ hội Giáng Sinh, mọi người đều đang chìm trong sự vui sướng.

Phong Phiêu Phiêu vốn dĩ không nghĩ tới nhưng không lay chuyển được Tiêu Tiểu liên tới đứng ở vách tường hoa.

Lúc này, tất cả bạn học đều đã biết cô là cao thủ Thái Cực, bởi vậy cũng không có nhiều người dám tiến lên quấy rầy cô, ngẫu nhiên tới được mấy vị dũng sĩ đều bị Phong Phiêu Phiêu uyển chuyển từ chối.

Sau khi cự tuyệt vài lời mời, Phong Phiêu Phiêu nhẹ nhàng thở dài: Vũ hội rất náo nhiệt nhưng cô không cách nào dung nhập được vào trong đó.

Từ lúc Vệ Sở đi trị liệu, vì thương thế nghiêm trọng, muốn “bế quan” - đây là Bạch Hải Dương nói lại nguyên văn lời của đại phu - phần lớn thời gian chỉ nằm trên giường hôn mê, vì thế muốn biết tình hình trị liệu của Vệ Sở, chỉ có thông qua Bạch Hải Dương để tìm hiểu.

Mỗi lần Phong Phiêu Phiêu hỏi Bạch Hải Dương tiến triển trị liệu, đều được trả lời là đang tiến hành nhưng mấy ngày gần nhất, Bạch Hải Dương lại đổi lời thành hẳn cũng không rõ lắm.

Việc này khiến cô sinh ra dự cảm không tốt, khi rảnh rỗi liền nhìn không được mà nghĩ Vệ Sở có phải gặp chuyện gì không, nhìn sân nhảy ai cũng có đôi có cặp, trong lòng Phong Phiêu Phiêu phiền

muộn, âm thầm mà nói một tiếng với Tiêu Tiểu rồi rời khỏi sàn nhảy.

Cô rời khỏi lễ đường, dọc theo kiến trúc bên cạnh chậm rãi đi tới, tính toán sẽ quay về ký túc xá.

Tuy rằng đã rất bình tĩnh mà đi nhưng não của Phong Phiêu Phiêu đã bay tới nơi nào rồi không biết, trải qua thời gian một thân một mình đi dạo, cô cũng không có để ý nhưng khi sắp đi qua liền nghe thấy người nọ phát ra âm thanh: “Như thế nào, không chịu nhìn anh sao?”.

Âm thanh có điểm lãnh đạm kia truyền vào tai Phong Phiêu Phiêu, phảng phất như định thân chú, khiến cả người cô đứng bất động tại chỗ.

Qua một hồi lâu, Phong Phiêu Phiêu mới quay đầu, đối diện là một đôi mắt động lòng người, lạnh nhạt trước đó đều bị ôn nhu thay thế, đôi mắt đen nháy lấp lánh ánh sao trời, phảng phất như vô số ngôi sao đang tỏa sáng rực rỡ.

“Anh đã về rồi”. Vệ Sở chậm rãi nói, “Trị liệu đã hoàn thành giai đoạn thứ nhất, hôm nay là ngày hội, anh muốn được trở về gặp em”.

Anh mặc lễ phục màu đen, hiện ra thân hình thon dài, trong đêm tối gương mặt anh tuấn mỹ dị thường, anh hơi khom người, hướng Phong Phiêu Phiêu làm tư thế mời: “Tuy rằng đã có chút muộn, nhưng là... Vị bạn học này, anh có thể mời em nhảy một điệu được không?”

Nhìn chăm chú vào khuôn mặt có hơi gầy của anh, ánh mắt Phong Phiêu Phiêu trong suốt, khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên:

“Đương nhiên có thể”

.....

~The end~

-----oOo-----

Chương 44: PN : Sinh hoạt sau "hôn nhân": Chuyện về đu đủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

Lời tác giả: Vì vài bạn đọc cho rằng cái kết chưa trọn vẹn, chính tôi cũng muốn được thấy “cuộc sống hôn nhân” của Tiểu Vệ và Tiểu Phong nên tôi đã viết ra một ít...

....

....

.....

Vệ Sở trải qua bốn tháng trị liệu, rốt cuộc cũng về tới trường học, chẳng qua hiện tại, biệt thự ở Thượng Hương Văn Viện đã không còn là của anh, anh thiếu quá nhiều tiết, dù là có lý do chính đáng nhưng quyền tạm trú lại không thể bảo lưu, may mắn là anh không có vì trốn học quá nhiều mà phải học lại một năm, mà là học bổ túc một thời gian, tiếp tục tham gia dự thi.

Lấy thành tích của Vệ Sở, cũng không lo lắng sẽ không qua kỳ kiểm tra. .

||||| Truyện đề cử: |||||

Biệt thự của Thượng Hương Văn Viện, hiện giờ lại là nhường cho một người khác cực kỳ nổi tiếng ở Thượng Hương Văn Viện, cũng chính là Phong Phiêu Phiêu.

Đồ của Vệ Sở, Phong Phiêu Phiêu không để mọi người dọn đi, dù

sao biết thực cũng không ít phòng, kể cả có hai người ở thì....cũng trụ được.

Dù sao là người một nhà, quyền cư trú thuộc về ai, đều như nhau.

Bởi vậy Vệ Sở sau khi trở về, tuy rằng trên hồ sơ đăng ký là ở ký túc xá, anh ở một phòng đơn bình thường nhưng người của anh thì căn bản chưa từng đặt chân tới cái phòng kia nửa bước.

Người người cảm kích, trên cơ bản đối với chuyện này đều nhắm một mắt mở một mắt.

Mà Vệ Sở cùng Phong Phiêu Phiêu liền ở dưới nội quy trường học mà trắng trợn sống chung, đương nhiên là sinh hoạt dưới cùng một mái nhà mà thôi.

Cơm sáng là sữa bò, trứng gà, bánh mì lúa mạch.

Ăn xong bữa sáng, Vệ Sở rửa chén, trước khi đi ra khỏi phòng ăn đều thấy Phong Phiêu Phiêu lấy một miếng đu đủ đã cắt ở trong tủ.

Đó là trái cây Phong Phiêu Phiêu ăn mỗi ngày sau bữa sáng.

Một nửa gang sơn trong tủ lạnh đều đã bị đu đủ chiếm lĩnh, một khi mở tủ lạnh liền tràn ra hương đu đủ.

Vệ Sở yên lặng mà nhìn đu đủ: Tuy rằng mặt ngoài cái gì em ấy cũng không nói nhưng càng nhìn như vậy, kỳ thực em ấy cũng rất để ý.

Phải thế nào em ấy mới biết kỳ thật anh cũng không để ý đâu?

....

....

....

Lời tác giả: Đêm qua suốt đêm sửa chữa kết cục đem chính mình bị thương, hiện tại còn không có dừng đâu, chuyện sinh hoạt này tôi sẽ chậm rãi viết, xem như phiên ngoại đi.... Kỳ thật lại nói tiếp, câu chuyện đến đây đã kết thúc, tôi cũng không nghĩ để bọn họ chịu đựng quá nhiều thống khổ cùng hiểu lầm, cứ như vậy một đường thuận lợi mà đi tới, thuận lợi mà thích đối phương, thuận lợi mà cùng ở chung.

Viết một chút trò khôi hài, viết một chút tình cảm của mối tình đầu.

Cái gì kể thứ ba, người nhà ngăn cản a, không nên xảy ra ở giữa bọn họ.

Cho nên cái phiên ngoại này cũng sẽ không có khúc mắc gì. cứ như vậy mà thuận lợi tiến hành thôi.

-----oOo-----

Chương 45: PN: Sinh hoạt "sau hôn nhân": một vài chuyện ngắn giữa mùa thu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: Hushus05

....

.....

“Trung thu?”

“Hôm nay là trung thu a!”

Sáng sớm tinh mơ, khi Vệ Sở cùng Phong Phiêu Phiêu chạm mặt trên bàn ăn, hai người luôn cảm thấy bản thân quên mất thứ gì, thoáng nhìn lịch trên tường mới đột nhiên nhớ ra.

Ngày tháng trôi qua quá dễ chịu, đến ngày lễ cũng quên mất.

Tuy rằng mấy ngày trước bạn học xung quanh đều bàn luận về bánh trung thu nhưng cũng không quá để ý, thẳng tới hôm nay mới nhớ ra.

Nếu là trung thu, trùng hợp là cuối tuần, vậy liền cùng nhau ra ngoài đi dạo đi.

Đáy mắt Vệ Sở toát ra ý cười ôn nhu, phát ra lời mời, Phong Phiêu Phiêu khẽ cắn môi gật gật đầu.

Hai người ở chung tới nay, hơn phân nửa đều là hằng ngày gặp

mặt, rất ít có một ngày đặc biệt để hẹn hò, tuy rằng mặc kệ là bên ngoài hay bên trong, họ đều đã thừa nhận mối quan hệ này, ngày thường ánh mắt giao nhau trao đổi tâm ý tuyệt không thiếu, cũng chính bởi ôn nhu cùng lãng mạn như vậy, lần lượt tích lũy lên, thế nào cũng sẽ không ngại nhiều đâu

Được, hẹn hò.

Đi nơi nào không quan trọng, làm cái gì không quan trọng, chỉ cần hai người ở bên nhau thì tốt rồi.

Nhưng ông trời thường không theo như ý người muốn, thời điểm ăn cơm, hai người thuận tiện mở di động ra xem liền phát hiện chính mình nhận được tin nhắn.

Xem xong tin nhắn, Vệ Sở ngẩng đầu trước, lông mày hơi nhíu lại nói: “Phiêu Phiêu...”

Phong Phiêu Phiêu nhìn lại ánh mắt cũng mang theo bất đắc dĩ: “Khả năng không được”

Tuy rằng rất muốn trải qua thế giới hai người, nhưng trung thu lại là ngày người nhà đoàn tụ, mỗi người họ đều có gia đình bạn bè riêng, người lớn lên tiếng, cũng chỉ có ngoan ngoãn mà trở về.

Vệ Sở ngoài việc phải về nhà thăm cha cùng anh em họ, còn phải đi thăm các trưởng bối các lưu phái Thái Cực.

Mà tin nhắn của Phong Phiêu Phiêu là do ông nội nhắn, cô vạn năm không về nhà, cha mẹ cô khó được trở về một lần, người nhà muốn tụ tập ăn cơm, muốn cô trở về sớm một chút.

“Không còn cách nào”. Vệ lướt qua mặt bàn, vỗ nhẹ lên mu bàn tay Phong Phiêu Phiêu, “Lần sau đi”.

Nhà mỗi người đều có chuyện cần giải quyết, cũng chỉ có lần sau.

Tuy rằng có chút tiếc hận nhưng đây cũng không phải chuyện có thể nề hà.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi cổng trường, liền phải tách ra theo hai hướng khác nhau, lòng Phing Phiêu Phiêu khẽ động, bỗng nhiên bay nhanh qua mà kéo tay Vệ Sở, thấp giọng nói: “Buổi tối sớm trở về một chút”.

Cô cùng người nhà ăn cơm hẳn là tốn không quá nhiều thời gian nhưng Vệ Sở cần gặp rất nhiều các thúc bá, có lẽ cả ngày cũng thoát không ra đâu.

Nhưng kể cả vậy thì cô vẫn hy vọng buổi tối hôm nay hai người có thể có chút thời gian gặp nhau.

Vệ Sở sửng sốt, sau khước miệng lại nhếch tới một độ cong không rõ ràng: “Được”.

Buổi tối gặp.

Mãi cho tới 11 giờ rưỡi buổi tối, Phong Phiêu Phiêu mới kéo lê thân hình mệt mỏi, trực tiếp trèo qua tường là góc chết của Học Viện, khi trở lại chỗ của chính mình, nhịn không được có chút uể oải.

Cô vốn tưởng rằng bản thân có thể trở về sớm một chút nhưng chính là sáng hôm nay vừa về tới nhà liền bị ông nội kéo đi luyện quyền bốn tiếng đồng hồ, sau lại tâm sự cùng cha mẹ, bọn họ biết chuyện của Vệ Sở, tuy rằng hai người đều công tác ở nước ngoài hằng năm nhưng đối với đứa con gái này cũng không thờ ơ, nghe nói con gái đang yêu đương, bọn họ cũng muốn biết Vệ Sở là người như nào.

Tuy rằng Phong Song Hành đối với thân phận chương môn nhân Vệ gia của Vệ Sở rất coi trọng nhưng võ học cùng cha mẹ không có liên quan, ngược lại càng coi trọng nhân phẩm cùng tài năng các mặt.

Cơ hồ đều muốn lật lại lịch sử mười tám đời của Vệ Sở lên xong, Phong Song Hành lại muốn kiểm tra quốc họa của cô có tiến bộ không, sau cha cô lại có việc ra ngoài một hồi.... Vẫn luôn lăn lộn tới tám giờ, bốn người mới có một bữa cơm gia đình hoàn chỉnh.

Mà thật vất vả mới ăn xong đã là 10 giờ rồi, tuy biết lúc này đã khuya nhưng Phong Phiêu Phiêu vẫn kiên trì chạy về trường.

Trên đường về cô có gọi cho Vệ Sở, muốn hỏi một chút anh có còn ở chỗ các thúc bá không nhưng di động của Vệ Sở tắt máy, cô gọi không được.

Trước trở lại biệt thự, xem cửa sổ không có ánh sáng, Phong Phiêu Phiêu thở dài: Quả nhiên là vẫn không về được sao?

Được, đây cũng là chuyện đã đoán được trước.

Mặt trăng tròn tròn trên bầu trời, tỏa ra thứ ánh sáng bạc mềm nhẹ, chiếu lên người Phong Phiêu Phiêu lại có chút cô đơn.

Mở cửa, trong phòng cũng là một mảnh đen nhánh, Phong Phiêu Phiêu cũng lười chờ đèn khi mắt thích ứng được với bóng tối, dựa theo ký ức đi tới chỗ công tắc đèn, mới đi được một nửa, cô giống như đá phải vật gì, suýt nữa té ngã, mà bên cạnh hẳn là sô pha truyền ra thanh âm mơ hồ: “Là Phiêu Phiêu đã trở lại sao?”.

Là Vệ Sở!

Lúc này hai mắt đã có thể thấy được hơi rõ ràng trong bóng tối, Phong Phiêu Phiêu thấy Vệ Sở đã ngã người trên sô pha, hai chân vẫn trên mặt đất, vừa rồi thứ thiếu chút nữa làm cô bị ngã là chân anh.

Phong Phiêu Phiêu đi mở đèn, nhìn thấy Vệ Sở đã từ trên sô pha ngồi dậy, đang dụi mắt, con người này xưa nay có chút lạnh nhạt mà bây giờ thoát nhìn lại có chút đáng yêu, qua hồi lâu, chờ Vệ Sở tỉnh

táo một chút, Phong Phiêu Phiêu mới mở miệng: “Anh sao lại ngủ ở đây?”.

Đôi mắt Vệ Sở rất an tĩnh, nhìn cô chăm chú: “Chờ em về”.

Bởi vì đồng ý với Phong Phiêu Phiêu là sẽ về sớm một chút, anh liền rút ngắn thời gian mình về nhà, cùng cha mẹ gặp nhau hay đi báỉ phỏng tiền bối đều rút ngắn lại, dùng tốc độ tên lửa mà trở về, đại khái là buổi tối 6 giờ về tới đây, sau khi trở về không thấy Phong Phiêu Phiêu thì có chút mệt, liền không bật đèn rồi ngủ luôn trên sofa.

Phong Phiêu Phiêu có chút áy náy: “Thật xin lỗi, em nghĩ sẽ về sớm một chút, không nghĩ muộn vậy mới về”.

Ánh mắt Vệ Sở nhu hòa, giơ tay vuốt lại vài sợi tóc có hơi loạn của cô: “Không phải còn chưa tới 12 giờ sao?”.

“Vậy, cùng đi ngắm trăng đi...”. Phong Phiêu Phiêu đề nghị, lời còn chưa dứt liền ngửi được một cỗ mùi hương của bánh trung thu, càng ngày càng đậm, “Anh mua bánh trung thu?”.

Không biết vì cái gì, mặt Vệ Sở bỗng đỏ lên: “Không có”.

“Đây là cái gì?”. Theo mùi hương mà tìm ra, Phong Phiêu Phiêu thấy dưới bàn trà tìm được cái mâm, trong mâm có ba cái bánh rưỡi, chẳng qua bánh này tinh xảo hết như tác phẩm nghệ thuật có niên đại lâu đời, có thể tự tay làm bánh trung thu như vậy thật không dễ dàng.

Bánh trung thu kia đường kính ước chừng bảy cm, cao ba cm, nhưng cũng không biết như nào bên trong cùng còn một khối, có điểm cháy đen, hoa văn trên mặt thì thô ráp đơn sơ, hiển nhiên là thời điểm dùng khuôn không ép tốt...

Đây là cửa hàng nào mà lòng dạ hiểm độc như vậy?

Vệ Sở thấy Phong Phiêu Phiêu thế mà tìm ra rồi, lạnh nhạt trên mặt nhưng khó có thể thấy biểu tình thẹn thùng như bây giờ: “Đây là anh làm... Không có làm tốt, em không cần ăn”.

Hôm nay khi anh về sư môn, thấy tiểu sư muội đang nướng bánh ở bên trong, bỗng nhiên rất muốn làm cho Phong Phiêu Phiêu ăn, vì thế liền hỏi sư muội nguyên liệu cùng khuôn đúc, trước đó trở về không thấy Phong Phiêu Phiêu, liền dùng lò nướng bốn cái, đáng tiếc tay nghề hẳn không tốt, một đám bán tương kém, chính anh cắt ra nửa cái ăn thử, hương vị quá ngọt, anh cho đường hơi nhiều...

“Từ từ, không cần ăn!”. Vệ Sở không nghĩ tới chính mình vừa nói xong, Phong Phiêu Phiêu còn bẻ một miếng cho vào miệng nhưng anh ngăn không kịp, Phong Phiêu Phiêu nhấp nhấp miệng, trầm mặc hồi lâu mới nói rõ ràng: “Là quá ngọt...”.

“Vậy không cần ăn, anh sẽ ném nó đi”. Thật là, sao anh lại quên ném đi chứ.

“Không cần, em ăn mặc”. Không cho.

“Cái đó...”

“Được rồi, không cần này kia... Còn có mười phút là tới 12 giờ, cùng nhau qua trung thu đi!”.

“.... Được”.

~THE END~

Lời tác giả: Vốn dĩ chỉ tính viết một ngàn chữ, kết quả một khi vui vẻ liền bất tri bất giác viết quá hai ngàn....

Thời điểm viết, ngón tay đều phảng phất như có loại cảm giác ngọt chết người rồi.

Tuy rằng ta không thích ăn bánh trung thu, cảm thấy quá ngọt

nhưng nếu là Vệ Sĩ làm, kể cả có cho toàn đường hóa học, ta cũng sẽ vui vẻ mà ăn hết...

Tình yêu ngọt ngào ngọt ngào a....

Viết loại đồ ngọt vậy thật vui vẻ~~~~

Xoay quanh~~~~

-----oOo-----